

DE KONING IN ZIJN SCHOONHEID

CHRISTUS ALS KONING, GIFT VAN DE VADER, MEESTER EN ZALIGMAKER

4 preken uitgesproken door

Ds. A. Kort

**Predikant van de Oud Gereformeerde Gemeente
te
Krimpen aan den IJssel**

INHOUD

1. De Koning in Zijn schoonheid

Avonddienst in de Jeruzalemkerk Utrecht. Nabetrachting van het Heilig Avondmaal
Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid. Jesaja 33 vers 17

2. Preek over Romeinen 8 vers 31, 32

Zondagavond 5 juli 2009. Tijdens beroep van P. van Veen, lerend ouderling te Benthuisen

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem, niet alle dingen schenken?

Romeinen 8: 31 en 32

3. Bevestigingspreek woensdag 23 september 2009

P. van Veen tot lerend ouderling in Benthuisen

Een discipel is niet boven den meester noch de dienstknecht boven zijn heer. Hetzij de discipel genoeg dat hij worde gelijk zijn meester en de dienstknecht gelijk zijn heer.

Mattheüs 10: 24 en 25 1ste gedeelte

4. Belijdenispreek

Donderdag 18 april 2013, Oud-Beijerland

En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg. 2 Korinthe 12: 9

1. De Koning in Zijn schoonheid

Avonddienst in de Jeruzalemkerk Utrecht

Nabetrachting van het Heilig Avondmaal

Gezongen Psalm 24: 2
 lezen Jesaja 33: 1 – 17
 Psalm 130: 3,4
 Psalm 45: 1
 Slotzang Psalm 63: 4.

Geliefden.

De tekstwoorden zijn een gedeelte wat u voorgelezen is uit de profeet Jesaja. Van wie wij weten dat hij een geroepen knecht is, welke de Koning heeft aanschouwd. En dat van deze geroepene mag gezegd worden, dat hij de Heere heeft aanschouwd, geliefden, zittend op Zijn troon, op de troon van Zijn heerlijkheid. Zoals dat ook door Johannes gezien werd. Wanneer hij in de Openbaring schrijft van de heilige engelen, welke de serafijnen zijn, die de troon van God omringen. En van welke hier gezegd worden dat zij zeggen: *heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen God. De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol.* Wanneer Hij dan in het midden van Zijn kerk en volk is, zodat de zomen van Zijn kleed de tempel vervullen. En wanneer het is, dat in die dienst des Heeren Zijn aanwezigheid gevonden mag worden.

En geliefden, wanneer wij in dit morgenuur mochten ervaren dat God Zijn kerk niet verlaat, dan moeten wij wel bedenken dat wij, de kerk van God, de Heere wel verlaten hebben. Dat kun je in Jesaja zo zien, geliefden. Omdat Jesaja deze woorden zegt: *dat wij het maar een weinig tijd bezeten hebben.* En dat wij in een tijd van 100 jaar zien dat de Heere de oordelen komt door te trekken en dat de verwoesting er is. We zijn niet ongewaarschuwd, geliefden. Maar altijd kunnen we bedenken dat er gezegd wordt in het Woord, dat er knechten zijn die dit hebben aangekondigd. En dat er altijd nog zijn die van God vandaan de oordelen komen aan te zeggen. En niet alleen tot dit volk wat van de Heere afgehoereerd is, maar ook van degenen die verwoesten, geliefden.

Wanneer wij in dit gedeelte zien, dat de verwoester is uitgegaan, dan heeft Jesaja een dubbele preek te preken. En dan heeft hij in het Woord aan te tonen, dat de verwoester zelf verwoest zal worden. U moet maar niet denken dat de Heere de zonde ongestraft laat. Want wij dan zien dat de oordelen van God voltrokken worden, dat God Zijn kerk niet spaart wanneer Hij de roede doet uitgaan. En dat de zonde van Zijn kerk ook bezocht is geworden. Maar wie zal voor hen intreden?

Wanneer ik denk aan de wereld, wie zal zich als borg voor hen stellen wanneer God met een overvloeiende gesel komt om de zonde te straffen en de zonde te bezoeken? Er is geen borg.

Maar voor Gods volk wel, geliefden. Wat wij in dit dierbare Woord als verkondiging hebben: *er is een Koning! Er is een Borg, Die van eeuwigheid tussenbeide gekomen is, bij de Vader om Zijn borgtocht te volbrengen en de schuld te betalen!*

Dan hebben we in dit morgenuur gedacht, geliefden, dat er onderscheid gemaakt wordt, daar waar het niet is. En dat de Heere ten aanzien van dezelfde zonden die de mens tegen God heeft bedreven, gezorgd heeft voor een schuldovernemende Borg; voor een wetvoldoende Borg; voor een gekruisigde Borg.

Hebt u Hem ook al bloedend gezien? Want in de tekenen van brood en wijn wordt u een gekruisigde Christus voorgesteld, zo schoon en zo dierbaar, dat u als het ware van harte ontroerd moet wezen. Niet met een hartstocht en medelijden die niet gewenst is, maar vanwege het grote, grote Offer wat Hij heeft gebracht om de zonde te verzoenen.

Geliefden, wanneer ik daar zie dat de Heere Zijn knechten zendt om een wee uit te roepen voor degenen die Zijn volk benauwen en het uit te spreken dat zij vallen onder de gerechtigheid van God. En dan troost Hij tegelijk Zijn volk. De Heere is Zijn Sion niet gram. Wanneer zij denken in hun hart dat ze al de kentekenen hebben van een verworpene, dan zegt de Heere toch tot hen: *Ik heb u niet verworpen*. Denk eens na, dat Ik gezegd heb: *Ik heb u uitverkoren*.

Dit woord is het wat wij vanmorgen al gehoord hebben, dat de Vader de Christus heeft gegeven, Die hem uit het werelds gedruis doet naderen en Zijn heilstem doet horen. Ja, doet wonen in Zijn huis, in de voorhoven des Heeren. In de plaats van onze God, daar in het Heiligdom. Waar Hij komt om met Zijn volk te wezen en hen te vertroosten, waar geen trooster is.

Maar u kunt wel denken hoe het in hun binnenste is. Dan kan als het ware in deze week, in deze dag, of op hetzelfde moment die verschrikkelijke strijd al weer voor de dag komen, die er dikwijls in het leven van Zijn volk is. Wanneer wij kennen de grote verdrukking die gekomen is; en zij hun klederen wit gewassen hebben in het bloed van het Lam.

Het is een volk van strijd, een volk van benauwdheid, een volk van verdrukking. En het houdt maar niet op. En die het genot heeft gekend en die de gemeenschap met de Heere heeft geproefd, daarvoor houdt de strijd niet op. Het houdt niet op bij hen die de Heere gedenken en de Heere zoeken. Ach, dan heb je wel eens vaker gedacht, wanneer je eventjes in de luwte bent geweest van de schaduw van deze Rotssteen en wanneer u gedronken heeft uit deze Put die de Heere geschonken heeft, dan moet u toch weer de wereld in, ja door de woestijn heengaan.

Het laatste stukje moet nog komen. Want straks komt de mens zijn einde. Het is al zo dichtbij en wordt al in het gezicht gesteld dat we deze aarde gaan verlaten. En dat ik die dood- Jordaan moet oversteken. We zijn nog niet aan het eind, geliefden.

Maar de Heere heeft voor het bedrukte volk wanneer ze in de benauwdheid zijn, wanneer zij de strijd in hun leven hebben gekend, dan heeft Hij erin voorzien dat het Heilig Evangelie aan hen verkondigd wordt. Hier is het Jesaja, daar is het Jeremia, straks komt er een Ezechiël, en dan zullen de kleine profeten genoemd worden. En straks komt Johannes de Doper, de Voorloper van Hem Die komt. Jezus Christus de Zoon van God brengt het Evangelie, geliefden.

En zullen wij er aan denken, of wij Hem hebben gezien? Daarom willen wij de aandacht geven aan hetgeen wat u opgetekend vindt in het vers waarin wij onze tekstwoorden zien. Dat is het eerste deel van Jesaja 33 vers 17, geliefden. Het eerste deel van Jesaja 33 vers 17 waarin het woord des Heeren tot ons komt.

Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid.

Wij willen daarbij stilstaan in deze ure van nabetrachting

- Ten eerste op het zien van de Heere Jezus.
- En in de tweede plaats willen wij in deze ure van dankzegging zien op de Heere Jezus als Koning.
- En wij willen dan in de derde gedachte de Advent gedenken en uitzien naar de Heere Jezus, geliefden.

Dus in de eerste gedachte: het zien van uw ogen op die Koning. Dat is hier in herinnering te brengen ten opzichte van de profetie waarin wij zien dat de Heere de bedrukten en de benauwden tegemoetkomt met deze belofte: *uw ogen zullen de Koning zien*. Uw Koning zullen ze zien.

En in de tweede plaats, het zien van die Koning en het zien op die Koning in Zijn schoonheid.

En in de derde plaats, het uitzien naar de Heere Jezus.

1. Het zien van uw ogen op die Koning

Wanneer het is dat hier verklaard wordt wat de ogen zullen zien en in hun gedachten hebben, dan geloof ik dat er in het midden van ons zijn die zeggen: *ik weet niet wat het is om op deze Koning te zien.*

Want al is het geliefden, dat de Heere ons in het leven gesteld heeft, dan kan ik ten aanzien van deze wereld, een wereld van ongerechtigheid zien. En dan kan ik zien dat het een mens gezet is om te sterven en daarna het oordeel. En wanneer ik alles doe wat er te zien is, dan weet ik niet hoe ik voor God zal kunnen bestaan. En wanneer het is, dat wij alles zien wat wij hier in dit leven hebben en zoals het ook in de kerk te zien is, dan denk ik dat er een grote vijandschap in het hart leeft ten opzichte van degenen die ons verdrücken. Want als wij denken aan de Assyriërs dat zij zich verbonden hadden om benauwers van Gods volk en kerk te wezen. Die zijn uitgegaan in de tijd van Hizkia om Jeruzalem en de steden te benauwen.

Maar ik zou ook naar andere vijanden kunnen zien. Want wanneer het woord van God uitgegaan is, dan kan ik wel denken dat de wereld daaronder vallen zal, maar ik moet ook bedenken dat *ik* er onder zal vallen. Wanneer het erover gaat dat God in het gericht zal komen tegen al Zijn vijanden. Wanneer ik die grote bende soldaten zie, dan wordt de dood voor ogen gesteld. Wanneer deze mensen in die verdrücking moeten vallen en wanneer ik denk dat de dood mij tegemoet komt, en de hel mij tegemoet komt en de satan mij tegemoet komt, dan moet ik denken *dat het gaat over mijn doodsvijanden.*

Hebt u daar al erg in gekregen? Wanneer wij in dit leven met het een en het ander te maken krijgen dan zullen wij niet weinig verdriet hebben. Als onze ogen de moeite zien en al de zwarigheden van dit leven aanschouwen. Ja, dat onze ogen zien: *ik moet sterven en God ontmoeten.* En dan zie ik ook met de ogen hier vanbinnen, wie ik ben, geliefden.

Maar wanneer wij hier van binnen onze doodsvijanden kennen, dan kunnen wij zeggen dat in die verdrücking waarin het volk verkeert in Sion, er ook huichelaren onder schuilen. En wanneer God in het gericht komt, dan komen die openbaar. En dat die zeggen: *wie zal voor God rechtvaardig kunnen zijn? En wie zal voor een verterend Vuur kunnen bestaan en voor een eeuwige Gloed kunnen verschijnen?*

Ja, dan gaat het over mij, geliefden. En als ik dan dit vers van Psalm 130 zie: *Zo Gij in het recht wilt treden en gadeslaan, onze ongerechtigheden; wie zal dan kunnen bestaan?* En wie zal er rechtvaardig wezen voor God in de ure van dit gericht? ... En dan komt God met Zijn eeuwig Evangelie waarin de belofte gedaan wordt: *Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid.*

Geliefden dat wil zeggen, dat die schoonheid iets zegt van die koning. Maar wij zien in deze profetie - ik keek daar even naar - dat die koning geschreven staat met een kleine letter. Dan zou ik kunnen denken aan hem die het volk in rechtvaardigheid had te regeren. Zoals koning Hizkia was, een godvrezend man, die iets had wat een natuurlijk mens niet bezit; *want die is van nature walgelijk.* Dat hebben wij vanmorgen aan te tonen, geliefden.

Wat altijd weer herhaald kan worden. Wanneer wij hier zien, dat de walgelijkheid van ons bestaan voor God zo lelijk is, dat komt omdat een mens zondaar is; omdat een mens van God afgefallen is. En omdat hij van al de schoonheid die hij in het Paradijs had, nu beroofd is geworden. En dat door eigen schuld! Wij zijn zo lelijk als de nacht. Wij zijn zo walgelijk als het maar kan. Want in het licht van Gods heiligheid, in het licht van Gods heerlijkheid en in het licht van Zijn Majesteit, dan zijn we vloekwaardige mensenkinderen. Zo lelijk als het maar kan.

Je zou als het ware zeggen, dat trekt een streep door ons ijdel leven, als ik zie dat de bevalligheid van een mens verloren is. Wanneer hij van de ijdelheid van de jeugd tot de ouderdom komt, dan wordt het gezien dat hij tot het stof der aarde zal wederkeren. Wat is er dan voor schoonheid? Wanneer we een mens bloedend op het slagveld zien, en wanneer kinderen aan de rotssteen verpletterd worden en wanneer de zwangere

vrouwen worden opengesneden; en dat die mens door God zo schoon werd geschapen, maar nu zó lelijk geworden is, dat hij aan de ontbinding wordt overgegeven.

2. En in de tweede plaats, het zien van die Koning en het zien op die Koning in Zijn schoonheid.

Wat wordt er dan met dit woord *schoonheid* bedoeld, geliefden?

Wanneer ik naar deze koning ga zoeken, dan kan ik gaan ten aanzien van deze aanwijzing, naar Hizkia. En dan kunnen we ook denken aan het volk van God. Want die hebben in dit leven iets gekregen wat de hele wereld niet heeft, wat waarlijk schoon is, wat uit God is. Wij hebben als het ware daar geen erg in, geliefden. Maar wanneer die tere vreze Gods in het leven van een zondaar geschonken is, dan ligt er iets schoons in die mens. En wanneer de liefde Gods uitgestort is, dan zien wij iets schoons in die mens. En wanneer het Beeld van God opgericht is geworden en de ware kennis van God in het leven is gekomen, dan zien we iets schoons. En wanneer de gerechtigheid van God in dit leven gekend wordt, dan is die mens rechtvaardig voor God. En dat is iets schoons wat door de wereld niet gezien kan worden maar door Gods volk wordt gezien. We zouden er bijvoorbeeld van kunnen noemen.

- Wanneer die kleine Mozes geboren werd en in het biesenmandje gelegd werd en dan met pek besmeerd in de Nijl geworpen is, dan komt de dochter van de Farao; en die ziet er wat in. Maar ze ziet er niet in wat God ervan getuigt: *dat dit kind uitnemend schoon is*; dat dit kind iets heeft wat niemand heeft. Wat alleen bij Gods volk kan wezen. Dat kind was schoon, geliefden. Het was bestemd om Gods volk te richten. Het was bestemd om dat volk te leiden. Het werd aangedaan met de schoonheid die uit God is. En het heeft hier in dit leven de Godsspraak ondervonden. Het is schoon door God.
- Dat kunnen we ook van David lezen. Wanneer Samuel de zonen van Izak voor zijn gezicht voorbij ziet gaan, dan heeft hij ten opzichte van hun kracht - wat de roem van een man is - en van de wijsheid - wat de roem van een oud mens is - die heeft hij voor zijn ogen voorbij zien gaan. Maar er was er niet één bij die koning zou worden. Maar nu kwam er nog één van achter het veld. En het was nog slechts een jongeling. Maar als ik dan zie wie de verlosser zou worden, dan bedoel ik niet de schoonheid van de natuur, maar het is de schoonheid die God in het leven van David heeft gelegd. Omdat deze jongen een godvrezend man is, is hij koning over Israel geworden.
- Maar geliefden, al die beelden die hier genoemd kunnen worden, die tonen een gebrek. Wanneer we in Salomo een type en een beeld van Jezus zien, dan kan Salomo nochtans Jezus niet wezen. En zo kan nochtans Hizkia het niet zijn. En David ook niet.

Maar het wordt gezegd *van de Koning der koningen*, op Wie het volk van God hun ogen slaan. Hij is zo schoon, zoals het nog nooit op aarde is gezien. En op die Koning zullen nu uw ogen zien.

Geliefden, wat een woordje is dat! En wanneer ik dan denk, dat in die situatie waarin het volk verkeert, en dat in een grote smart en het volk in een groot verdriet leeft, dat wij om der zonde wil God in de ogen niet kunnen zien. En dan kunnen wij zeggen: niemand kan voor God rechtvaardig wezen. De verschrikkingen in mijn leven zijn geopenbaard geworden met de gedachte: ik moet voor God verschijnen. Het gaat niet. Het kan niet. Het is een afgesneden zaak. Wij hebben hier zoveel schuld en we hebben hier zoveel zonden, waarvan ik kan zeggen dat elkeen de hel verdiend heeft. En wanneer de koning der verschrikkingen tot uw ziel komt, en de satan zegt: *je hebt geen heil bij God ...* Maar dan komt hier het woord van God en Die zegt: *uw ogen zullen de Koning zien.*

Dat is een woord, geliefden. Het is een woord van de hemel. Wanneer ik er aan denk, dat u opgekomen bent en u hebt u gesteld onder de leer desmonds, van wie u kunt

horen hetgeen in het Woord van God verkondigd wordt. Wie het dan ook is, die God ertoe verkoren heeft en die God ertoe geroepen heeft om het woord - evenals Jesaja - te verkondigen. Al is het dat Jesaja allang niet meer leeft. Maar deze tekstwoorden zijn niet van hem, maar van God. Het is Gods Woord. Daar moet u wel aan denken, Wiens woord het is.

Wanneer ik van u denk dat u opgekomen bent en u onder het woord gezeten bent, hebt u dan vooraf uw knieën gebogen en in uw binnenkamer gelegen? En hebt u het aan zien komen dat al deze dingen nog tegen u zullen getuigen? Omdat ons het Evangelie verkondigd wordt en omdat wij weten dat wij bekering en geloof nodig hebben.

Of, dat u zegt: zou God nog een woord tot mij spreken? *Spreek dan slechts één woord, o God.* Bent u zo opgekomen?

Meestal is het zo: het is tijd om naar de kerk te gaan. Meestal is het, dat wij ons haasten moeten uit de slaap. Zo weinig zijn wij bewogen met het lot van onze onsterfelijke ziel. Zo weinig wordt de Hemel aangelopen, dat u zegt: 'O God, mag het nu eens wezen dat de snoeren in liefelijke plaatsen vallen. Zou het nog eens tot een ontmoeting mogen komen met God? Zou het mogen zijn dat ik hier voor het aangezicht van God Christus mag leren kennen?' Één woordje slechts, geliefden. Zijn er opgekomen die net als de hoofdman zeggen: *kom Heere, spreek slechts één woord?*

En nu komt de Heere in deze droevige omstandigheden, ja in de omstandigheid waarin de situatie voor mij er niet rooskleurig uitziet omdat ik niet sterven kan en sterven moet en zo in het oordeel voor God niet kan bestaan; zodat dit woord ook mij betreft.

Maar als we nou zeggen, het zijn de Assyriërs, of het zijn de goddelozen tot wie God opgestaan is en Zijn zwaard gewet heeft ten strijde ... Maar nu zie ik het van een heel andere kant. Nu zie ik dat het mezelf is tegen wie God Zich wapent. En dat het zwaard der Gerechtigheid naar mij uitgestoken is. En dat ik niet rechtvaardig kan wezen voor God. En ik moet sterven en ik kan het niet.

Maar dat de Heere nu gezegd heeft door Zijn knechten in het Evangelie der Waarheid: *uw ogen zullen de Koning zien.*

O geliefden, wat een dierbaar woord is dat toch! Wanneer ik dan terug mag zien tijdens deze geschiedenis en wanneer dit woord is uitgegaan, dan weet ik dat het nog hetzelfde woord en van dezelfde kracht mag wezen in deze tijd. En dat wij weten dat het over de Koning gaat, Dewelke Christus is, Die van God gezonden is. Die gekomen is; en wij weten dat het de Messias is de Zoon van God. Dat Hij het is en dat Hij het blijft. Dat Hij het vroeger was en dat Hij het zal zijn tot in eeuwigheid. Hij is van eeuwigheid tot in eeuwigheid.

Geliefden, dan is het in de tijd geen verschil. Ik denk, dat Hij hier in dit woord te zien is, en dat Zijn Naam van God nóg genoemd mag worden: *Ik ben, Die Ik ben. Ik zal zijn, Die Ik zijn zal.* En dat in het eeuwig Evangelie door Jesaja gezegd en uitgesproken wordt. *Een Kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven.* Dan gaat Jesaja hier in die tijd spreken als zijnde al tegenwoordig, alsof het nu al is. Ja, dat het eens en altijd zal zijn; omdat Hij eeuwig is. Zo was het toen ook, geliefden.

Uw ogen; de ogen van mij, zou ik kunnen zeggen. Wanneer deze iets mogen zien van de Zoon van God dan wordt Hij in dit leven verklaard, geliefden. Wanneer Simeon in de tempel is en het Kind in de armen heeft genomen, dan hebben de ogen van de mensen in de hele tempel niet gezien wat Simeon in Hem gezien heeft. Toen hij daar het Kind in de armen heeft genomen en Hem gezien heeft en hij gezegd heeft: *Nu laat Gij Heere Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord. Want mijn ogen hebben U, de Koning gezien.* Waaraan de belofte voorafgegaan is dat de Heilige Geest gezegd heeft, *dat hij niet zou sterven voordat hij die Koning gezien heeft.* Voor Wie de grote massa mensen blind is geweest. Blind voor dit Kind, Die de menselijke natuur heeft aangenomen. Hij is gewoon een mensenkind geworden.

Dat kun je geliefden, ook van Hem zeggen aan het kruis. Zoals ik vanmorgen gezegd heb, die grote schare hebben gezien, Degene Die ze doorstoken hebben. Maar ze

hebben niet de smart gekend die in het leven van hen gezien wordt, wanneer ze die Koning zien in Zijn schoonheid. Wanneer ze Hem zien toen Hij bloedend aan het kruis hing. Hij werd zo maar van een paar mensen gezien: *uw ogen zullen de Koning zien.*

Geliefden, wat een wonder is het, als je dan terug mag denken dat Hij tijdloos is en we zien dan het Avondmaal aangericht, en als het dan mag zijn dat wij in gedachtenis mogen nemen het lijden en sterven van Jezus, Die de Zoon van God is. Van Wie eertijds verkondigd is door Jesaja en door Johannes de Doper, *dat Hij is de Zaligmaker der wereld.* Het is het Lam van God, Die de zonde vernietigd heeft. Die de verwoester verwoest heeft. Die de hel verwoest heeft. Die de dood gedood heeft. Die de duivel overwonnen heeft. Dat is de heerlijkheid en de schoonheid van deze dierbare Jezus.

Hij is een Heere voor Zijn volk. Toen en nu. In het leven van Abraham en van zijn zaad. In het leven van de gelovigen toen en in het leven van de gelovigen nu. En in het leven van de gelovigen die er nog zullen zijn. Die allen zullen komen tot deze adembenemende heerlijkheid. De heerlijkheid van de Zoon van God. Waar de schoonheid van deze Christus in Zijn heerschappij en in Zijn macht te zien is. Waarmee Hij de wereld bezocht heeft en de duivel bestreden heeft en de satan overwonnen en zijn kop vermorzeld heeft. En hij mijn ziel op de dag van zijn heirkraft aan Zijn voeten heeft gebracht als een vrijwillig volk, die de Koning bemint. Die een Banier over Zijn volk is; over Zijn strijdende volk.

Wanneer de kerk van God mag terugzien op het welbehagen van God in Christus Jezus en op de Koning Zelf, geliefden; wanneer ik van die Koning veel mag zeggen, dan springt het hart van Gods volk op. Zoals het bij Johannes is geweest, toen de boodschap gedaan werd dat Jezus gedragen werd onder het hart van de moeder, in de nederste delen der aarde; en dat Hij Gods Zoon zou genaamd worden. Op Wie terecht geschreven werd, toen Hij aan het kruishout hing: *Deze is de Koning der Joden.* Hij is de Koning der koningen en de Heere der Heeren, Die in macht en Majesteit tewerk ging. Nadat Hij in Zijn zwakheid waarin Hij in de knechtelijke natuur geleden en gestreden en alles volbracht heeft, alles heeft overwonnen.

Ja, dan zou je als het ware hier aan de gang gemaakt moeten worden. Dan mogen uw ogen Hem zien. Dan mag u Hem zien, de Koning in Zijn schoonheid, wanneer Hij een vlak veld maakt en Hij komt tot het hart van de mens. Wanneer Hij Zijn Majesteit en heerlijkheid aan het licht heeft gebracht. Die toen de eniggeboren Schoonheid geworden is, ja de Schoonheid van God Zelf, Die in Christus blinkt en in Zijn werken. En Die in Zijn adembenemende schoonheid wordt aanschouwd. In de schoonheid van Zijn aangenomen menselijke natuur, uit de maagd Maria. Zo schoon!

Wat betekent dan die schoonheid van Christus?

Dat Hij zonder zonde is. Dat Hij waarachtig en rechtvaardig Mens is. Dat Hij de Tweede Adam is onvergelykbaar met alle voorbeelden. Dat Hij aan schoonheid onbetwist is. De Schoonste aller mensenkinderen. In Wiens lippen genade is uitgestort. Het is een wonder van God, als ik het mag zien. En het is een wonder van God, als ik het mag bewonderen. En een wonder van God dat ik voor Zijn knieën mag buigen. En dat ik hier Christus mag zien in Zijn schoonheid.

Je zou er wat van gehad kunnen hebben, geliefden, wanneer je in de tekenen van brood en wijn terugziet op het woord wat Hij gezegd heeft: *Doe dat, tot Mijn gedachtenis.* En wanneer die lijdenskelk aan de lippen gesteld werd. Of, wanneer in een ure van de nabetrachting uw ziel zo uitgaat om die Koning te zien en te aanschouwen. Die u zo onmisbaar geworden is. Die u zo gepast geworden is en voor iedereen zo noodzakelijk is. Opdat Hij door u meer mocht gekend worden en door u werd gezien met de ogen die God de Heilige Geest geschonken heeft.

Ja, u weet het maar niet. Het is zo verborgen wat er in Zijn liefde ligt. Wat er in die liefde is om Hem te bewonderen. Dan zou ik de woorden van de Bruid willen nemen, wanneer ik terugzie en op Hem mag zien. Wanneer ik hier in de tekst de betekenis voor mij mag zien en Hem aanschouwen die mij zo lief en dierbaar geworden is. En ook onmisbaar geworden is. Dan ga je van Hem zeggen, dat Hij de Schoonste is. Dat

hij blank is en rood is. Dat wil zeggen, dat Zijn bloed zo schoon is voor de kerk van God. Dat hier als het ware geen geest meer in hen is vanwege de heerlijkheid van deze Persoon, Jezus Christus de Zoon van God.

Geliefden, dan wordt de liefde van de Bruid gaande gemaakt.

Wanneer de bevalligheid van een vrouw de bekoring is voor het hart van een man, en wanneer hij ingenomen wordt met haar te zien, dan heeft hij ten opzichte van de belofte om met haar te trouwen een grote vreugde. En zo is dat hier ook te zien. Om met Hem getrouwd te wezen en in de binnenkamer geleid te worden. En zo met de band van des Vaders liefde Jezus Christus als de Bruidegom te mogen zien.

Wanneer u in uw zwartheid wordt gezien en gedoopt wordt in Zijn bloed, dan hebt u de schoonheid en de heerlijkheid van de Persoon van Jezus Christus Zelf, Die nog nooit gezondigd heeft. Wanneer ik van de zon zeg dat die schoon is, wanneer die de aarde elke dag bestraalt, dan wordt de zon ten opzichte van het vuil van deze aarde zelf niet smerig.

Hij is zo schoon, die Zon der Gerechtigheid. Het is Christus Die voor de zonde gestorven is. Die nooit zonde heeft gedaan. Wanneer Hij dan aan het kruis hangt of de andere gangen die Hij gemaakt heeft, voor de ziel laat zien, dan is het dat Hij in alles begeerlijk wordt. Dan is in alles de liefde Zijn banier die in het hart en leven schittert. De kerk van God die bij de maan vergeleken wordt, heeft het licht niet van zichzelf maar van de Zon, Jezus Christus, de Heere.

Geliefden wat is dat groot om daarvan het genot te hebben. Dat is meer dan de liefde van vrouwen. Het is de liefde van Christus. Meer dan de schoonheid die zich in de wereld aan u ontdekt, is Christus. Al hetgeen wat u hier bewondert, is als slijk bij vergelijking met Christus. Wanneer ik een oog op Hem mag krijgen en het geloof om op Hem te zien en ik daarvan de smaak gekend heb en de liefde genoten heb, zijn dat Zijn gaven.

Maar het is nog veel meer om Christus Zelf te zien. Die blank is, die rood is, Die de banier boven tienduizenden draagt. En alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Van welke kant dat ik Hem ook bekijk. Ja, hij heeft een kroon die rond is. Zie ik Hem van links, Hij is schoon. Zie ik Hem van rechts, Hij is schoon. Zie ik Hem van voren, Hij is schoon. Zie ik Hem van achteren, Hij is schoon. Zie ik Zijn gelaat, zie hoe vriendelijk Hij is. Hoor ik Zijn stem, het is als een stem van vele wateren; zó schoon!

Wanneer de ogen van Hem, van die Koning op mij zien en wanneer de ogen van mijn ziel op de Koning zien, dan is er een wederzijdse vreugde van de Koning Zelf en van de bruid. Dan heb ik mij in Hem te verlustigen. Dan mag hij zich in Hem verblijden. Dan krijgt hij van Hem te smaken. Dan heeft hij van Hem te lieven wat Hij liefst. En dan gaat hij beminnen wat Hij bemint.

Wanneer ik deze smaak van God in het leven krijg, dan weet ik nog de helft ervan niet te zeggen. Wanneer alle grassprietjes pennen waren en gedoopt werden in inkt om te beschrijven de schoonheid en de heerlijkheid van deze Koning, ze zouden het niet kunnen. Het gaat al de gedachten te boven, geliefden. Hij gaat al de woorden te boven. Het is alleen te genieten. En als ik hier door het genot van God verwaardigd wordt om in de donkerheid van mijn leven op Hem te zien, dan kan ik zeggen: nu kan ik weer. Nu kan ik weer. En toch kan ik niet. Want ik kan niet zonder de Koning.

Het gaat niet anders dan bij een man met zijn vrouw, dat hij steeds elke dag wanneer hij naar zijn werk gaat, weer verlangt om zijn vrouw te zien; en de vrouw haar man. Mijn vrouw zei: ik kan er steeds minder tegen dat je weggaat. De avonden worden steeds langer dat je weggaat. Vroeger was er de drukte van het gezin, maar nu de man, die man Wat is dat dan voor een woord? Dat is een woord waarin zich aftekent de liefde, de wederzijdse liefde voor elkaar.

En wanneer ik uit het land wegreis en ik zou de wereld gaan bezoeken, dan zal de man naar de vrouw verlangen en dan zal de vrouw naar de man verlangen. En al ben ik stokoud en lelijk geworden door de ouderdom, dan zie ik nog de schoonheid van de liefde.

Maar als ik Hem dan zie in Zijn eeuwige jeugd waarin Hij gekomen is om hier te verschijnen aan Zijn kerk en volk, dan wordt mijn ziel net zo jong als Hij is. Want ik ben voor eeuwig de Zijne, een bruid van Christus. En het verlangen van mijn ziel strekt zich onverzadigbaar naar Hem uit. Hij heeft aan Hem genoeg. En hij heeft nooit genoeg van Hem. Hij wordt door Hem verzadigd. En hij is alleen verzadigbaar in het zien, het genieten, het hebben en het bezitten van Jezus Christus de Zoon van God. En hier is zien, hebben, geliefden. Want die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, die zal niet verderven. Dat is het aanschouwen van het geloof.

O Heere Jezus Christus, wanneer ik van U smaak, begeer ik meer. Wanneer ik van U zie, begeer ik altijd op U te zien. En wanneer ik van U krijg dat die luisterrijke heerlijkheid mijn ziel bestraalt, dan ben ik bedorven voor het genot van het vlees, van de wereld en van alles wat voorbijgaat. Ja, dan zal ik mijn stem paren aan die van Asaf wanneer Hij in het heiligdom is ingegaan en hij zegt:

*Wie heb ik nevens U omhoog?
Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog,
Op aarde nevens U toch lusten?
Niets is er waar ik in kan rusten.*

Geef mij Jezus, geef mij Jezus, want buiten Jezus is geen leven. Laat ik altijd op Hem zien. En wanneer ik op Hem zie, dan is de zonde dood. En wanneer ik niet op Hem zie, dan is de zonde levend.

Geliefden, wat een aanschouwen van deze Christus is dat dan! En wanneer we hier Hem mogen nagaan in Zijn gestalte en in Zijn postuur, ... die kunnen wij niet te bevatten omdat Hij God is. Nochtans wordt Hij aan mij ontdekt, omdat Hij een Mens geworden is. Zo schoon! En omdat Hij gekomen in de gestalte van een dienstknecht, zijnde de God der heerlijkheid. Hij is geworden wat hij niet was: een Kind, die zo klein geworden is opdat Hij geboren kon worden. Van Wie mijn oog nooit genoeg kan krijgen om Hem te zien. En niet Hem te zien in een oppervlakkige beschouwing uit het Woord van God, uit de letter van de Schrift, met een natuurlijke kennis of uit de wetenschappelijke kennis of uit het verstandelijke geredeneer.

Toen ik jong was gebeurde het dat ik mijn baas eens aansprak, zomaar tijdens het werk. We zaten samen in de auto. En 's zondags daarvoor was het Avondmaal geweest. Toen ging mijn baas daar aan. Toen zei ik tegen hem 's maandags: wat hebt u dan gedaan? Want ik zei: het avondmaal is toch voor Zijn kinderen? En hij was 's zaterdags op het voetbalveld. Het eerste wat hij doet als hij in de auto stapt, is de radio aan. En zijn hele leven verder in onvruchtbaarheid leven.

Maar ik hoef niet boven hem te staan. Want ik heb er duidelijk in te wezen, dat het voor een zondaar dan nóg kan wanneer hij een zondaar wordt. Maar dat was hij nooit geworden. Toen zei ik: wat doe je daar dan aan het Avondmaal?

Toen zei hij: de dominee zegt het. Hij zei: je moet Christus belijden. En de dominee zegt, als ik niet aan ga dan verloochen ik Hem. Daarom zat ik aan.

En toen zei ik: wat heb je daar dan gezien? Wat heb je daar dan genoten? Ja, tegen mijn eigen baas. Toen was de mond stil. Toen zei ik tegen hem: zeg dan eens wie die Christus is. En zijn mond was stil.

Toen zei ik: zal ik het u dan zeggen? Zal ik u dan zeggen wie Christus is? Hij is mijn Alles geworden. Dat Hij des Vaders Zoon is. Dat Hij gestorven is voor mij. Dat Hij Zich dood heeft geliefd. Dat hij Zich aan mijn ziel en mijn hart heeft geopenbaard. Dat Hij mij ondertrouwd heeft. Dat Hij mijn schuld heeft weggenomen. Dat Hij mijn Liefste is. Dat Hij blank is. Dat Hij rood is. Zal ik u zeggen wie Christus is? Ik kan het niet zeggen Wie Christus is voor mij. Maar wat ik weet dat zeg ik u. Hij is zo beminnelijk, onmisbaar, van onschatbare waarde. Zo lief. Zo schoon. Zo zachtmoedig. Zijn stem waarmee Hij tot mij sprak is de allerbeminnelijkste. Ik ken Hem aan Zijn stem wanneer Hij komt. Want de schapen kennen Zijn stem en die volgen geen anderen. Hij heeft een stem die hier voor altijd in je leven ingedrukt is. Net zo goed als dat u het zou kunnen weten wanneer uw man van het preken thuiskomt en wanneer hij z'n auto parkeert en u hoort zijn

gestommel aan de deur en zijn voetstappen in het huis; en wanneer hij dan zegt: hier ben ik, vrouw ... Het is zijn stem. Het behoeft geen nadere uitleg. Ik hoef mijn trouwboekje niet voor de dag te halen, wanneer de vrouw zegt: man, geef mij een kus. En wanneer ik dan een kus van Jezus mag krijgen, dan weet ik dat is de kus van mijn Liefste. En Zijn lippen die druipen van honingzeem en van mirre en aloë. Zijn gehemelte is mij zoet. Hij spreekt van de verzoening. Hij kust mij met een kus van Zijn vrede. Hij kust mij met een kus van Zijn liefde. Hij kust mij. Hij omhelst mij. Hij toont Zich in Zijn liefde en ik toont mezelf aan Hem. O hoe schoon!

Ik hoef helemaal niet boven u te staan, baas. Maar u bent bedrogen voor de eeuwigheid. Het is een oppervlakkige beschouwing die u van Jezus kent. Maar het is Jezus Zelf niet. U kent Hem niet. U hebt Hem niet genoten. U het niet naar Hem gedorst. U hebt Hem niet begeerd. U hebt Hem niet omhelsd. U hebt Hem niet gekend. U hebt Hem niet geliefd. U bent verblind.

Maar ik bemin Hem. Ik lief Hem. Hij is zo schoon! Hij is zo schoon, zo dierbaar, zo onmisbaar.

Wie bedoelt u?

Hij is mijn Liefste.

Welke Liefste is het dan?

Hij is boven uw man, boven uw vrouw, boven uw kind. Het is mijn Jezus, mijn Schoonste, mijn allerschoonste dierbaarste Vriend van middernacht, mijn Zaligmaker, mijn Borg, mijn Heere, mijn Goël, mijn oudste Broeder, Die blank is als de leliën en Die schoner is dan de dageraad. Het is Christus! Het is de Koning Zelf.

En als u dan Zijn gangen eens nagaat, wanneer u in Zijn bedehuis gaat, en wanneer u Hem ziet wanneer Hij gestorven is, wanneer Hij gebloed heeft en wanneer u dan in Zijn armen ligt en ingesloten bent en in Zijn handpalmen gegraveerd en wanneer u door Hem tot God gaat. Hij is tot God gegaan nadat Hij dood is geweest en nu leeft; en Die niet anders dan door Zijn bloed is ingegaan in het Heiligdom. Dan moet mij de ogen geopend worden om te zien en Hem na te volgen, in die dienst wanneer Hij verschijnt voor de Vader.

Ja, je hebt er eigenlijk een schaduw voor nodig om enigszins te vertellen wat er gebeurt. Wanneer het volk buiten de poort staat en wanneer de hogepriester een maal des jaars in het eenvoudige witte kleed niet zonder bloed - eerst bloed - ingaat in het heiligdom, door handen gemaakt, waar de belletjes van zijn rok gehoord worden; ... en wanneer Hij voor de Vader verzoening brengt, en dat ik door het geloof Hem mag navolgen en dat zo mijn hart en wandel in de hemel mag wezen. En wanneer ik de Zoon aanschouw wanneer Hij mij in de hemel gezet heeft.

Want wanneer ik met Christus opgewekt ben, zo zoek ik de dingen die Boven zijn, waar Christus is, zittend aan de rechterhand Gods. Waar ik gezien heb dat de Vader Hem kroonde met eer en heerlijkheid. Waar ik gezien heb, dat Hij aan de rechterhand van God door God gezet is als Koning tot in eeuwigheid. En dat Hij daar gezet is om Zijn dienst te vervullen. En dat Hij een Voorspraak is bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige, omdat Hij verhoord wordt. *Kinderkens, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak, bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige.* En Hij is een verzoening geworden voor de ganse wereld.

Dat betekent dus niet dat de ganse wereld zalig zal worden, maar dat de hele wereld nog zalig kán worden. Vanwege het genoegzame offer wat Hij gebracht heeft. Daar hoeft niemand te zijn die zegt: ik ben ervan uitgesloten. Wat zich uitsluit is het ongeloof.

Maar geloof doet Hem aanschouwen. En het geloof doet Hem beminnen, want dat werkt door de liefde. En wanneer ik zie dat Zijn liefde-oog op mij is, dan ben ik met weinig tevreden. En toch nooit tevreden. Want als ik nou een kruimeltje van de genade van God in mijn leven ken, dan ben ik tevreden. En nochtans niet tevreden. Want ik begeer meer. Ik bemin niet maar wát, maar ik bemin Alles. Het is niet te zeggen wat de begeerte is. Onwaardig en nochtans zichzelf aanbiedend bij God.

'Heere, wilt U mij nog meer geven? Mag ik er nog eens wat meer van zien? Mag ik er nog eens wat meer van kennen? Laat het nu toch niet afgelopen zijn, vanavond. Laat het nu toch niet afgelopen zijn, dit uur. Wilt U toch nog doorgaan? U hebt het toch goed gemaakt in liefde en in genade? En bij momenten verlang ik naar meer. O, kom toch! O kom toch en toon mij Uzelf, Die tegen mij gezegd heeft: *toon Mij uzelf; laat Mij uw stem horen.*'

En wat zegt uw stem?

Geef mij Jezus, geef mij meer van Jezus, geef mij alles van Jezus, geef mij Jezus Zelf. Hij is de Schoonste, de Allerbeminnelijkste, de beminnenswaardige God en Koning. En zo zit Hij op Zijn troon, Koning zijnde. En Hij is zo zachtmoedig. Hij maakt u geen verwijten.

Weet je wat een harde dienst was?

De duivel, de zondedienst, de werelddienst. Laten ze nu nooit zeggen dat de Koning, die Christus, een harde Koning is. En van binnen zeggen ze het. Moet het nu zo gaan? Moet het nu zo diep gaan? Moet ik het nu zo moeilijk hebben? En dan van binnen de klacht: moet ik nu weer preken? En moet ik weer mijn trage, luie vlees tot dit werk aanzetten?

Dan moet ik wel weten wat het is, om in de binnenkamer op de Koning te zien. En veel met Hem te verkeren. En veel bij Hem te zoeken. En veel naar Hem uit te zien. En Hem steeds te verwachten onder de ordonnanties, onder het Woord, onder de sacramenten, onder de prediking, of op de preekstoel, ja om daarin mijn Koning te verwachten. Die zo schoon is.

3. Het uitzien naar de Heere Jezus

Maar nu zult u wel begrijpen, dat er een volk is die naar Hem uitgezien heeft. En, ook weer niet. Want je ziet er zo tegenop. Maar, wat is sterker? Hem weer te mogen zien, want je hebt er een afdruk van. Je kunt Hem niet missen. Kom ik om, dan kon ik kom. Maar ik zal tot de Koning gaan.

Waarom niet? Waarom wel? Ja, waarom niet? Valt Hij u hard? Is hij een zondaar tegengevallen? Is hij u tegengevallen? Zeg het mij dan. Hij is mij nog nooit tegengevallen. Als er een tegenvalt, dan ben ik het zelf. Zie op uw Koning. Zie uit naar de Koning. De derde gedachte.

Maar we willen er nog een keertje van zingen. Psalm 45. Ja, ook voor het hart, want Gods kerk is ingenomen met Hem, die meer is dan Salomo. Het is Jezus. Want van Salomo kan er niet gezegd worden wat er van Jezus gezegd wordt: *daarom heeft U o God.* Daar heb je het. Dat kon niet van Salomo gezegd worden, maar wel van Jezus.

Daarom heeft U, o God, Uw God - dat is de Vader - gezalfd met vreugde-olie boven Uw medegenoten. Onder andere David, Salomo, Hizkia, Mozes, Samuel; Hij boven allen; Christus.

*Mijn hart vervuld met heilbespiegelingen
Zal het schoonste lied van enen Koning zingen.
Terwijl de Geest mijn gladde tonge drijft,
Is z' als een pen, van een die vaardig schrijft.
Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid hoog te loven
Gaat al het schoon der mensen ver te boven.
Gena is op Uw lippen uitgestort,
Dies G' eeuwiglijk van God gezegend wordt.*

Psalm 45 vers 1.

TOEPASSING

Geliefden,

Het mag zijn dat we in het midden van de gemeente onder het Avondmaal het genot hebben gekend om de dood des Heeren te gedenken, alsmede dat er in de gemeente zijn die deze belofte kennen, zoals we die in deze tekst lezen, *om naar Hem uit te zien*. Maar wanneer de Heere het geeft om Hem in Zijn geboorte te zien, zoals het gezegd is, dat er een tijd voorafging van 400 jaren dat er geen profetie is geweest. Dan moest de belofte het uitzien versterken. Ook wanneer wij van de discipelen en de latere apostelen weten, vlak voor het heengaan van de Heere Jezus Christus, toen had Hij het gebod gegeven, terwijl ze de belofte hadden van de Geest van Pinksteren, om te wachten en te verwachten. En dat er een uitzien geboren zal worden door het woord van God, Die de beloften geeft door middel van Zijn knechten om zo uit te zien naar de vervulling.

Christus kwam en de Geest kwam naar de belofte. Dat betekent voor u, dat er een oefening is geweest om uit te zien en niet te versagen. En om Hem te verbeiden. En Hem steeds te benodigen met uw tranen. U weet goed van mij, dat ik in de tranen geen grond zoek. Dat doet niemand die de rechte leer verstaat. Zoals Luther het gezegd heeft: *schoon ik ganse nachten ween, Gij kunt redden, Gij alleen*. Maar het zijn de tranen die een moeder met innerlijke ontferming beweegt om naar het kind te gaan en het op schoot te nemen en te kussen en te troosten.

Toen Maria als laatste bij het graf stond kon zij met de woorden van de engelen niet verder. Want de engel was Jezus niet. En ze liet niet af om haar Geliefde in de dood nog te beminnen. Zij was de laatste bij het graf van deze kleine begrafenis. Samen met Jozef, Nicodémus en twee Maria's. En ze was het eerste er weer bij. Het ging om Jezus! Zelfs in de dood beminde ze Hem.

Maar met het woord wat zij bracht, en wat de Emmaüsgangers gezien hadden, waren ze niet tot het geloof te bewegen. Want ze wilden het zelf zien. En hun ogen hebben Hem gezien. Want Hij is gekomen. Weet je wat er dan gebeurt?

Als je hier in de kerk bent en je zegt: hoe kom ik er dan aan om Hem te zien? Reikt het mij aan, zeg het mij, leraar. Hoe kan ik Jezus zien? Ik zal het u zeggen.

Door twee of drie dingen. **Overdenking, heilige meditaties en geestelijk besef.**

U bent te druk, hé? U hebt geen tijd, hé om u af te zonderen en de stilte te zoeken; en de eenzaamheid en de overdenking. De overdenking is het venster waardoor ik blik om op Jezus te zien. Sions Vorst en Koning. De overdenking, de stilte van de overdenking, wanneer het stil is om u heen, wordt u verwaardigd om door dit venster Christus, Zijn schoonheid, Zijn heerlijkheid, Zijn Majesteit en kracht te zien. Wonderlijk, wanneer dit venster geopend wordt van uw overdenkingen en stille meditaties.

En door het aanschouwen des geloofs op de heerlijke Koning Jezus, Sions Vorst en Koning. Zo beminnelijk, zó groot en toch zó klein. Kleiner nog om in uw hart geboren te worden. Kleiner nog om tot mij te komen, Hij Die oneindig groot is.

Hij is met de Vader en de Heilige Geest een enig waarachtig God. Maar in de meditaties, in het geestelijk besef, door de Heilige Geest, krijg ik in dit lichaam een venster om op Jezus te zien. En naar Jezus uit te zien. Uitzierende tot Jezus en ziende op Jezus.

De belangen van uw ziel zijn ermee gemoeid. Maar afgezien van mijn toestand waardoor ik moet zeggen: *ik ben een zondaar*, verdrijf ik niet alleen mijn gedachten om verlossing bij Hem te vinden, maar Hem Zélf. Om Hem Zelf te zien. O zo schoon!

Misschien hebt u tegen uw vrouw gezegd, dat u haar liefhebt, dat u haar bemint en dat u haar schoonheid bewondert als die aan het oog van een man ontdekt wordt. Maar hier, al is de mens nog zo vervallen, dan zie ik nochtans Zijn liefde. En de liefde brengt gedachten voort. En de gedachten brengen liefde voort. De gedachte overschrijdt alle grenzen.

Ik zal het u duidelijk maken.

Vannacht om 12 uur ga ik graag naar huis. Er is een afstand tussen mijn vrouw en mij. En ik ben zeer beperkt, zij is hier en ik ben daar. Maar mijn gedachten niet. Mijn gedachten zijn bij haar alsof ze bij mij is. En haar stem in mijn gedachten is alsof ze nu tot mij spreekt. En het verlangen waarmee ze mij tegemoet ziet is, vanavond komt mijn man weer thuis. En de man denkt: ik ga weer naar mijn vrouw.

Er is geen afstand tussen deze profetie en de gelovigen van 2012 jaar ná Christus. Er is geen afstand tussen de oude Simeon en Jesaja. Er is geen afstand tussen de Oud-Testamentische en de Nieuw-Testamentische kerk in het woord wat God nu spreekt.

De overdenking maakt vleugelen, ze heeft een uitzien die de deuren doortreedt. Deuren, om zo dicht bij God komen. En God bij mij. Geopende deuren. Als dan een prediker zegt: *er is een geopende deur* dan bedoelt hij ermee, dat hij het woord kwijt kan. En als er een geopende deur is voor mij, dan ga ik op tot Gods altaren, tot God de Bron van vreugd. Dan wil ik mij nestelen bij de altaren zoals een zwaluw daar een nest voor zich bouwt en de vogelkens, om dicht bij God te wezen.

Ik kruip zo dicht als het kan in de overdenking op Hem aan. En ik treed door de Deur. Hij is de Deur die mij tot God brengt. Hij is de Deur die de Koning geopend heeft tot Zijn binnenkamer. De Koning bracht mij in Zijn binnenkamer. Ik ben zelf niet binnengelopen. Dat doen ze tegenwoordig. Ze hebben rechten. Ze gaan naar Jezus toe en ze treden door de deur ongeroepen binnen. En ze zijn zo brutaal dat ze met wat godsdienst God willen bewegen. Maar God komt tot de mens. Hij opent de deur en doet mij door de Deur binnengaan. En daar is Jezus, achter de deur van de binnenkamer van de Koning. En Hij spreekt tot mij goede woorden. Woorden van eeuwig leven en zaligheid. Hij toont Zich aan mij in Zijn beminnelijkheid. Hij schenkt mij de kussen van Zijn mond. Zó begeerd, zó naar uit gezien naar vrede, liefde, verzoening.

'Ik zie niks meer in jou, zondaar wat niet schoon is. Want Mijn schoonheid is in u, in de Heere Jezus Christus.'

Daarom zie ik in het Bruiloftslied een samenspraak, een wederzijdse liefdesbetuiging van de bruid aan Christus. Hij is schoon. En van Christus tot de bruid: *gij zijt schoon*. En daarom zegt Hij: *Ik ben de Roos van Saron en de Lelie der dalen*. Zo schoon is mijn Liefste.

Maar Hij zegt tot mij: *gij zijt een lelie tussen de doornen*. Dus dat betekent dat de kerk ook schoon is omdat zij lijkt op Jezus. Christus neemt een gestalte in haar. Ze is net zo schoon als Hij. Alleen zij kreeg haar schoonheid en hij was, is en zal altijd schoon zijn. En nu is als het ware de telescoop, de verrekijker de overdenking van Hem. Want de overdenking brengt mij bij Bethlehem. Zo wordt het Advent.

In het woord wordt het u gepredikt en u denkt erover na. En Bethlehem wordt dicht bij u gebracht. En door deze telescoop of verrekijker ziet u in de krib en ziet u het geboren Kindeke, liggende in doeken. Door dat gezicht kreeg ik de Engelengezang te horen. Ik keek achterom, ... zó schoon. Waar komt dat vandaan? Het kwam van de Hemel. Hier is het niet, maar daar. En van dáár komt het in mij. En het is zo schoon. Met dit gezang laat de Heere wel eens door de beloften heen in de hemel zien. Net zoals u in een donkere kamer door een spleet een streep van het licht der zon in de donkere kamer ziet.

Wat doen ze daarboven? God loven.

En wat zingen ze daar? U staat achter de schare en u bent daar aanwezig en toch nog op de aarde. En u verlustigt u in de dingen die Boven zijn. Waar Christus is.

Door deze overdenking geniet ik aan de Tafel van Jezus' bloed. Door deze overdenking smaakt mijn mond Zijn offerande. Door deze overdenking is het zo zoet en zo goed. Door deze overdenking vergeet ik haast dat ik in de kerk ben. Door deze overdenking zit ik in de kerk alleen.

En door deze overdenking kan ik op mijn brommertje stappen wanneer de preek aan het eind is en dronken zijn van de liefde. Dat de politie u van de rijksweg haalt: *man, je stelt je leven in gevaar*.

'Ik ben nog nooit veiliger geweest dan nu, want Jezus is bij mij. Jezus is in mij. En ik weet de weg niet meer naar huis. Want ik ben dronken van de liefde Gods.'

Nog even, dan bent u Thuis. Wat bedoel je? Waar heb je het over?

Daar zullen mijn ogen de Koning zien in Zijn schoonheid. Wanneer de schaduwen vlieden, wijken. Nu is mijn zien op Jezus als in een donkere nacht. Wanneer Hij als op de golven van de zee wandelt en in mijn scheepje komt. Nu is de ontmoeting met Jezus als de Emmaüsgangers op de weg. En Hij hield hun ogen dat ze Hem niet kenden. En Hij werd hen bekend in de breking des broods. Kijk, Hij is het! Die doorboorde handen, die mijn hart zo verwarmden, dat ze brandende werden in mij. En toen ik Hem zag, was Hij weg.

U ziet de Heere Jezus Christus net zo gauw komen als dat Hij weg is. En nu moet het hier nog zo gaan: ik ken den dele en ik aanschouw door het geloof. Maar straks is het te verwachten dat ik Hem met ongedekte aangezicht tot in eeuwigheid aanschouw. En dat dit menselijke van mijn zwakheden en gebreken voor altijd begraven is.

Om dan eeuwig, eeuwig God en Jezus te zien. En dan God in Jezus en Jezus in God. Die Mij gezien heeft de heeft de Vader gezien. Hij is het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid. De Hypostase, de Tweede Persoon, de Zelfstandige, de Zoon van God. Die mij met de eerste Persoon, de Vader verzoend. En mij tot Zich neemt in heerlijkheid.

O lieve Jezus, o dierbare Vriend.

O, de wereld kan u niet begrijpen dat u Hem aankleeft, Hem lief. Ze acht u voor een zot om hier nog naar de kerk te gaan bij dat Oud-Gereformeerde clubje. Ze vindt u dwaas.

Maar zo is het niet. Wij hebben de vastheid in Jezus en het gezicht op Jezus. En de troost in Jezus. Ja, alles in Jezus. Zo schoon, dat ik alles, alles leer verachten waar Jezus niet is. Alles schade en drek te achten om de uitnemendheid van de kennis der zaligheid die in Jezus is; in Jezus.

Veracht uw mammon, opdat die u niet tot een strik zal zijn. Acht de wereld geen blik waard, opdat u niet met haar ten onder zal gaan. Ook het zoete gefluit van de brooddominees die pleisteren met loze kalk. Laat uw ziel niet bederven.

Het is het zuivere, lieve, dierbare woord van mijn Christus. Die onbedrieglijk is in Zijn beloften en in de vervulling. Zodat ik gedurig op mijn Jezus mag zien, omdat Hij op mij ziet. En mij staande houdt en mij leidt, mij moed geeft en vertroost.

Opdat ik innerlijk, in mijn hart en in mijn verstand Hem bewonder en voor Hem buig, Hem aanbidt. Er is geen liever werk om mijn God en Koning te eren. Looft deze schone Koning. Looft God, en u hebt een goede nabetrachting en een lieve dankzegging aan Hem, Die waard is geprezen te worden tot in eeuwigheid. Hier beginnen wij daar aan en straks is het volmaakt. Amen.

Dankgebed

Heere, zo hebt Gij hebt nog gegeven een ogenblik met dit volk te vertoeven. Wij hebben het maar aan U over te geven en ons onder Uw leiding te stellen. En aan U onderworpen te zijn. Geef deze geliefde vriend een goede ingang en uitgang bij dit volk. Samen in de liefde met de broeders kerkenraad, arbeidzaam in dit werk der liefde, wijzende op God Drie-enig, Vader, Zoon en Heilige Geest. De Bron van vreugde en troost voor zondaren.

Opdat we niet verstikken in het werelds goed. Dat we niet verdraaid worden met het verdraaide van de tijd. Dat we niet een voorwaardelijk Evangelie prediken, maar hét Evangelie van vrije genade. Dat we niet van het Evangelie een Wetboek maken, maar de zuivere kost van het heilig Woord van God, wat een zondaar voedt. Want Hij eet met hoeren en tollenaar. Dat we niet de wettische gerechtigheid van een farizeeër zullen betrachten. Dat we onze wandel in de hemel hebben en een goed getuigenis

van de Koning. Dat de daden zich aan de woorden paren. Dat we met de liefde vervuld zijn; want de liefde van Christus dringt ons.

O Heere, om van God, van de Koning, van Zijn Woord, van Zijn beloften, van des Konings gangen, van des Konings heerlijkheid en van des Konings Majesteit, van Zijn Godheid en van Zijn Mensheid, van Zijn Staten, vernederd en verhoogd, van Zijn naturen, van Zijn zaligheid, van Zijn liefde, van Zijn genade, van Zijn barmhartigheid, van Zijn zachtmoedigheid, van Zijn liefelijke nodiging, van de vrolijkheid en de blijdschap die we in Hem hebben, door de Heilige Geest te mogen spreken. Van Hem een getuige zijn.

Degenen die het ambt aller gelovigen hebben, maar ook het ambt van leraar, van Zijn leraarschap, van Zijn Hogepriesterlijk werk, van Zijn Koningschap, dat we Hem mochten eren en bedoelen, Die we maar zo weinig eren en bedoelen kunnen.

O, neem toch alles weg wat schadelijk en wat hinderlijk is. Vestigt ons oog op God. En de wereld is ons geen stuiver waard. Om in alles onze verwachting van Zijn uitnemendheid, van de kennis van Zijn heerlijkheid, van Zijn schoonheid van Zijn dierbaarheid, van Zijn gepastheid, te mogen hebben. Die onweerstaanbare invloed op onze leven uitoefent.

Om Hem meer te kennen en meer van Hem te weten. Om Hem meer te beminnen en meer te lieven dan wij ooit bemind en geliefd hebben.

Zegen ons, maak ons hart groter dan wat het was. Niet om de wereld erin te ontvangen maar meer van Uw liefde te hebben. Groter te maken om meer van de hoop en van het geloof te hebben. Als bezittende, nochtans niets bezittende te zijn; arm te zijn en nochtans rijk. Geef ons dan Jezus in ons arme, ellendig zondaars bestaan. En dat uit genade. Amen.

Psalm 63 vers 4.

*Wanneer ik op mijn legerstee
Aan U gedenk in stille nachten
Dan peinst mijn ziel met al haar krachten
Hoe Gij voorheen in angst en wee,
Als mij de vijand wild' omringen
Mij vaardig zijt ter hulp geweest.
Dies zal ik nu ook onbevreesd
In schaduw van Uw vleug'len zingen.*

***De genade van onze Heere Jezus Christus,
en de liefde Gods des Vaders,
en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes,
zij en blijve met u allen. Amen.***

2. Preek over Romeinen 8 vers 31, 32

Zondagavond 5 juli 2009

Tijdens beroep van P. van Veen, lerend ouderling te Benthuizen

Zingen Psalm 118:4
 Lezen Romeinen 8 : 18-einde
 Psalm 56: 1, 4
 Psalm 34: 9
 Psalm 68:10

Geliefden.

De tekstwoorden zijn van de apostel Paulus, welke u wel bekend is. Hij was de apostel die door God geroepen is. En welke deze brief voor de tegenwoordigheid van de gemeente heeft geschreven. Welke is van grote inhoud en betekenis, die in de christelijke Kerk gelezen mag worden. En al wat hij hier in dit woord der waarheid komt voor te houden, welke is de rijkdom der uitverkorenen, geliefden. Want wanneer wij hier in het kerkelijk leven zien, dat de Heere in de bediening van Zijn eeuwig getuigenis Zijn knechten zendt, dan is dat hier naar de eeuwige raad van God. Wat wil zeggen, dat de Heere de uitverkorenen ook komt toe te brengen, geliefden. Wanneer wij dan hier kunnen zeggen, dat wij in staat gesteld zijn om het woord des Heeren te bedienen, dan is het dat Hij Zelf Zijn voorlichting wil schenken. Dat wil zeggen, dat Hij het wonderwerk van Gods vrijmachtige genade hier in het leven van zondaren komt te verheerlijken.

Maar dan is het, dat wij in die tekst zien hetgeen de Heere hierin komt te verklaren, dat de Heere Zijn eeuwig voornemen komt te vervullen in de tijd. Dat wil zeggen, dat dáártoe deze wereld nog bestaat, geliefden. Want hierin kunnen wij zien vanaf het begin van de wereld, dat de Heere Zelf door Zijn eeuwigblijvend woord, - wat Hij gezonden heeft onder de mensen - degenen opzoekt die Hij opgetekend heeft in het boek des levens. En dat Hij Zijn eeuwig voornemen hier in de tijd komt te vervullen. Hetwelk in deze tekst staat, dat Hij naar Zijn uitverkiezende liefde, naar Zijn eeuwige Raad, de mensenkinderen komt af te zonderen. Wat geschiedt in de tijd naar de eeuwige voorkennis van God. En zoals de apostel het hier ook in deze brief heeft gezegd, dat Hij van eeuwigheid hen in Zijn liefde gekend heeft. Die Hij dan ook komt te roepen.

Geliefden, wanneer het dan is, dat wij onder deze bediening mogen leven en onder het eeuwig blijvend woord mogen wezen, dan zou het groot wezen dat de Heere met de tekenen van Zijn liefde ook in het hart Zichzelf deed kennen. Opdat wij ook kunnen zeggen, dat de Heere naar het welbehagen van Zijn goedheid ons heeft opgezocht.

Maar dit is niet de zaak van knechten; al is het dat wij ook in dit middaguur enigszins daarover gedacht hebben, wanneer wij vanwege het beroep van deze man, - hetwelk onze vriend is - in deze tijd hebben voor te gaan in deze gemeente. Om de bediening te mogen doen. Dat wil zeggen dat de predikant de vrije genade leert, opdat de Heere ook Zijn eer mocht krijgen. En wanneer wij hier vanuit deze betrekking staan, dan zou het zo groot wezen, - ook in de worsteling hetwelk de mens heeft te kennen - dat wij hierom mogen denken dat de Heere nog aan ons werkt. En dat Hij dat dan ook niet vruchteloos wil stellen. Dat wil zeggen, dat er een verkiezing is en dat de Heere dan ook van eeuwigheid gedachten gekend heeft aangaande Zijn wil en Zijn welbehagen om hier de uitverkorenen toe te brengen. Welke hier dan de herstelling mogen vinden naar het Beeld des Heeren.

Want wij kunnen als het ware in deze brief lezen, dat hier de lof aan God wordt gegeven. En dan kunnen wij denken, dat de Heere ook hierin de hand heeft gehad. Hetzij toen in de tijd van Paulus, of dat het ook in latere tijd mag wezen, om weer in deze staat te brengen dat de oprichting van het Beeld des Heeren in het leven gekend mag worden. Omdat wij in onze geboorte zoals dat in Adam geweest is, allemaal diep gevallen mensenkinderen zijn. En dat wij niet het beeld des Onzienlijken dragen, maar dat wij het beeld van de vorst der duisternis dragen. En dat wij allemaal moeten leren kennen, hetgeen het werk van God is in dit leven. Hetwelk dan bewonderd moet worden, geliefden. Omdat de ganse wereld, zoals Paulus dat in het begin van deze brief geschreven heeft, dat de ganse wereld voor God verdoemelijk is. En dat wij van nature kinderen des toorns zijn. En dat wij nooit in het rijk van God kunnen komen, tenzij dat het de Heere door Zijn hand, door Zijn kracht en door het Woord des Heeren komt te werken.

De apostel noemt hier de orde des heils, wat in het laatste gedeelte is opgetekend. En dat wij geroepen worden uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, geliefden. Hebt u dat ooit in uw leven leren kennen? Want al is het waar dat wij hier in het kerkelijke leven zegeningen kennen en al is het dat wij van een deugdzaam leven kunnen spreken en dat wij van veel zonden in de uitbreking weerhouden worden, is het nochtans waar, dat de mens in dit leven zijn verdoemelijke staat zal moeten inleven. Waaruit u dan kunt zien, dat wij enkel duisternis zijn, geliefden. Duisternis ... Dat heb ik daarnet even in mijn hart gevoeld, dat de mens in zijn zonde staat buiten God is. Ach, dan kun je gevoelen dat die duisternis ook in de mens is, geliefden. Hij heeft geen kennis van de eeuwige God. Vanwege onze diepe afval die wij gemaakt hebben en dat wij in de verbreking van het verbond hier op deze wereld verkeren. Want wat in de wereld is, zijn de begeerlijkheden des vleses. En dat wij hier leven als vijanden van God door onze verbondsbreuk in Adam. En dat wij een tegenpartij voor God zijn. Wat wij hier ook kunnen lezen in dit hoofdstuk, waar het aan liefelijkheid niet komt te ontbreken, noch aan de ernst. Opdat wij zouden zien, dat wij hier in een staat van vijandschap verkeren, geliefden.

Maar dat de Heere in Zijn eeuwig welbehagen, krachtens Zijn wil wat Hij in de eeuwigheid besloten heeft, dezen komt te roepen door de middelen. Hetwelk zijn de genademiddelen in de prediking van het woord des Heeren. Om hen uit de duisternis te roepen tot Zijn wonderbaar licht. Dat is die gezegende kennis. Het is daarnet nog even in het gebed genoemd, dat Christus Jezus, van de Vader gezonden is, om hier de wil des Vaders te doen. Wat geschreven staat en opgetekend is in Psalm 40. *Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God.* Want deze Gezant is naar Zijn eeuwige wil op de wereld gezonden om de menselijke natuur aan te nemen en hier in het vlees te lijden en te sterven. En dat Hij hier is gekomen om de Deugden des Vaders te verheerlijken. Wat zou het dan groot wezen dat deze waarheid in handen gesteld mag worden en dit door Zijn knechten gedaan mag worden. Mocht dan degene die geroepen is zulks ook mogen doen.

Maar het is zo, dat de Heere Jezus Christus Zelf door de wil van de Vader is gesteld om in de harten van de mensen te schijnen als de Zon der gerechtigheid. Opdat Die in onze harten moge opgaan. Dat wil zeggen, dat wij uit deze ellendestaat geroepen moeten worden, geliefden.

En wanneer wij hier dan aan denken, dan kunnen wij ten opzichte van onze diepe ellende misschien wel denken aan hetgeen hier in dit leven gebeurt, geliefden; want het is moeite en verdriet. Of het nu op de ene plaats gezegd wordt, of dat het hier door woorden geschreven wordt, wij kunnen zeggen, dat wij op deze wereld smarten moeten ondergaan. En dat wij kunnen zeggen, dat *onze tijd maar kort is*. Nochtans is dat onze ellende niet. Want onze ellende bestaat in de breuk met God, die gemaakt is door onze eigen schuld, geliefden.

Als ik bij het graf sta, of als ik bij een sterfhuis moet komen, of wanneer ik bij de zieken geroepen wordt, dan zou ik eigenlijk moeten zeggen: *het is mijn schuld; het is mijn*

schuld, geliefden. Want wij hebben tegen God gezondigd. En daarom derven wij de heerlijkheid Gods. En dat is onze diepe ellende. En dat zal de mens in hart en leven moeten leren kennen, dat wij aan het doel van God niet meer kunnen beantwoorden. En dat wij niet meer in staat zijn om tot eer en heerlijkheid van God te leven en te wandelen.

Maar het is, dat de Heere Zelf de mensen roept. Dat wil zeggen, de uitverkorenen welke in de tijd gesteld mogen worden als een levend bewijs door het opzoekende werk van God. En door de zaligmakende kennis van God die in dit leven verkregen mag worden. En ook de zaligmakende kennis van Jezus Christus, die in het hart mag worden ervaren, door de rechtvaardigheid die van Christus is.

Er staat hier zo: *dat degenen die geroepen zijn ook gerechtvaardigd worden*; en dat deze vrijgesproken zijn op grond van recht en gerechtigheid in de Zoon van Zijn eeuwige liefde. Ja, dat deze tot Zijn bezit geworden zijn en Hem tot een eigendom. En dat deze door de Heere aangenomen zijn, geliefden. Om dan Zijn kind te wezen en erfgenaam te zijn van het eeuwige leven der zaligheid; hetwelk hier in dit leven reeds beloofd mag worden. Zodat daar een gezegende, bevindelijke kennis door het geloof verkregen mag worden. En wat de Heere hier dan ook doet kennen door Zijn werking.

Of, als het is, dat wij Hem leren kennen als die God welke in Christus Jezus onze Vader is geworden; en dat door de hand die u dan komt te leiden tot eer en verheerlijking van God. Wat hier in dit leven met veel strijd samengaat, geliefden.

Wanneer van deze strijd gezegd moet worden, dat de mens als het ware een zwak, nietig vat is, dan kun je zien dat overal de moeite het verdriet wordt vermenigvuldigd. Wij kunnen denken ten opzichte van deze vloed die over ons leven komt, dat de hoeveelheid en de mate ervan niet kan genoemd worden. Wat de mens hier in dit leven ontmoet, is strijd, geliefden. Niet alleen de *gewone* strijd die wij hier als het ware van dag tot dag als een last des levens ondervinden, omdat dit op onze schouders wordt gelegd. Van die dagelijkse moeite kan geen mens ontkomen in dit leven.

Maar er is ook een *goede* strijd, geliefden. De goede strijd, waarvan de apostel heeft gezegd in een latere brief die hij geschreven heeft. Daarin zegt hij, *dat de goede strijd des geloofs in dit leven gekend mag worden*. En dat hij van God verwaardigd wordt om zo in ons vreemdelingschap te verkeren. En dat wij hier de voetstappen van Jezus Christus hebben na te drukken.

En daardoor worden we op onze tekstwoorden gericht, wanneer in dit uur sprake mag zijn van hetgeen wij opgetekend vinden in de brief van de apostel Paulus, in Romeinen 8 en daarvan het 31e en het 32e vers, geliefden. Waar de apostel ingaat op de woorden die hier dan genoemd worden. Deze dingen die hij toen geschreven heeft, *opdat degenen die tevoren door de Heere gekend zijn, ook verordineerd zijn den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden*. En wat wij hier dan kunnen vinden, geliefden, is de roeping Gods, die van Boven is. Deze is onweerstandelijk en krachtdadig, waardoor de rechtvaardigheid mag worden verkregen. En die door de Heere mag worden geopenbaard. Maar als wij dan hier kunnen zien, de dingen die ontvouwd worden en door de apostel gesproken zijn aangaande de stukken der waarheid, dan is het dat wij hebben na te denken over hetgeen hij gezegd heeft.

In Romeinen 8 het 31^e en 32^e vers staat:

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem, niet alle dingen schenken?

Waarin wij in dit avonduur dan denken over de strijd waarover de apostel spreekt in het 18e vers. Daar hij zegt, *dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen hetgeen de Heere heeft weggelegd voor degenen die Hem vrezen, geliefden*.

1. In onze eerste gedachte overdenken wij de aanmoediging van God. *Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?*
 2. En in de tweede plaats hebben wij na te gaan Gods onuitsprekelijke Gave. *Die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar voor ons allen heeft overgegeven.*
 3. En in de derde gedachte hebben wij stil te staan aangaande de toegift die de Heere gegeven heeft. *Hoe zal Hij ons met Hem niet alle dingen schenken?*
- Dus onze eerste gedachte, de bemoediging van God.
 - En de tweede gedachte, de onuitsprekelijke Gave van God met het oog op Christus.
 - En de derde gedachte, de toegift van God.

1. De eerste gedachte, de bemoediging van God.

Wat hier in deze tekst verklaard wordt, *is dat de kerk van God een strijdende kerk is, geliefden*. Dat er een kerk mag wezen is zeker. Maar dat het de strijdende kerk is, dat is ook zeker. En wanneer ik dan denk aan het woord dat de Heere Jezus Christus gesproken heeft - in gelijkvormigheid met hetgeen hier van de apostel geschreven is - *dat er in deze wereld verdrukkingen zullen gevonden worden*. In Johannes 14 wordt dit getuigd van de Heere Jezus Christus ten aanzien van de haat die Hijzelf ontvangen heeft. Dan kunnen degenen die het beeld van Christus mogen hebben, denken dat het ook zo is in het leven van dit volk wat de Heere op aarde gesteld heeft; en die de Heere Christus hier op aarde tot Zijn eigendom gemaakt heeft door Zijn genade, geliefden.

Want als het zo is, dat Jezus Christus in deze wereld gekomen is en dat Hij de Man van smarten is geweest en de haat van mensen onderging, dan kunnen wij denken: als Christus zo behandeld is, - dat Hij hier in de orde des heils de Oprichter is - dat die haat tegen Christus ook tegen Zijn kerk is, geliefden.

En dan staat hier als het ware het beeld des mensen in zijn zondestaat, dat hij niet meer op God komt te lijken. Omdat het beeld vanwege de staat van zijn eerste geboorte in deze wereld een beeld van haat is. Want de Heere Jezus Christus heeft gezegd, *wanneer iemand een vriend der wereld wil zijn, dan is hij een vijand van God*. Dus wij moeten denken, dat de mens een vijand van God is. En dat hij in het werk wat een mens doet, zich vijandig toont; zoals dit in het leven ondervonden wordt, geliefden. Dat zou je in je gezin kunnen vinden dat de een tegen de ander is opgestaan. Dat kun je in het werk ook ervaren, dat de een tegen de ander zich stelt en dat wij door deze dingen in ons leven een natuurlijke strijd hebben. Wat een vleselijke strijd is, omdat de mens in boosheid tegen elkaar leeft.

Wanneer wij zien vanuit dit beeld des duivels wat de mens omdraagt en in vijandschap op de aarde leeft, dan is het niet vreemd dat de mens als het ware in haat tegenover elkaar leeft. Het is ook een haat tegen God, geliefden.

En dan is het een wonder als het anders mag wezen. Als het gezin onder beslag van het Woord des Heeren mag zijn. Of dat er in het kerkelijke leven, – ik voel het ook wel als we in het kerkelijke leven omgaan – dat er nog blijdschap mag wezen.

Toen ik hier vanmiddag eventjes zat na te denken, wat er in de Psalmen opgetekend staat, dat het een voorrecht mag wezen als er vrede in het huis des Heeren mag zijn. En dat wij kunnen zeggen, *dat wij als broeders samen leven*. En dat wij ten aanzien van elkaar verdraagzaamheid kunnen tonen. Omdat het in de Heilige Schrift ook wel gezien wordt, dat in de omgang die God in dit leven geeft, er goede dingen onder gevonden mogen worden. Zoals het ook is wanneer wij natuurlijke liefde mogen ontvangen, zoals die ook onder elkander mag wezen in het gezin. Of wanneer we in het kerkelijke leven een algemeen beslag mogen ontvangen, geliefden. En wat in deze wereld nog getoond mag worden, in plaats van de vijandschap welke is tegen God en de mensen, zoals dat in het natuurlijk leven openbaar komt.

Ook als wij dan de kerk van God aanzien, is het dat er door de genade van Zijn macht en heerschappij, het aan de liefde nog niet komt te ontbreken. En dat er dan als het ware in de tijd nog neergeveld worden door Jezus, welke hier op de weg tegen Jezus gestreden hebben; evenals Paulus. En hetwelk door het getuigenis des hemels met één slag is geschied. Dat niet alleen is door een uiterlijke stem maar ook door de kracht van het Woord hier op de aarde gebracht. Zodat deze vijand in het stof der aarde wordt neergelegd. Waar het woord tot hem gezegd werd: *Ik ben Jezus die Gij vervolgt. Het is u hard de verzenen tegen de prikkels te slaan.* Waaraan wij kunnen zien, dat de apostel weet waar hij over spreekt als het over vijandschap gaat. De vijandschap is tegen het ware leven.

Dat is onder de predikers ook wel het geval. Dat je de vrije genade moet verkondigen en het beeld van Christus Jezus hebt te dragen. Dat ze niet anders wensen te prediken dan Jezus Christus en Die gekruisigd, geliefden. Dan zullen zij deze vijandschap ook moeten gevoelen. Dat betreft niet alleen hen die gezegd worden ambtsdrager te zijn. We kunnen het zien in de apostel, als hij deze woorden spreekt uit de Psalmen geput, aangaande de koningen der aarde. Als wij dan zien naar David, wat hij in Psalm 118 heeft opgetekend en wat hij in Psalm 56 heeft beschreven, dat die mens hier op aarde veel vijanden moet ontmoeten, die tegen het werk van God ingaan. En tegen het woord wat de Heere gesproken heeft door Zijn knechten, geliefden.

Daaraan kun je zien dat er een strijd op aarde is geweest, van het begin der wereld af, tussen het slangenzaad en tussen het Vrouwenzaad. Zodat de kerk moest zeggen: *er zijn veel tegen ons*; geliefden. En nu bedoel ik niet wat wij ten opzichte van onze vleselijke verlangens ondervinden, maar het gaat hier over de geestelijke strijd waarin de kerk het voorwerp is van haat, van vijandschap, van de opstand van mensen. Waaraan je kunt zien dat er ten aanzien van dit werk in de prediking grote belemmeringen zijn die hem dagelijks komen te omringen.

Misschien hebt u het ook in het leven ondervonden. Dat u om de Naam van Christus, of om het Evangelie der Waarheid, of om het Woord des Heeren, veel te lijden hebt. Wat een reden moet wezen dat u zegt: *er zijn velen tegen mij.*

En wanneer ik hier zo in het leven sta, dan heb ik van natuurlijke mensen veel tegenwerking ontvangen, door mensen die hatelijk zijn tegen de Waarheid, het Evangelie. Welke hier in deze strijd niet anders dan list op list en met alle krachten samenwerken om Gods kerk op aarde te benauwen. Zodat we hier als het ware voortdurend het oog van de verspieders zien, die steeds openlijker op de kerk van God letten en op hun val. En dat zij hen in dit leven veel droefenis en smarten aandoen, geliefden.

Ik wijs u dan op Psalm 56, waar David in de tijd van de Filistijnen gegrepen werd te Gath. En dat hij dan ook klaagt: *ik heb veel bestrijders, o Allerhoogste.* Zo heeft de kerk hier veel te beleven, wanneer een mens als het ware gedurig naar het leven wordt gestaan en dat zijn haters zo tekeergaan. En dat die mens ook onder grote aanvechtingen kan verkeren. Dan kun je zeggen, dat je hier alles tegen hebt. Sinds dat u het Evangelie en de Waarheid hebt aangenomen en u door de Heilige Geest daarin bewerkt zijt geworden.

En dan kunnen wij denken, dat er het zaligmakende geloof in Jezus Christus mag zijn. En dat wij Zijn liefde door genade in het hart mochten leren kennen. En wat wij hier onder de vrijheid in Christus Jezus mogen verstaan. In werkelijkheid kun je dan zeggen: ach, wat is hier toch veel te lijden en te strijden, geliefden. Wat heb je hier paden te bewandelen die zo eenzaam zijn.

Dan kunt u weleens zeggen, dat er veel tegen u opstaan en dat de mensen als het ware al de boosheid van hun goddeloos hart uitrichten om het werk wat u te verrichten hebt ten onder te brengen. Zodat wij moeten zeggen: *ach, wat is dat toch zwaar! Wat is die weg toch moeilijk.* Wat worden wij dan belet in de paden die een mens behoort te gaan. Maar dat wij ook mogen zeggen tot onze bemoediging: *wat is het een waarheid, zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?*

Het is de wereld, het zijn niet zomaar enkele mensen, die met schampere woorden en verachting u tegemoet getreden zijn. Als u dan steeds gedurig van dag tot dag bespot wordt en dat er mensen opstaan die zich als een vloed bewegen om u naar de kaken van de dood terneer te slaan.

Daarom is het zo tot bemoediging dat Jezus Christus gezegd heeft: *in de wereld zult gij verdrukking hebben*. En dan kunnen wij denken dat Gods genadewerk hier in dit leven zichtbaar wordt. Dat er onderscheid gemaakt wordt waar het niet is. En dat God in Christus Jezus een volk heeft, dat in het midden van dit lijden en in die strijd waarin zij staan, van de Heere bemoedigd wordt. *Zo God voor ons is wie zal tegen u zijn?*

Dan weet u dat die wereld in vijandschap leeft. Ik was van de wereld, dus dan moet ik die wereld kennen. Ik moet die wereld van mijn eigen hart leren verstaan voor God. En dat ik net zo goed als alle andere mensen samen tegen God ben opgestaan. En dat ik nooit anders dan mijn eigen wil in dit leven gedaan heb, zonder God. En als ik dan zonder God in de wereld ben, dan ben ik van deze wereld geen vijand en dan ben ik van de wereld een vriend. In de grootsheid des levens, in alles wat in de wereld is en hetgeen door het gebod van deze wereld geleerd wordt.

Maar als de Heere u daaruit komt af te zonderen, wanneer door die goddelijke kracht wederbaring geschied, en wanneer door die roeping van God u in dit leven gesteld worden om Christus na te volgen, Zijn Naam te dragen, het Evangelie te verkondigen, ... dan zult u veel tegen hebben!

Wanneer u die goede belijdenis van God in het leven hebt uit te dragen, dan zult u velen tegen hebben. Dan zult u de mensen tegen hebben, dan zult u de wereld tegen hebben en dan zult u de overste, de vorst van de macht der duisternis tegen hebben in uw leven. Eigenlijk kun je dan zien dat die machten zich ontwikkelen en dat die krachten u dan komen tegen de staan.

En dat niet alleen particulier in het leven van Gods kerk en volk, maar ook wanneer de zichtbare kerk nog naar het woord des Heeren komt te wandelen. Dan zult u veel tegen hebben. De mensen staan tegen u op. Ze maken u bespottelijk. Ze halen u terneer. Ze zullen verachting over u brengen. Ze zullen u in lijden brengen en ze zullen u smart aandoen. Zij zullen u tot tranen toe bewegen. U zult in groot leed zijn wanneer die genade van God in uw leven heerst.

Wanneer u alleszins godsdienstig bent en Oud-Gereformeerd en een belijder der waarheid, dan zult u van de wereld geen last hebben. Wanneer u nog toebehoort aan de vorst der duisternis, dan zult u in dit leven nog vrienden maken. En wanneer ge naar de wereldse maatstaven en naar de mode van de wereld van deze tijd gaat leven, dan zul je niet buiten de toon vallen. En wanneer je op school en wanneer je op je werk en wanneer je in de kerk en wanneer je in de loop van dit leven voort gaat, maar je bent geen zoeker van God, dan heb je niks tegen. Ja, niet meer dan wat je in het dagelijks leven kunt ontmoeten, zoals dat in het natuurlijke leven gaat. Haters van God en haters van onze naasten; maar dan hebben we niets te zeggen aangaande de tegenstand die hier door Gods kerk wordt beleefd.

In de wereld verdrukkingen te ondervinden. Van God geliefd, maar van de wereld gehaat. Want de vorst der duisternis zal er alles aan doen om u naar het leven te staan. Opjagen, de mensen tegen je ophitsen, met de vriend waarmee u wandelt en met degenen die in één huisgezin zijn. Uw huisgenoten zullen tegen u zijn. En dat er een toeleg is om u uit te lokken, niet om enig kwaad wat u gedaan hebt, maar vanwege het Gods werk wat in uw leven verheerlijkt is. Dat betreft de discipelen en de uitverkorenen en de geroepenen des Heeren. En dat betreft degenen die gerechtvaardigd zijn; en welke ook *van Hem verheerlijkt zijn*. Dat wil zeggen, met het Beeld van God.

Zonder God in de wereld, dragende het beeld der mensen, uit den bloede naar het vlees, en zoals wij in ons Verbondshoofd Adam opstandelingen geworden zijn tegen God. En dragende het beeld van de menselijke natuur en van de mens die gevallen is, die een vijand van God is en van zijn naaste, maar die een vriend is van de wereld en die aan de leiband van de vorst der duisternis loopt, ... daar is niets tegen.

Maar als u door genade een zoeker geworden bent, dan is de vorst der duisternis erbij. En wanneer u door genade over de staat van uw onsterfelijke ziel geweest hebt, dan is de vorst der duisternis erbij. Wanneer u ten opzichte van de Weg der zaligheid vraagt aan God om goddelijke genade, dan is de vorst der duisternis erbij. En wanneer ik dan zie op de listen der mensen ten opzichte van de uitverkorenen met valse leer en verkeerde raad in dit leven; dan zult u veel tegenstand vinden. En die aftrekkende macht van de vorst der duisternis is doorgestaan onder alle mensen. En die zullen zich tegen u zetten. En die zullen u hier in dit leven niets anders dan moeite bezorgen. U zult hier in dit leven veel hebben te lijden.

Maar nu komt hier die bemoediging daarvoor: *zo God voor u is, wie zou dan tegen u zijn?* Wanneer u dan dit lied zingt waarmee u de zege bezingt door de goedheid van God, ... dan wordt u ook als schapen ter slachting geleid. Dan wordt het een verdrukking, waarin de Heere zegt: *hebt goede moed! Hebt goede moed!*

En wanneer u in die laagte, in die diepte, in die verdrukking, wanneer u geperst, ja wanneer u met al de smart van uw leven heengaat, - zoals David zoveel malen, en zoals al de pelgrims in dit leven het kennen, - dan mogen ze God tot een Fontein stellen. En in die weg is het leven voor het aangezicht van God en dan zult u het woord horen: *hebt goede moed! Waarom? Omdat God voor u is!*

Van de week dacht ik nog bij een bepaald geval, al zou ik al mijn vrienden verliezen, als ik God maar niet moet verliezen! En je zult ze verliezen, zo gauw als er een omkering komt. Zo gauw als die poort van de wedergeboorte wordt doorgestaan; *strijd gij om in te gaan door die enge poort*. En zo gauw als u de weg des levens bewandeld, zo gauw als u loopt op de paden waar weinig wandelaars zijn, en daar uw voetstap zet, dan bent u voor heel de wereld vreemd. Maar uzelf bent u niet vreemd, omdat ge uzelf kent. En nu moet je je daarover niet verheffen. Dat is doorgaans ook niet het geval wanneer de kerk van God hier met zoveel smarten en met zoveel verdrukkingen moet ingaan in het eeuwige leven.

Dan mag ik u zeggen, dat die goddelijke woorden u bijstand biedt. En zoals Paulus zegt: *zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?* Of het nu van die mensen zijn die u omringen, of ze nu Filistijnen genoemd worden of Hethieten genoemd worden, of dat het Achitofels zijn, of dat ze de naam van Judas dragen, of van Demas, of van Simon de tovenaer, het maakt niet uit. *Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?*

En Die u tot dit werk heeft uitverkoren en geroepen om Zijn Naam te dragen en Die u tot een getuige gesteld heeft in deze wereld door de opzoekende liefde Gods, en vanwege de vrije genade van God, die tevoren zo'n grote zondaar was op weg en reis naar de eeuwigheid. Die als een brandhout uit het vuur gerukt bent en uit deze dood- en diepe ellendestaat is opgewekt door de kracht van Gods eeuwig blijvend Woord ... *Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?*

En wanneer je in die liefde en het genot hebt geleefd, wanneer je in de binnenkamer geleid bent, wanneer je door Hem een bruiloftskleed hebt ontvangen, en wanneer je dat lied van God hebt gezongen: *die ons zo een grote verlossing heeft gegeven uit zulk een grote nood en dood ...* Dan lijkt het wel alsof je stem smooit in het verdriet, dan lijkt het wel alsof je gang vertraagt en alsof je ziel verslapt en dat je in deze omstandigheid in moedeloosheid komt neer te zitten, vooral wanneer het lang duurt. Dít tegen, dát tegen; mensen tegen, alles tegen; de hele wereld tegen. Je staat alleen en je moet hier staan in je onvermogen, in een zekere onmacht. Maar ze komen al woedende tegen je op. Het is niet alleen een strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de machten en tegen de overheden en boosheden die in de lucht zijn. En je hebt geen verweer.

Maar dan zal die Man een Beschutting wezen tegen die vloed en een Schuilplaats tegen de wind en als een grote Rotssteen in een dorstig land. En als een Schaduw in de Rots en een verberging daartegen. Dat wil dus zeggen, dat er een dorstig land is. Dat wil dus zeggen, dat er veel vijanden zijn. En dat er niet één is, maar dat er in het getal zoveel zijn. En dat het een vloed is, dat wil zeggen dat het over een langere duur

gaat. We hebben zulke mensen in dit leven ontmoet; het begint ermee: 's morgens in de strijd en je eindigt er ook weer mee 's avonds in de strijd.

En in de nachtelijke uren komen ze uit hun schuilplaats u tegemoet met het venijn, wat u in deze benauwdheid nog uw slaap ontzegt. En ook met dromen, zoals de apostel zegt, ten aanzien van deze strijd in de kinderen Gods, door de aanklager der broederen. En de beschuldigingen van de consciëntie. Zodat we hier moeten zeggen, het is niet alleen de duivel, het is niet alleen de wereld, het is niet alleen de mens, maar het is ook de verdorvenheid van mijn boze en verkeerde hart. En in mijn oude natuur die hier wordt omgedragen; als een lijk op je rug. Het is alsof je overal tegenwind hebt; en dat je moet zeggen in al de dingen die hier in dit leven gebeuren, dat de klachten tot de hemel stijgen. En alles werkt om nog verder van de genietingen van God af te drijven. En dat je veel meer moet inleven van dingen die je nog nooit hebt beleefd.

Kun je dat ook zeggen, met die binnenpratens? En ken je die verdorven lusten? Ken je die drang naar wereldszin en wereldse genoegens in je hart? Dan ga ik mijn eigen steeds meer tegenvallen. Dan moet ik ten opzichte van deze geestelijke strijd, de grootste vijand in mijn eigen hart ervaren. Wat hier van binnen huist en wat hier van binnen spookt ... Wat is er dan niet tegen mij? Ik ben mijn eigen tot een tegenpartij. Ik wil niet wat God wil. Ik buig niet onder God, naar mijn natuur. Ik ben niet voor 99% vlees maar voor 100%. Ik heb nog nooit iets in mijn hart en leven ervaren dat iets in mijn vlees is wat naar Gods kant mee zou kunnen werken. Ik wil het niet, dat er een ander leven in mijn ziel was.

En als je daar dan zo onder gebukt gaat, en wanneer je dan deze strijd hebt te strijden, en wanneer je dan zo die grote moeite kent, ... dan zegt Gods woord: *zo God voor u is, wie zal tegen u zijn?*

Gij uitverkorenen, gij u geroepenen des Heeren, gij die in dit leven gesteld zijt, om door Zijn genade en macht met God verzoend te wezen, u krijgt dan alles tegen. In deze wereld ontvangt u de verdrukkingen. Maar hebt goede moed: *God is voor U!* Van eeuwigheid heeft Hij u geliefd. Van eeuwigheid heeft Hij u gekend. Hij heeft u in de tijd geroepen. God is voor u. Hij heeft u inwendig, onweerstandelijk uit de ellende en uit de diepe doodstaat verlost. Kunt u dan denken, dat Hij ooit tegen u is? Die met de koorden van Zijn liefde u getrokken heeft uit de duisternis, met onweerstandelijke kracht van des Vaders liefde? En dat Hij, des Vaders liefde, Zijn eniggeboren Zoon, gegeven heeft om u met Hem te ondertrouwen? En dat Hij in de blijken van Zijn liefde u omhelsd heeft? En u in de geheimen van Zijn verborgen raad heeft ingeleid om u te doen kennen, hetgeen van God gekend mag worden aangaande het eeuwige leven der zaligheid? Kunt u dan zeggen dat God tegen u geweest is, toen Hij u verordeneerde om den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden? En dat Hij het Beeld van Zijn lieve Zoon in uw hart gedrukt heeft?

Dat is een bewijs dat Hij vóór u is. Dat is een bewijs van Zijn liefde. Dat is een bewijs van Zijn kennis. Dat is een bewijs van Zijn goddelijke genade. En is Hij dan tégen u? Zou Hij dan tegen u zijn wanneer u al deze smarten in het leven ervaart, zoals de Heere dat besteld heeft? Omdat gij Hem toebehoort. Omdat gij bij de Kerk van God inbegrepen wordt. Omdat gij in het Verbond der genade de zaligmakende kennis van God bezit. Omdat gij de rijkdom van deze onuitsprekelijke genade in uw hart en leven hebt gekregen.

Daarom zegt Hij dit tot de strijdende kerk die met weinig moed door het leven heengaat. Wanneer die pijlen des satans in uw hart worden afgeschoten. En wanneer u dan moet zeggen door de aanvechtingen vanbinnen: *je hebt geen heil bij God*. En wanneer je als het ware door al de moedbeneming der tijden niets meer kunt zien. En alsof het lijkt dat God ons verlaten heeft, alsof het lijkt dat God ons begeven heeft, als het lijkt dat Hij niet meer werkt, wanneer Hij Zichzelf dan komt in te houden.

Dan denkt u aan die tijd dat gij in de vastheid hebt gestaan en dat u in die tijd in de genade Gods hebt gestaan en in die liefelijkheid van Zijn omhelzingen werd gebracht en kon zeggen: *Ik zal niet wankelen tot in eeuwigheid. Want Gij hebt mijn Berg*

vastgezet in Uw goedgunstigheid. Maar toen Gij Uw aangezicht verbergtet, toen werd ik verschrikt. Dan zegt die vijand: 'God heeft hem verlaten; grijpt hem! Het is niet waar geweest. Je hebt je bedrogen voor de eeuwigheid. Het is inbeeldingen des harten. Het is bedrog voor je onsterfelijke ziel.'

Je wordt daardoor neergeveld in je gevoel. Ja, naar je gevoel. Als je dan zo neergeveld wordt door de omstandigheden die u in het leven ontmoet, wanneer het naar het gevoel is, dan ligt u omver. Wanneer het naar het gevoel is, dan hebt u geen kracht.

En wanneer ge u in deze ellende bevindt alsof God u verlaten heeft, dan zegt het geloof: *God verlaat mij niet!* Waar het gevoel terneer geslagen wordt vanwege de omstandigheden, staat het geloof. En dan zegt de Heere: houdt u aan het woord wat Ik u gezegd heb: *zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?* En dan gaat Paulus het met redenen omkleden.

Je zei het daar net zo, *dan gaat Hij je erin overtuigen.*

Je zit in de kerk. Het valt tegen. En je lust wordt ontnomen. Je kunt niet verder. En je stort tranen uit van verdriet. Of je blijft in het verborgen op je kamer en durf je nauwelijks meer buiten te vertonen. En je bent zo, dat je al schrikt voor een geluid. En je bent bang dat ze de tong tegen je opheffen. Want ze zijn scherp als zwaarden en die dringen in je ziel. Je ligt het ondersteboven en kunt niet verder. Dan gaat God zeggen: *zo God voor ons is, wie zou tegen ons zijn?*

En met redenen gaat hij dat aantonen. Daarom hebben wij niet één maar de beide teksten genomen. Dan staat er: *die God is voor u, Die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft.* En dan gaat hij de redenen aangeven dat God hier in dit leven Zijn kerk en volk bemoedigt. *Hij heeft Zijn Zoon niet gespaard, maar Hij heeft Hem voor ons allen overgegeven.* Dát is de reden. En dan grond hij het in dat getuigenis.

2. De tweede gedachte, de onuitsprekelijke Gave van God met het oog op Christus.

En dan komen we bij onze tweede gedachte, Gods onuitsprekelijke genade en barmhartigheid van God die Hij in Zijn geliefde Zoon heeft getoond. En dan sla je het boek der waarheid open en dan zeg je: waar staat het, *dat Hij Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard?* En dat God Hem voor ons allen heeft overgegeven? Dan sla ik vanmiddag mijn Bijbel open en lees Jesaja 53. 'Wij achten dat Hij van God geslagen, geplaagd en verdrukte was. En dat Hij onze krankheden op Zich genomen heeft. En dat Hij onze zonden gedragen heeft. Dat Hij om onze overtredingen verwond is geworden.' Wij kunnen lezen in de Heilige Schrift dat ten aanzien van mijn zonden en ongerechtigheden Jezus Christus als Borg is opgetreden. Je zou kunnen zeggen: *zie je nu wel dat God voor je is!* En dan kun je als het ware zeggen: is dit nu niet genoeg om de liefdebewijzen van God aan u te verklaren in al uw tegenheden? Dat God Zijn eigen Zoon in de wereld voor u gezonden heeft en voor Zijn kerk? *Voor ons allen.* Paulus zegt niet voor mij, maar *ook voor mij.* En door genade kan ik daarvan in de tijd verslag geven hoe hij het eigendom van God geworden is door genade: *Mij de grootste der zondaren is barmhartigheid geschied.*

Dat wil zeggen door vrije, vrije, soevereine Gods genade is dit gebeurd. En door de tussenkomst van Zijn geliefde Zoon Jezus Christus, Die Hij niet heeft gespaard. Maar Hij heeft Hem voor ons, - niet alleen voor mij die de grootste der zondaren ben, die de gemeente van God heeft vervolgd en daarmee Christus heeft vervolgd, die met vijandschap tegen God gestaan heeft, zijnde een farizeeën naar de wet en nochtans een vijand van God en die als een vijand met God verzoend zijt geworden door de dood van Zijn lieve Zoon Jezus Christus, - Hij heeft Hem voor ons allen overgegeven. Algemene verzoening.

Maar zult u zeggen: het is toch de Oud Gereformeerde kerk? Mis! Het is de *Algemene Christelijke Kerk.* Het is de kerk van God. Het is de kerk van Christus in het Oude en in het Nieuwe Testament.

En voor ons allen overgegeven. Voor de gelovigen in Christus Jezus. Die veel smart en lijden ondervinden. Die met bloed, zweet en tranen over deze wereld gaan. En welkers

vlees gekruisigd wordt. En die door de aanvechtingen geploegd worden. En die uitzettende gangen kennen, die ontdekkende gangen kennen. Ja, dat is niet, dat is niet zo aangenaam.

Er komt een jongen naar mij toe, na de kerkdienst in een van de vorige weken, en hij was van een aanzienlijk kerkverband. En hij zegt: *ik ben bekeerd*.

Ik zeg: jongen, vertel het dan eens.

Hij zegt: mijn zonden zijn vergeven.

Ik zeg: jongen, vertel het dan eens.

Hij zegt: en ik geloof in de Heere Jezus Christus.

Vorig jaar had ik nog een gesprek met een pastoor die voor de Wereldraad van Kerken bij ons kwam. Hij ging redeneren wat in Johannes 17 geschreven staat: *Ik wil dat zij allen één zijn*. Maar het waren geen andere woorden van de pastoor als van die jongen uit onze gezindte. Zij geloven dat Jezus Christus voor ons gestorven is en dat je aangenomen bent tot Zijn kind. En dat ik zeker naar de hemel zal gaan. Jongen, vertel het dan eens.

Hakkelen en stotterend: ja dat moet je toch geloven.

Ja, dat kunnen we allemaal wel geloven, maar het moet bij God vandaan wáár wezen. En ik ga niet op grond van een historisch geloof en een aangenomen waarheid te werk. Want Paulus gaat hier naar het Goddelijk werk te werk. Welke God hier vanuit de duisternis en deze Godverlatende wereld en vanuit ons vijandig bestaan tot een vriend komt te maken, door Jezus Christus. En dat wij verzoend mogen zijn door Jezus Christus, Die Hij voor ons allen heeft overgegeven. Voor wie? Voor heel het kerkgenootschap van de Gereformeerde belijdenis?

Nee, voor een die onbekeerd is. Voor een die niet weet hoe hij sterven moet en die niet weet hoe hij leven moet. Voor een die niet weet hoe hij zalig moet worden, anders dan door Christus. Iedereen zou zalig kunnen worden, maar zo een? Behalve u. En als u zou kunnen zalig worden, - en het wordt dan op grond van recht en gerechtigheid gedaan, door die lieve Borg en Zaligmaker - dan kan iedereen nog zalig worden. Maar dan is hij wel een zondaar, die schuldenaar voor God is. Om die uit de macht en kracht van de vorst der duisternis te brengen.

Dus, het is die onuitsprekelijke Gave waarmee de vereniging ontstaat met deze bloedende Borg. Met die gekruisigde Zoon van God, tot Wie de Vader door Zijn trekkende liefde hen brengt door de vereniging des geloofs. En tot de vergeving der zonden en tot de afwassing ervan door Zijn Naam. Om de rechtvaardigheid van Christus hier in dit leven te ontmoeten.

Die Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, maar voor ons allen heeft overgegeven. Dan zegt Paulus eigenlijk: 'Je hoeft niet bang te wezen dat God niet voor u is. Hij zegt als het ware, u hoeft zich geen zorgen daarover te maken dat God niet voor u zou wezen. Want Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven. Hij heeft Zijn Zoon niet gespaard. Hij heeft Hem verbrijzeld met een grote slag. Wanneer Hij daar aan het kruis op Golgótha opgehangen is, roept Hij: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Hij heeft al de vijanden van uw ziel overwonnen. Die zijn allemaal tegen Hem aangelopen in al hun menigte, daar aan het kruis.'

Daar hing Hij in mijn schande! In de zondestaat waarin ik geleefd heb, omdat al mijn zonden op Hem aangelopen zijn. Mensen, farizeeërs, Schriftgeleerden, hebben als honden, als dieren om het kruis heengelopen. Alles had Hij tegen. Al de duivelen hebben zich verzameld en hun wapens hebben ze gesteld om Jezus Christus te slaan. Om Hem te pijnigen en te kwellen. De toorn van God is tegen Hem opgerezen. Niet alleen mensen en duivelen, maar ook Zijn eigen God en Vader was tegen Hem. *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Dit is het bewijs dat God voor u is! Anders zou er nooit en nooit enige zaligheid zijn. Anders zouden nooit de zonden verzoend kunnen worden. Anders zou God nooit in recht en gerechtigheid u kunnen behouden.

'Maar Hij deed het voor u, Mijn kind. Voor de ware gelovigen, de bezwijkenden, de door de strijd bezweken kerk. Eerst ging het nog wel. Toen werden de Hosanna's

gezongen. Maar nu is het: *kruis Hem, kruis Hem!* En dat om u te vertroosten. Om in die neerbuigende liefde u tegemoet te komen. En tot u te zeggen: *Ik ben niet tegen u, maar Ik ben voor u.* Al moet u nog zoveel ondervinden waaruit zou blijken: 'God weet niet meer van mij af. God kent mij niet meer. Het is al zolang geleden dat ik iets van Hem heb vernomen. En dat de Hemel aan mij een getuigenis geeft.'

'Zie maar, zegt de Heere, wees niet bang, wees niet ongetroost. Zie op Mij, op Mijn eeuwige trouw, op Mijn eeuwige goedheid, op de barmhartigheid die Ik aan u heb willen bewijzen.' Opdat u mag zeggen, wat er door genade gebeurd is en dat God niet ophoudt genadig te zijn. God is onberouwelijk in Zijn genade. Hij geeft Zijn werk niet op. Hij is er niet aan begonnen om het niet te voleindigen. Hij is er aan begonnen om het te voleinden. U valt God niet tegen. Hij weet wel wat voor maaksel dat ge zijt. Hij weet van uw zwakheid. Hij weet dat u stof bent. Hij weet van uw moeite en van uw verdriet. God is er voor je. Wie zal dan tegen je zijn?

Je denkt, ik moet ten ondergaan. Maar je zult nooit ondergaan. Hij zal nooit uw val gedogen. Hij is er altijd. En Hij is altijd Dezelfde. En uit het welbehagen - waaruit Hij deze dingen spreekt en vanwaar Zijn verkiezende liefde opkomt naar Zijn eeuwige raad, - als u om zou komen, daalt Hij diep af in Jezus Christus. Dat Hij diep onder u bukt om u uit die helse angsten, uit deze helse benauwdheden en uit deze helse aanvechtingen op te beuren. Om u te vertroosten en te bemoedigen door die onuitsprekelijke genade en gave van Jezus.

Het is de bloedende Borg, de Zichzelf overgeevende Borg, die schuldovernemende Borg, die rechtvoldoening de Borg, Sions betalende Borg, Die Zijn bloed heeft gestort voor u. Het is Jezus Christus, de Zoon van God, de Gegevene van de Vader die voor u zal staan. God is voor je in Jezus Christus. In Jezus' Naam, in Jezus' bloed, in Jezus' gerechtigheid, in Jezus' liefde, in Jezus Christus, de Zoon van God. God is voor u.

Maar anders is Hij een Tegenpartij. Buiten Jezus is Hij ons een Tegenpartij. Dan zal Hij u tégen zijn. Hij zal met u worstelen en u tot een Tegenpartij wezen.

'Kom niet aan Mijn volk. Kom niet aan die ellendigen, die bedroefden, die neergebogenen.' Bespot Gods kerk niet. Bespot Gods kinderen niet. Bespot Gods knechten niet. Want God zal tegen u zijn.

Maar als het anders is, dan zal God voor u zijn. *En zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?* Die Zijn eniggeboren Zoon, Zijn Lieveling, Zijn Enige overgaf.

In Genemuiden is een jongen overleden. Hij ging gewoon naar zijn werk. Ik hoorde dat het bij Wijk bij Duurstede was, daar vlakbij, zei de kerkenraad. Een jongen uit Genemuiden. Ik geloof dat de moeder er al 15 jaar naar uitgezien heeft, naar dat kind. Ze kon niet in verwachting komen. 15 jaar ernaar uitgezien, en dan toch nog een kind. Dat was voor haar een wonder, net zo goed als het bij elke vrouw met een gesloten baarmoeder een wonder zou wezen. Maar hij is 18 jaar geworden. Hij ging naar zijn werk en kwam bij een tunnel waar een ontploffing was. Wij kennen de ouders goed. Maar hij is er niet meer. Het is eeuwigheid, eeuwigheid, eeuwigheid geworden. Hij was de enige. Hij was het enigste kind. Welk een smart, welke rouw moet dat wezen, je enigste kind door de dood ontvallen. En in één klap weg in de eeuwigheid.

Mijn lieveling, mijn trots, mijn zoon, mijn kind, mijn eerstgeborene, mijn enig geborene. Hij is kwijt, het is ineens over. Het is ineens gebeurd, begraven. Het stof is tot stof weergekeerd. Met wat een smart, met wat een berouw word ik doortrokken. Het is om niet te boven te komen, ja, het niet te boven te kunnen komen bij dit verlies.

Het kan net zo goed bij je man zijn, het kan net zo goed bij je vrouw zijn, het kan net zo goed bij je vader zijn, of bij je vriend wezen.

Maar het was bij mijn kind. Welk een grote liefde, welk een grote liefde heeft zulk een ouder tot zijn kind. En met welke droevige ogen kijkt hij naar het lijk. En met welke smart had men de laatste tocht doen als de rouwklagers door de straat heengaan om zo'n lieveling te begraven.

Nou, *zo heeft God Zijn eniggeboren Zoon gegeven opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verdere maar het eeuwige leven hebbe.* En wat heeft dat gekost? Het

heeft God álles gekost. En zou Hij u dan Zijn Goddelijke bijstand onthouden? Zou Hij u dan tegen zijn?

'Geloof het niet, zegt de Heere, als Ik dan Mijn eigen lieve Zoon zelfs ter dood toe aan u niet hebt onthouden. Ik heb Hem aan u gegeven. Als Ik u iets wilde onthouden en niet geven, dan was het zeker Mijn Zoon geweest. Maar Ik heb dat niet gedaan.'

Dacht u dan, dat hij nu, nadat Hij voor ons allen gestorven is, dat God dan nog tégen je zou zijn? Geloof het niet.

Er staat: *Zijn eniggeboren Zoon*. Het is Jezus Christus, de onuitsprekelijke Gave. Dit staat opgetekend in mijn Bijbel. En niet alleen in mijn Bijbel, maar ook in mijn hart. De poorten der hel zullen u niet overweldigen. *Op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen*. Jezus Christus is de Rots, de Gegevene van de Vader. Daar kan tegenaan botsen wat het wil, maar al die golven zullen op Hem te pletter slaan.

Want God heeft Zijn enige Zoon niet gespaard maar voor ons allen overgegeven. Opdat u daarin zou rusten in uw moeite, in uw aanvechtingen, wanneer u zo geschud wordt in uw gevoel en wanneer u ondersteboven geslagen wordt.

Grijpt niet naar mensen. Vlucht niet naar mensen. Zoek hun raad niet en stel daarop uw vertrouwen niet.

'Maar ik stel mijn vertrouwen op Uw woord, die Gij mij gegeven heb. Op Uw Zoon die mij geschonken is. Op de beloften die Gij gedaan hebt. Op het Wezen van U, de eeuwige trouwe Verbondsgod.' God zal u niet tegen zijn.

3. De derde gedachte, de toegift van God

We gaan besluiten met het laatste deel van deze tekst. Hij geeft er nog wat bij. Een toegift. Hij geeft met Zijn Zoon *alles*. Dus niet eerst de giften, niet eerst de weldaden van Christus, maar eerst Christus en dan de weldaden. Met Hem alles. Tegenwoordig leren ze: eerst de weldaden en dan uiteindelijk een keer Christus. Of, *misschien* Christus. Want het hoeft ook nog niet alles te zijn. Je zou het ook nog zonder Christus kunnen doen. Zo lijkt het wel.

Nee, eerst Christus. Hij schenkt Christus, Hij schenkt het geloof in Christus en Hij schenkt met Christus alles. Dat zijn de toegiften.

We zullen eerst nog een keer gaan zingen. Psalm 34 vers 9.

*God is 't verbroken hart,
't Verbrijzeld en bedrukt gemoed,
Ten allen tijd nabij en goed.
In tegenheid en smart
Veel wederwaardigheen
Veel rampen zijn des vromen lot,
Maar uit die alle redt hem God.
Hij is zijn Heil alleen.*

Toepassing

Geliefden, wanneer het hier over de giften gaat, dan is het een vrijwillige gift. En wij kunnen dan lezen, dat niemand erom gevraagd heeft. Wij kunnen niet zeggen, dat er een mens is die erom gevraagd heeft, of de Heere Jezus Christus naar de wereld mocht komen om ons van onze zonden zalig te maken. Ik lees dat in het dierbare woord des Heeren, wanneer Johannes zegt: 'Dat Hij tot de wereld is gekomen maar dat de wereld Hem niet heeft gekend. Dat Hij als een Licht in de wereld geschenen heeft, maar men heeft de duisternis liever gehad dan het Licht.'

Dus er is niemand op deze aarde die naar God zoekt. Het kan de schijn wel dragen, dat wij hier opgekomen zijn om God te zoeken. Die schijn heeft het wel. Maar de Heere is ons al een stap voor geweest. Hij heeft u en mij de weldaden van de prediking des Heeren gegeven en de afzondering onder het Woord geschonken. Dat is niet uit ons

uitgegaan maar dat is van de Heere uitgegaan. Om de mensen, om de kleine kinderen, ... voordat u het wist, was u al een zeker voorwerp in de gedachte van God, dat u - de ouders en de kinderen - onder het Woord gekomen bent. Dat hebben noch de ouders, noch de kinderen gezocht, maar dat heeft God ons gegeven.

En als Hij dan Jezus Christus in de wereld heeft gezonden, moet je niet denken dat wij om Zoon van God verlegen zijn. De een heeft een vrouw getrouwd, de ander heeft een juk ossen gekocht, de ander heeft een akker gekocht en daar is hij druk mee. Hij is er heel zijn leven druk mee. Tot aan zijn sterven toe. Hij zou op zijn sterfbed nog met vakantie willen gaan; als ik maar opknapte. Ik zou als ik opknapte, nog dit of dat gaan doen.

Maar voor Jezus is er geen plaats. Maar ik kan wel zeggen, wat aangaat onze belijdenis, dat de dominee uit bed moet komen; en dat je dan zegt: *ik geloof onze Geloofsbelijdenis*; en dan zal je zalig worden.

Ja, dan zegt men dat na. Maar daar gaat u mee verloren als God het u in uw hart niet heeft gegeven. Dus, dan zie ik daarin dat Jezus niet alleen in de wereld kwam, maar de wereld heeft Hem niet gekend. Ze heeft Hem die eer niet gegeven. En nochtans gaf God Hem. Omdat Hij niet tegen u is. Hij is geen Hater van de mens, maar Hij is een Hater van de zonde. Daarom moest Christus lijden en die zonden verzoenen. En dat voor de uitverkorenen. En daarom moest Hij niet alleen in die stal geboren worden; maar Hij moet ook in mijn hart geboren zijn. En dan moet Hij in Zijn lijden en sterven niet alleen gezien worden aan het kruis, maar dan moet Hij in mijn hart geloofd zijn als mijn Borg, als mijn Zaligmaker, als mijn Koning en als mijn God.

Zie je dan wel dat Hij niet tegen je is? Dat God Hem gegeven heeft aan het kruis opdat u nog in Hem zalig zou kunnen worden, door het geloof. Dus uit de rechtvaardigheid van Christus alleen. Buiten Jezus, buiten Jezus is er geen leven en geen zaligheid te wachten. Buiten Jezus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. En daarom:

Geef mij Jezus, geef mij Jezus, of ik sterf.

Want buiten Jezus is geen leven

Maar een eeuwig ziel is verderf!

Hij moet in mijn hart geboren worden. En als Hij in uw hart geboren is en gezien wordt door het geloof als de voor mij gekruisigde Borg, Die voor mijn schuld betaald heeft en Die voor mijn zonden verzoening aangebracht heeft. Dan is God vóór je. In Hem is Hij voor je.

En dan zegt Hij een vraag; - we noemen dat een retorische vraag - *zou Hij u zondaar*, want dat blijf je in jezelf, zou Hij dan u met Hem niet alle dingen schenken?

Er wordt een vraag aan u gesteld. Er wordt in de kerk, van God aan u een vraag gesteld, een retorische vraag welke dan door u dient beantwoord te worden. Er staat als het ware dit: als je in de kerk zit en dan doet de dominee een preek en hij komt bij Psalm 25 terecht. En dan zegt hij tegen zijn aandachtige toehoorders: *Wie heeft lust de Heere te vrezen?*

En dan staat er een man op en die zegt: *ik*. Ja, maar dat was de bedoeling niet. Het is niet de bedoeling dat u in de kerkdienst gaat opstaan en dan antwoord gaat geven. Maar hij zit zo te luisteren naar het Woord van God. En dan komt er zo'n vraag naar hem toe, *wie heeft lust de Heere te vrezen?* Hij hing zo aan de lippen van het Woord, dat hij opstond en zegt: *ik heb er lust in om de Heere te vrezen.*

Hebt u dat ook? Dat u zo met aandacht onder het Woord van de leraar zit, die uw ziel komt uit te halen en uit te lokken; en dat u zo door het Woord in beslag genomen wordt dat u als het ware meepreekt?

Wat zou het voor hem (uw voorganger) wezen, als hij hier dan voor zijn gemeente moest preken als tegen stenen? Nou, of er in de kerk nu 100 man of 1000 man zit, dat maakt niet uit. Je preekt als het ware tegen de stenen. Er komt geen weerklank in de bergen. Maar als er één die voor 1000 telt onder ons mag wezen, die hunkert, hongert en dorst naar het levende Woord en naar die levende Christus, ... wat zal hij het dan

makkelijk krijgen als hij hier predikant mag worden. Dan spreekt hij niet tot stokken en tot blokken maar dan spreekt hij naar het hart. 'Spreek naar het hart van Jeruzalem en zeg haar toe, dat haar zonden en ongerechtigheid verzoend is door de Heere. En dat zij dubbel ontvangen zal voor al haar zonden. Troost, troost, troost Mijn volk.'

En dat gebeurt hier dan. En als God voor u is, dan: *troost, troost, troost Mijn volk*. God is voor u. En zal Hij dan met Hem ons niet alle dingen schenken? Die Zijn Zoon voor ons heeft gegeven?

Ja Heere, ik geloof dat.

En daar komt iemand. Daar zit hij onder het Woord. En de vraag wordt retorisch gesteld. En hij heeft er een antwoord op in het binnenste van zijn ziel. 'Ja Heere, ik geloof, ik geloof dat U met Christus mij alle dingen schenkt. Ook de verlossing van deze aanvechtingen. Ook de verlossing van deze tegenpartij. Ook de verlossing van de satan. Ook de verlossing van de dood. Ook de verlossing van deze helse smarten die mijn hart steeds op de proef stellen. Ik geloof Heere, dat U mij daarvan zal verlossen.' Dan krijgt hij het antwoord.

En dan stelt de apostel deze vraag: *dacht je nu, dat God tegen je is?* Dacht je nu, wanneer God Zijn eigen Zoon heeft gegeven, dat Hij nu tegenover je staat? Dat Hij nu tegen je is?

'Nee, Heere, dat geloof ik niet.' Dat is het antwoord. 'Ik geloof dat U voor mij bent. Ik geloof dat deze dingen nuttig voor mij zijn.'

Daarnet is gelezen *dat al deze dingen ten goede voor mij zijn*. Ook mijn strijd, ook mijn aanvechtingen, ook mijn spot die ik hier moet lijden, ook de verachting die ik draag, ook de haat die ik hier ontmoet. Ook mijn verdriet. Want mijn bekering verdient niets. Maar God verdient eer wanneer Hij mij die bekering komt af te nemen. En God verdient, dat ik niet op mijn bekering ga steunen maar op Christus ga steunen. Hoe meer haat en hoe meer verdrukking, hoe meer dat hij teruggeworpen wordt. Niet op mezelf, maar op God. Dat is de bedoeling.

En het werkt meer en meer kennis van God, van de verborgenheid, van de wetenschap en de wijsheid van God. Die verborgenheid wat ik nu pas versta, dat het goed voor mij was verdrukt te zijn geweest opdat ik Uw Goddelijk recht zou leren en dat ik Uw pad zou gaan. En dat ik zou sterven aan alles en wat er ook van mijn bekering te zeggen valt. God is mijn God. Hij is niet tegen mij. Hij heeft Christus gegeven, om meer, meer van de Vader te kennen. Van de Vaderlijke liefde, van de Vaderlijke gunst, Die tot dit doel Zijn Zoon in de wereld gezonden heeft. Dan krijg je meer van Vaders liefde. Dan krijg je meer van Vaders gunst. Dan krijg je de blijdschap van de Vader. Dan krijg je de Gift des Vaders. Dan krijg je Hem die alle dingen schenkt naar Zijn Verbond. Dan wordt dat alles verdiept. En daar is lijden voor nodig. Daar is uw strijd en uw uitzettende gangen voor nodig. Daarvoor is nodig die smaad waarin u gedompeld wordt in diepe put van uw ongerechtigheid. Die u nooit meer van uzelf te boven komt. Dat hoeft ook niet. De verlossing ligt in Christus, door het geloof. Die mij de Vader gegeven heeft.

O, lieve Vader, dat U dat aan mij gegeven heeft. Door welke ik roep: *Abba, Vader*. Dat is door die eeuwige Geest. En die door de Geest geleid worden zijn kinderen Gods. Dat zijn smarte-kinderen. De meeste harte-kinderen zijn smarte-kinderen van God. Hun bloed, hun tranen zijn dierbaar in Zijn oog. Zij steunen in al die wegen op die God, die hun God is. Niet op hun bekering. Daar kun je wel 1000 jaar mee worden. Maar daar liggen geen oefeningen in.

Maar hier komen de oefeningen: dat zijn die ontgrondingen, die ontdekkingen, die uitzettende gangen, om meer van de Vader te mogen krijgen. Wetenschap en verborgenheden des Vaders worden ontsloten.

Om ook meer van de Zoon te krijgen, van Zijn ambten, van Zijn werk, van Zijn vernedering, van Zijn naturen, van Zijn Persoon, als God en Mens tegelijk, God en mens in één Persoon, als waarachtig God en waarachtig mens. Welke zit aan des Vaders rechterhand. Die ook voor ons bidt. 'Kinderkens, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige en Hij

is een Verzoening geworden voor al onze zonden. En niet alleen voor mij, maar voor de ganse wereld der uitverkorenen. En die zegt zonder zonden te zijn; dat is niet uit God. Maar indien hij zondigt, God is rechtvaardig, dat Hij uw zonden verzoene in Christus.'

En daarin word je verdiept. Dan ga je meer gebruik maken van Christus. Dan ga je meer profijt trekken uit Christus, meer van Hem genieten en meer van Hem aanschouwen. Dan ga je meer in het verborgen leven komen, het verborgen leven van de Vader en van de Zoon. De Vader, Die mij de Zoon gaf. Die door Hem mij de verzoening gegeven heeft. Om de schuld uit de delgen en om de toegang tot de Vader te krijgen. En om eeuwig bij God te zijn.

Dát is met Hem alle dingen te schenken. *Zal Hij ons dan met Hem* - daar komt die vraag - *niet alle dingen schenken?*

'Ja Heere, ik geloof het, dat U mij met Christus alle dingen schenkt. Ik geloof dat U de Zoon gegeven heeft aan mij. En ik geloof dat Hij mij zalig maken zal. Niet alleen dat Hij het gedaan heeft, maar dat Hij het ook doen zal. Hij zal mij niet overgeven aan de satan met al zijn helse macht om mij te verslinden in de kaken des doods.' Hij zou willen dat ik bij de hemelpoort nog maar de hel gestuurd zou worden. Nee, het is voor altijd en voor eeuwig. Want Zijn verkiezing staat vast. Zo krijgt hij meer de vaste spijs van Gods woord.

'Natuurlijk, een eenvoudig preek, zeggen ze. Geen oudvaders meer.'

Van de week kreeg ik telefoon van een ambtsdrager en daar werd gezegd: 'de oudvaders moet je niet lezen. Hoe lang duurt dat nog met die oudvaders?' Zei hij tegen hem. Weg met die oudvaders!

Ja dan ben je PKN natuurlijk.

Nee, Oud Gereformeerd. Weg met die oudvaders! Dat is net zo goed als dat je zegt: weg met Christus! Kruis Hem!

Maar het is echt Evangelies, zoals die oudvaders preken. Één Naam onder de hemel gegeven door welke ik zalig moet worden. Niet als een gemoedelijk praatje onder de mensen, of een oppervlakkige preek naar voren te brengen, maar om naar de diepte af te dalen. Vanuit de verkiezende liefde; en de roeping Gods te verstaan.

Dus, *zal Hij ons dan met Hem niet alle dingen schenken?* Zo wordt de roeping en verkiezing vast gemaakt. Dat is de keten van het heil. Dat is die eeuwigheidsliefde. Het eeuwigheidswerk, het werk van Gods vrije genade wat God zonder ons in ons uitwerkt. En zo wordt de zaligheid uitgewerkt door een Drie-enig God. Opdat hij gemakkelijk zalig zal worden. Ruimer kan het niet.

Om het ook nergens anders te willen horen. Dat is echt Oud Gereformeerd, als het goed is. En dan bedoel ik geen kerk, maar de leer. Zoals Paulus spreekt, zoals je dat bij Augustinus vindt; zoals je dat bij Calvijn vindt en zoals je dat bij al het volk van God vindt. Die leer.

En wat zal ik daarvan zeggen, die onuitputtelijke liefde, die lieve gunst; meer van Gods gunst, meer van Gods liefde, meer van Zijn blijdschap vanwege het heil dat er in Christus is. Dan wordt meer van Zijn verborgen Raad ontsloten; meer van Zijn kussen te genieten, meer van Zijn omhelzingen te kennen. Dieper ingeleid te worden in de verborgenheden Gods door een weg van afbraak en de verdrukking.

Daar zijn veel vijanden voor nodig om uw ziel niet in het vleselijk gemak te brengen maar aan deze wereld te spenen. Om niet met deze wereld ten onder te gaan, maar op te gaan in Hem. *Dan ga ik op tot Gods altaren; tot God, mijn God, de Bron van vreugd.* Geloofd zij God met diep ontzag. Hij zal mij uitkomst geven. En met Hem alle dingen schenken uit Zijn loutere goedheid.

Dus nog een keer. Zal Hij dat u onthouden?

Nee.

Geloofd ge dat u zalig zult worden?

Alleen in Christus.

Geloofd u dat het zonder de werken zal zijn?

Ja.

Door wiens werk dan wel?

Door Christus.

Moet ik mijn eigen daarvoor nog verbeteren?

Nee, het bloed van Christus reinigt van alle zonden. En de Geest van God neemt de smet weg en werkt de heiligmaking. Want zonder heiligmaking zal niemand God zien. En dat is een weg van minder worden. *Hij moet wassen, ik moet minder worden.*

Zal Hij dan mij Zichzelf onthouden?

Nou, dat doet een vrouw bij een man ook niet. God zeker niet!

En zouden dan de kinderen de gunst van hun Vader onthouden worden?

Zeker niet, als u een rechte ouder bent. God zeker niet.

Zal God Zijn liefde aan u niet willen betalen?

Ja zeker. Dat zal God doen.

Zal God de Zijnen opnemen in de heerlijkheid?

Ja, Hij heeft het beloofd. *Gevoel* zegt: nee, het gaat op de hel aan. Het gaat mis. Het wordt almaar minder met mij. Het is alles in de afbraak.

Maar het *geloof* zegt: *ja! God is waar.* Het ware geloof is een kleine almacht. God de grote Almachtige, het geloof de kleine almacht. Wat God zegt is waar. Dat zal Hij doen. En Hij is niet tegen mij. Hij heeft het gezegd en Hij betoont het ook. Elke keer weer.

Laat het in uw hart dringen. Wees er door getroost. Wordt erin bemoedigd. Ziet naar Hem uit. Vraag erom, wil dat zeggen. Het is Gods Woord. En ik krijg met Hem alles. Het gaat niet om de hemel, maar het gaat om God. En dan krijgt u de hemel erbij.

Gelukkig zult u zijn wanneer u God vreest. Als God uw Vader is en als Christus uw Verlosser is en de Heilige Geest uw Trooster is. Wees bemoedigd. Zie ernaar uit. *Kom nog over, Heere.* Spreek tot mijn ziel: *Ik ben uw Heil.* Amen.

Dankgebed

Heere, Gij hebt nog gegeven een weinigje tijds samen te zijn. Laat het woord in onze harten gedrukt worden, ja erin klinken, maar ook afdrukken, vastzetten en planten. Plant Uw woord in onze ziel. Omdat wij verder kunnen in deze week en de volgende weken, van dag tot dag, ja dat U zelfs bij het naderen van de dood volkomen uitkomst geeft.

Wil ons leiden naar Uw woord, naar Uw Raad. Het komt uit de eeuwigheid en gaat naar de eeuwigheid. En in de tijd krijgen wij daarvan ietsje te beleven. Want de helft is ons niet aangezegd. Het is onbevattelijk. Ons hart moet er groter van gemaakt worden om nog meer te ontvangen. En er is een sterven voor nodig om het voor altijd en eeuwig te mogen beleven. Om daar te zijn waar God is. Om met ongedekten aangezicht God te aanschouwen. Het geloof wordt aanschouwen, de hoop vervuld, de liefde gaat mee naar binnen. Stort die liefde dan nog in ons hart uit. Die is sterker dan de dood. Hier staat, dat ze onafscheidelijk is. Niets kan ons scheiden van de liefde Gods die in Christus Jezus is.

O Heere, ontfermt U over deze gemeente, over dit volk. Ook over haar voorganger in zijn beslissing. Maak het nog ruim voor hem. Maak het nog gemakkelijk voor hem om te beslissen. En dan moet hij er ook weer tussenuit vallen met alles. Wij mogen er om vragen, maar we moeten er wel tussenuit vallen. We hebben geen enkele waardigheid of recht of aanspraak op enige weldaad. Wij bekennen het U, alleen maar de dood verdiend. Wij hebben verdiend, wat ons naar het graf jaagt, voor Uw aangezicht verdoemt; dat recht hebben wij. Maar verder niet. Uw doen is rein.

Maar als het U liefd, Heere gedenk dan nog hem en deze gemeente, die altijd in al die jaren - door wie? - door U, door middel van hem geleid werd. En misschien ook leiden zal. Ontfermt u over allen. Om Jezus' wil. Amen.

Slotzang

Psalm 68 vers 10.

*Geloofd zij God met diepst ontzag
Hij overlaadt ons dag aan dag
Met Zijne gunstbewijzen.
Die God is onze Zaligheid
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil.
Hij schenkt uit goedheid zonder peil
Ons 't eeuwig zalig leven.
Hij kan en wil, en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van den dood
Volkomen uitkomst geven.*

Gaat dan heen in vrede en ontvang nu de zegen des Heeren.

**De genade van onze Heere Jezus Christus,
en de liefde Gods, die des Vaders is,
en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes
zij en blijve met u allen.
Amen.**

3. Bevestigingspreek P. van Veen tot lerend ouderling in Benthuizen

woensdag 23 september 2009

Zingen Psalm 123 :1
 Lezen Mattheüs 10: 16 - 33
 Psalm 105 : 10 en 12
 Psalm 27; 5
 Psalm 119: 9
 Psalm 35:13

Geliefden.

De tekstwoorden zijn te vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte van de evangelist die genoemd wordt Mattheüs; een van de discipelen, geliefden. Waarin het dan wel bekend is dat de Heere een volk en kerk op de aarde heeft en dat de Heere ten aanzien van Zijn werk zal doorgaan in het preken van het dierbare woord des Heeren, waarin Hij mensen komt te gebruiken, geliefden. Waarin het dan is, dat wij in deze bijzondere ure als het ware zien, dat wij in deze tijd samengebracht zijn. En dan is het dat de Heere in alle kommer waarin wij verkeren, Zijn dienstknechten nog komt uit te zenden, geliefden.

Waarin wij dan kunnen zien geliefden, dat de Heere Zelf de Zender is van al Zijn knechten, zoals wij zien dat hier plaatsvindt. Om het dierbare woord des Heeren te verkondigen, zoals het toen ter tijd geweest is, toen Hij Zelf in het midden van Zijn volk is geweest, geliefden. Want zoals het hier in het Evangelie is bekend gemaakt, daarin kunnen we zien dat de Heere Jezus Christus op de aarde is gekomen. En dat Hij in het werk van Zijn Vader is geroepen geworden. En deze Knecht is de Meester van al Zijn volk die hier op aarde zijn.

Waarin wij kunnen zien dat de Heere tot deze dienst heeft geroepen, geliefden. En wanneer dit met betrekking hier op de discipelen mag gezien worden, dan kunnen wij denken dat deze roeping tot dit werk en ambt ook niet de éérste roeping is geweest.

En wij kunnen zien dat er ook een andere roeping is, welke hier bekend zal moeten zijn, welke is de roeping uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, geliefden.

Want wanneer hier in deze samenkomst van ambtsdragers, ook een deel van verscheidene gemeenten samen zijn, dan kunnen wij ten aanzien van dit werk wat op aarde gebeurt, de hand van God zien. Waarin wij kunnen zien dat de ambten op aarde moeten wezen waardoor de kerk van God kan bediend wordt ten opzichte van hun staat en toestand. Welke ambtsdragers daartoe geroepen zijn en die zelf ook bekend moeten zijn met de waarachtige bekering, geliefden.

En dat ik in dit woord dan zie, dat er voor de roeping uit deze doem- en doodstaat waarin de mens verkeert, de kracht van Gods stem in dit leven, door de Heilige Geest nodig is om het Woord des Heeren te horen. Waarvan dan met zekerheid gezegd kan worden dat dit de Goddelijke kracht van het Woord is.

Want wanneer ik hier tot een stel mensen zou moeten spreken, dan zou er niemand kunnen zijn die daarin op die wijze *de stem des Heeren* zou kunnen horen. Het zou ook niet kunnen dat dit toebetrouwd werd aan mensenkinderen, omdat mensen dan iets zouden toebrengen ten aanzien van de zaligheid. Maar het is allemaal naar het eeuwig welbehagen van God.

En daarom heeft hij dit uit te voeren in de tijd, waarvan gezegd kan worden, dat de tijd zo kommervol is. En toch is het dat de Heere doorgaat met Zijn werk.

Want dat kun je zien in die tijd, dat de discipelen werden geroepen. Ik zou de tekst als het ware al voor wezen, als het gaat over hun *eerste roeping*. Maar er is ten opzichte van deze roeping ook nog méér, ten aanzien van de beloften die de Heere gedaan heeft dat er mensen gebruikt worden. Zoals ik in deze proefschoon zie, dat het

apostelschap ook een *uitzending* in zich heeft, waarin de opdracht is, dat zij moeten heen gaan. En dat zij moeten gaan door de plaatsen in het land en de vlekken van Israel om daar de verloren schapen te vinden, geliefden.

Dus, dan kan ik zeggen, naar deze eeuwige verkiezing van God heeft Hij Zijn wijze bedoeling en handelingen, naar het plan wat Hij in de eeuwigheid gemaakt heeft, hetwelk is, dat er mensen toegebracht moeten worden. Waarvan wij in de Oudtestamentische kerk hebben gezien, dat de verloren schapen van het huis van Israel eerst een beurt gekregen hebben, op een enkele na. Want wanneer ik zie, dat er een Naomi is geweest en dat er een Rachab de hoer is geweest, die de eerstelingen waren van de ganse kerk die uit het heidendom gekomen zijn. Welke toegebracht zijn door de kracht van Gods eeuwig blijvend woord, wat gepredikt mag worden.

Dat het ook zo van ons gepredikt mag worden, als ik het zo mag zeggen, of ook door de lerend ouderling gepreekt mocht worden en ook staat gepreekt te worden, in zijn eigen gemeente. Geliefden, dan zie ik dat hier onderricht van de Heere Jezus in gevonden wordt. En dat kunnen wij in dit hoofdstuk zien dat de Heere bevel gegeven heeft. En dan hebben wij hier, - dat weet hij zelf ook wel - dan hebben wij gehoord dat er na deze uitzending gesproken zal worden de boodschappen die de Heere Zelf in de mond van Zijn knechten zal leggen. En dan kunnen we in dit hoofdstuk wel lezen, dat het hier erover gaat dat het Koninkrijk der Hemelen gepredikt moet worden, geliefden.

Ik wil daar niet zoveel op doorgaan, maar het is wel een belangrijk hoofdstuk. Want ik zie dat de ganse wereld onder het oordeel van God ligt en dat wij hier samen onder het gebied van de vorst der duisternis geboren zijn, en dat wij in een staat der ongerechtigheid verkeren. En dan is het al groot dat wij horen dat er een Koninkrijk der Hemelen is. En dat wij door de poort van de nieuwe geboorte heen ook een burger van dit Koninkrijk kunnen worden. En dat we en door Zijn Heilige Geest tot Zijn onderdanen bewerkt moeten worden. En dat door de inlijving in Christus Jezus, welke door de zaligmakend geloof is, dat de Heilige Geest één plant met Christus doet worden; en met Hem in de gelijkmaking van Zijn dood en van Zijn opstanding.

Wij zouden dan eerst in onze gedachten moeten houden, ten aanzien van deze boodschap die de Twaalven gekregen hebben, dat zij het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid hebben te prediken. En dat met onderscheid; zoals de Heere met meerdere of mindere gaven Zijn discipelen dan ook had begiftigd.

Wanneer ik dan verder lees, spreekt Jezus ten aanzien van de *uitwendige schikking* van deze zaken. En dat zullen wij ten opzichte van de gemeente van Benthuisen ook wel zien. Als ik dan denk dat het een kleine, eenvoudige gemeente is, welke hier dan misschien het Evangelie kosteloos gesteld krijgen, ten aanzien van hun dienaar van het Woord des Heeren. Gelijk van de discipelen gezegd is, *dat zij zonder buidel en zonder male moeten uitgaan. Verkrijgt u noch goud, noch zilver, noch kopergeld.* Dat wil zeggen, dat die mensen geen schatten moeten vergaderen.

Maar het is hier het grootste wat van een knecht des Heeren moet gezegd worden, dat het niet zijn levensonderhoud is, maar dat wij kunnen zien dat de Heere Zijn kerk en Zijn volk komt te bemoedigen, of te ondersteunen, of te onderwijzen, of te vermanen in de Godzaligheid. Of ook dat het mocht wezen, dat het werk van de waarachtige bekering mocht gezien worden, door de toebrenging van zondaren op weg en reis naar de eeuwigheid. Waarin zij dan als slijk aan de vingers Gods mogen wezen.

En wanneer wij dit zien in het Woord Gods, dan kunnen wij weten dat er geen blindelings volgen is ten opzichte van de persoon, maar dat wij gehoorzaam hebben te wezen aan de stem des Heeren; als Hij iemand hier of elders in het ambt komt te stellen om de gemeente te verzorgen. Zoals hier dan ook van de kudde of gemeente van Benthuisen. Of ook wanneer wij zien dat de ambten bediend mogen worden door de leraars of door de ouderlingen in de verschillende plaatsen, geliefden.

We kunnen daarin ook zien dat de Heere ten opzichte van hun bestemming die de knechten des Heeren hebben, in de gemeente waar zij gebracht worden, het een huis

van vrede behoord te zijn. En dat zulke knechten moeten ontvangen worden met vrede, opdat er vrede zij in de huizen. En wanneer de mensen waardig zijn ten opzichte van deze dienaars van Gods Woord die ze gekregen hebben, dan hebben ze dezen met verlangen ook te ontmoeten.

Maar dat het ook voorkomt dat de mensen de knechten komen te verachten en te versmaden. Daarom heeft de Heere gezegd: *Blijf in dat huis en dat er vrede moge zijn in dat huis waar zij ontvangen mogen worden.* En dan zegt de Heere: 'Wanneer gij daarvan weg gaat vanwege de verachting van uw persoon, - die toch een dienaar is van het woord Gods - schudt dan het stof van u af en maak u daarvan vrij.' En dan zegt de Heere: 'Het zal Sodom en Gomorra in de dag wanneer Hij komt op de wolken des hemels om de levenden en de doden te oordelen, het zal Sodom en Gomorra verdragelijker zijn in die dag dan zulke mensen die Zijn knechten die Hij gezonden heeft, met grote smaadheid hebben bejegend.' En die het hen onmogelijk gemaakt hebben gemaakt om in de gemeente verder te dienen. Het zal voor hen erger zijn dan voor Sodom en Gomorra wanneer ze zo verachtelijk met de knechten des Heeren hebben omgegaan. Daarom worden zij van deze zaken door de Heere onderricht omdat deze zaak in het leven van Gods kerk en knechten niet ongewoon is, geliefden. Daarom hebben wij dan in deze ure wanneer wij hier samenzijn, te overdenken hetgeen wij in de rede van de Heere Jezus Christus vinden in Zijn onderrichtingen. Zo hebben wij te verstaan en te overdenken hetgeen opgetekend staat in Mattheüs 10, het 24e en in het eerste deel van het 25e vers, geliefden.

Dus wat wij uit de mond des Heeren horen, door de bediening van Zijn knechten, dat kunt u hier in de rede van de Heere Jezus Christus waarnemen. Wat wij lezen in het 24e vers.

Een discipel is niet boven den meester noch de dienstknecht boven zijn heer. Hetzij de discipel genoeg dat hij worde gelijk zijn meester en de dienstknecht gelijk zijn heer.

Tot zover

Wat wij hier in de tekstwoorden vinden voor dit uurtje dat wij hier samenzijn in deze gewichtige dienst, waarin wij in de overdenking hebben van een drietal zaken.

1. En dat is ten eerste, het kennen van deze Meester, geliefden.
 2. En in de tweede plaats is dat, het onderwijs van deze Meester, Welke Jezus Christus natuurlijk is.
 3. En ten derde, de weg die de Heere met Zijn volk gaat. Dan zie je hier de weg van de Meester. In eenvoudigheid kunnen wij dat hier vinden.
- Dus ten eerste, is het de kennis van de Meester.
 - Ten tweede, is het dan het onderricht wat de Heere Jezus Christus geeft.
 - En ten derde, wat de weg van de kerk hier op aarde dan inhoudt, geliefden.

1. Ten eerste is het de kennis van de Meester

Wat de eerste gedachte betreft, dan is het hier nodig dat wij kennis van de Meester hebben. En dan kunnen wij van de discipelen weten, wat in dit woord is geopenbaard wat wij net hebben gezegd, dat zij door Hem gezonden dienen te wezen, gelijk van Christus wordt gezegd, *dat hij een Vorst en Gebieder der volken is.*

Uit het woord des Heeren is het dan wel duidelijk te verstaan wat betreft het apostelschap, dat de Heere Zelf in de eerste plaats de *Apostel van onze belijdenis* is. En dat er een zekere onverbreekbare band is tussen de Meester en Zijn discipelen. En wanneer wij zien wat er van deze knechten gezegd wordt, dan is dat in het licht dat Hij door de genade des Heeren onze Meester is. Wat niemand anders in dit leven kan wezen, geliefden.

Want dan moet ik zeggen dat in de prediking van het Woord des Heeren het Middelpunt Jezus Christus en Die gekruisigd is, zoals in het woord des Heeren staat. En dan heeft hier uw oog te wezen op de grote Gezant, Die van de Vader in de wereld gezonden is, Die hier het vergaderend werk uitvoert. Want dat geldt voor u net zo goed, zoals ik net gezegd heb, als voor de discipelen. Die door de macht van de genade en de heerschappij van Gods Woord tot het discipelenschap geroepen zijn. En dat zij de kennis van deze Meester die in het hart mag liggen, met grote blijdschap bezitten.

Hun werk zou niet makkelijk maar moeilijk wezen. Want het is uit de Schrift duidelijk, dat ten aanzien van de omgang die de discipelen hebben gehad het niet gemakkelijk was. Maar wanneer wij zien op de boodschappen die hier in het woord des Heeren openbaar komen, en als wij in deze bediening gesteld zijn om het Woord te verkondiging, hebben wij ten opzichte van deze Zoon, een aangename en een vriendelijke Meester.

Wanneer ik dan zie al wat hier op de wereld gebeurt, geliefden, en alles wat op de wereld voorvalt, dan weten we dat de mens veel ellende onderhevig is en een grote onrust. En wij kunnen weten dat, ten aanzien van de dienst des duivels, de mens zich daarvan heeft te bekeren. En ook dat er een grote wrevel en boosheid onder de mensen is. Maar bij deze discipelen waren de snoeren in liefelijke plaatsen gevallen, door Gods openbaring die er in het hart en leven van Zijn volk en kerk zijn.

O, dan is het een groot wonder dat wij door de levendmakende kracht, door de bediening van God de Heilige Geest tot de kerk mogen behoren. En dat wij in onze boodschap evenals deze discipelen, in een zoete vrede mogen leven met deze Meester, in welke weg wij ook komen, evenals de discipelen. En dan kun je zien dat deze zaligmakende kennis van de Meester in hun hart ligt, geliefden.

Als ik daarnaast de ambtsdragers kwam te overzien, en dat ik ook met proponenten heb om te gaan, dan kun je zien dat er een zaligmakende kennis hiervan in het hart moet wezen. Niet alleen door de openbaring van Zijn dierbaar Woord en getuigenis, maar ook door de gelovige oefeningen die in dit leven in de harten van de Zijnen gevonden worden. Dat we getuigenis mogen geven van de heerlijkheid van deze Persoon, geliefden. Die hier op aarde in Zijn vernederde natuur als Mens voor het oog wordt gesteld. Welke hier in het hart door de Heilige Geest gekend wordt als Één die boven tienduizenden is. Ja, die de Meester van allen in dit leven behoort te wezen. En dat het wordt gezien, dat de Vader Hem gezonden heeft in het vlees. Hij is gekomen om de wil van de Vader te doen in een gehoorzaamheid aan de Heilige Wet, welke hier van God als regel is gesteld. En dat Hij in deze gehoorzaamheid hier op aarde Zijn werk heeft verricht. Waarin de heerlijkheid van Zijn Vader, Zijn hoogste doel is geweest, geliefden.

Maar wanneer wij in het leven van Gods kerk mogen weten, dat Hij is geopenbaard, dan zou ik vanuit deze zaligmakende kennis de woorden van de bruid willen gebruiken, *dat alles wat aan Hem is, dierbaar is*, geliefden. Wanneer deze Zon der Gerechtigheid in het hart en leven van Zijn kerk is opgegaan, dan kunnen je wel denken dat alle aangenaamheid in deze Persoon gevonden wordt, Die God en Mens is. En Die de Meester van Zijn kerk behoort te wezen.

En het is zo, dat degenen die geroepen zijn een binnenkamer hebben en dat de Heere hen Zijn liefde heeft bekendgemaakt en dat Hij de genade van Zijn macht en heerschappij over Zijn kerk heeft. Om dan hier al wat liefelijk is, al wat goed is, al wat aangenaam is, in de Persoon van deze Middelaar, om de wil van Zijn Vader te doen. Hij is de Meester van Zijn kerk, geliefden, Die als het ware voor onze ogen gesteld moet worden.

Maar het is, dat wij van nature in duisternis verkeren en dat de mens ten opzichte van deze heerlijkheid van Christus' schoonheid geen oog heeft.

Dat is wèl geweest in het oog van deze discipelen die hier aan Zijn voeten verkeerd hebben. En die Zijn stem gehoord hebben en de weg met Hem betreden hebben. Want wanneer de Heere met Zijn kerk en volk door dit leven gaat, dan kunnen wij zien dat

deze dingen een innerlijke rust en een zielsblijdschap geeft. En ons de kracht geeft om onze arbeid in de tijd te verrichten.

Of wij dan behoren tot deze ambtsdragers, of dat wij behoren tot deze gemeente die wij moeten dienen, zal het wel wezen, dan moeten we deze kennis bevindelijk in het hart dragen, die door de Heilige Geest gewerkt is ten opzichte van dit Meesterschap. Zo heeft de Heere Jezus Christus ook Zijn uitzending gekend met Zijn discipelen. Zodat wij moeten denken: Och, wat is dat toch een aangenaam verkeer geweest, geliefden.

Als ik dan deze tekstwoorden zat te overdenken wat er voor Zijn kerk en voor Zijn volk moet wezen, werd ik als het ware gevoerd in mijn herinnering, dat er eerst aan Jezus Christus, en aan Zijn Persoon gedacht moet worden. En dan kunnen we zien als wij opmerken, dat de ziel als het ware hiermee bezet moet worden.

En dan kunnen wij denken, wat is nu de besturing, wat is het woord, wat is hetgeen de Heere door Zijn inzettingen wil zeggen? En wat is alles dat Hij aan Zijn kerk zal doen? Dat zal hier van Zijn knechten verstaan moeten worden.

Wanneer wij dan met Zijn Beeld zijn bezet moeten we als dienaar van dit Goddelijk getuigenis spreken van de weg der zaligheid, welke hier in dit leven van Zijn kerk en volk door de Heere wordt gehouden, geliefden. Dus wanneer ik in deze dienst, in deze ambtelijke werk mag weten dat er een oefenschool is voor het geestelijk leven, dan moet het oog op de Meester gehouden worden, zoals het ook in Psalm 123 duidelijk is. Dat een dienstknecht ziet op zijn heer, en gelijk een dienstmaagd ziet op de vrouw, *alzo zijn onze ogen op U geslagen, o Heere*. Dat wil dus zeggen, dat wij Hem tot een eigendom geworden zijn. En dat wij als Zijn knechten Hem hebben toe te behoren. Omdat de liefde Gods in ons hart is uitgestort door God de Heilige Geest. Die hebben wij nodig om deze dienst te doen.

En dat het nodig is, dat hij de liefde tot de zondaren kent, om onbekeerde zondaren tot Zijn gemeenschap te brengen hetwelk God in Christus is. Dat wil zeggen, dat hij zulks moet kennen, geliefden. Want dit is van de Heere Christus Zelf gezegd: *dit is het eeuwige leven*. Wanneer het dan gaat over de persoonlijkheid van ons zieleleven, *is dit het eeuwige leven, dat ze U kennen, de enige en waarachtige God en Jezus Christus, De Hij gezonden heeft*.

Dan kunnen wij zien door de genade en macht van Zijn heerschappij en Woord en door de kracht van de Heilige Geest, dat er in het leven zaligmakende kennis van Hem gekomen is, Die door de Vader gezonden is, om het werk des Vaders te doen.

En dan denken we terug aan de tijd dat wij de lerende ouderling voor het eerst ontmoet hebben en dat hij dan gezegd heeft: *gij zult Mijn getuigen wezen*, geliefden. Dan is het ten opzichte van deze Meester, dat hij Zijn liefde gekend heeft en hieruit de trekkende kracht, waarmee Zijn gemeenschap tot stand gebracht wordt. Dan leren wij de afdrukken kennen van Hem die gezonden heeft. Welke aan een geroepen discipel de boodschap geeft om onder dit volk te getuigen, geliefden.

Dan moeten we terugdenken aan de gemeenzaam waarin wij aan de voeten des Heeren verkeerd hebben in het huis des Heeren. En in de binnenkamer gebracht zijn onder de uitlatingen van Gods barmhartigheid. Dat is de stem van het dierbare Woord des Heeren in het hart. En dat wij hier het onderwijs gekregen hebben, wat ten opzichte van het ambt bij al zijn knechten nodig is, geliefden.

En wanneer deze Meester dan in de eerste plaats gesteld heeft, dat zulk een kennis nodig is, dan hoef ik het niet te zeggen dat hier in het leven van Gods knechten, - maar ook in het leven van alle ambtsdragers - nodig is, dat wij hiervan enige kennis hebben. Zodat wij die over de gemeenten gesteld zijn, waarvan wij dienaars zijn geworden het woord des Heeren getuigenis hebben te geven. Of dat nu in het kerkelijke leven is, of het ook in de huizen zal zijn, dat wij de gemeenschappelijke liefde in het hart moeten hebben, welke van God gegeven en geschonken is in het hart van een zondaar; op reis naar de eeuwigheid, geliefden.

En dan is het, dat wij van onze grote onmacht ook kennis moeten krijgen en dat het waar is dat de mensveel letterlijke kennis kan hebben en dan veel van deze waarheid kan zeggen. Maar het is nodig dat we deze omgang en dit ware discipelschap en de navolging van Christus in dit leven leren kennen, geliefden. Wanneer het dan is dat de Heere zulke onwaardige zondaar wilt aanzien en dat Hij hem een geheiligde kennis wilt geven in zijn hart en leven, van de zaligheid die in God is. Die het eeuwige leven aan Zijn kerk en volk heeft vermaakt. Met dat doel is Jezus Christus gekomen om te lijden en te sterven en zo te laten verkondigen de dood des Heeren. Om in gedachten te houden wat Hij komt te werken en gedaan heeft, in het midden van Zijn kerk en volk, welke deze verlossing in het hart en leven hebben ondervonden, geliefden. Wanneer het op een punt des tijds mag wezen en het mag zijn dat wij in deze schuld die de mens voor God gemaakt heeft, door de tussenkomst van Christus, als de Bedienaar van het Heiligdom, Die Zijn dierbaar bloed heeft uitgestort voor de zondaren. En dat we hier tot een onderscheiden kennis worden gebracht, geliefden. En dat wij wel kunnen zien, dat de kerk van God het genot erin heeft. Welke hier ten aanzien van het genot in Jezus Christus het leven mogen ervaren; zoals deze zaligmakende kennis in het leven mag gevonden worden. Hetwelk is door de Heere Jezus Christus, Welke hier Zijn knechten komt te zenden.

En wanneer ik ten aanzien van deze Meester en van deze bediening dan zie, dat we in de ure terecht gekomen zijn dat onze vriend en ambtsbroeder bevestigd zal worden, dan laat de Heere zien in de tekst dat er ook minder aangename dingen zullen wezen. Waarom wij zeggen, dat de Heere Zijn kerk komt te roepen dat wij door een weg van strijd door de enge poort de weg moeten bewandelen. Waarvan wij niet onbekend gebleven zijn ten aanzien van dit werk. Dan moet u denken dat hier de kerk van God wordt onderricht als Hij laat zien wat de Meester voor Zijn kerk wil wezen. Waarvan het duidelijk is, dat ik ook kan zeggen, zoveel jaren hebben wij - en de andere knechten kunnen dat ook zeggen -j met een goede Meester te doen, geliefden.

Zo is het dan dat wij hier in de strijd komen te staan, en wij in al de jaren die vermenigvuldigd zijn in de dienst des Heeren, veel moeilijke wegen, veel strijd en ook veel bezigheid hebben gehad. Welke de ziel dan met grote worstelingen komen te bezetten, wanneer wij deze weg des Heeren hebben te gaan. Als het gebeurt dat wij buiten het oog van de Meester zijn, en dat wij niet de liefelijkheid des Heeren kunnen aanschouwen. Dan is het een tijd dat er moeilijke, dat er zware tijden aanstaande zijn. En dat wij ook kunnen zien, dat wij ten opzichte van de weg, met grote hindernissen en met grote hinderpalen in dit leven te maken krijgen. Welke dingen de Heere aan Zijn volk en aan Zijn knechten niet wil verbergen, geliefden.

Eigenlijk kan ik u zeggen, als het een andere tijd is dan toen u als het ware in de binnenkamer werd geleid. Hetwelk door de trekkende kracht van God mag wezen. Waar Hij Zijn hart verklaart en waar Zijn eeuwige liefde door God bekend gemaakt wordt. Wanneer het dan is dat wij daar gebracht worden om in deze gemeenschap als het ware aan de borst van de Heere Jezus te liggen. En dat wij te zien krijgen door Zijn onderricht, dat Hij genade op Zijn lippen heeft uitgestort. En dat is dan als honing en honingzeem, wanneer wij de heerlijkheid van de hemel en het welzijn van de ziel in ons leven mogen leren kennen. Dan weet de mens als het ware niet wat hij die tijd moet doen, geliefden.

En door deze roeping die de Heere dan geeft, wordt hij met hart en ziel verbonden aan de Meester. Om uit te gaan en het Woord des Heeren te verkondigen.

En als ik dan denk dat deze liefde Gods het hart vaardig mag maken, dan zou je als het ware zeggen, als dat waar is zou ik wel ambtsdrager willen wezen. Want wanneer deze dan predikers worden van het vrije genadewerk Gods en van deze liefde van God, van de kennis van God en van de kennis van Christus, dan zou het wezen dat zulk een geredde ziel hiervan ook een boodschapper wil wezen. Zoals u wel bekend zal wezen, als dit werk in het leven ondervonden wordt, geliefden.

Want de Heere houdt Zich niet onbetuigd. Niet alleen aan Zijn knechten maar ook aan Zijn volk op weg en reis naar de eeuwigheid. Want het is zo, dat wij van dat genadewerk niet vreemd mogen blijven en niet kunnen blijven wanneer het wèl zal zijn voor onze ziel.

En zo is het ook met de boodschappers van het heil. Dat zij door de genade van God leren verstaan wat er aan kennis en zaligheid in Jezus Christus wezen mag.

Maar ja, er gaan tijden door, dat ik van die tijd als het ware zeg, dat de zoetheid van deze gemeenschap wordt weggenomen door de bitterheid van het lijden. Of eigenlijk, dat in het lijden de zoetheid van Christus niet verminderd wordt, maar juist versterkt wordt in de weg die de mens hier heeft te gaan. Waarin de Heere dus onderricht geeft, geestelijk onderwijs geeft.

En wanneer ik hier naar dit tekstgedeelte zie, dan heeft de Heere voor de kerk de weg van lijden in het oog. Hij zegt: *Ik zend u als schapen tussen de wolven*. Eigenlijk zou je zeggen, nu worden ze uitgezonden om een weg te gaan waarin deze liefdesgenietingen en de gemeenschap en omgang gemist wordt. Niet omdat er geen afdruk is in de ziel, en dat de zaligmakende kennis zal worden weggenomen, maar er wordt ten opzichte van deze weg gezegd: er is een voorbereiding van deze oefenschool te vinden, waarin u wegen van strijd moet gaan.

Ik denk dan wel terug aan onze gesprekken; ik ben van de ene tekst naar de andere heengegaan om een boodschap die ik had voor dit uur. Dat je zegt: *o, dat God Zijn kerk nog in de oven komt te brengen*. Het lijkt allemaal zo liefelijk soms, wanneer we de gemeenten dienen, wanneer we voor de kudde staan, wanneer het woord van God van vrije soevereine genade gepredikt moet worden. Dan zou je denken: het is welkom onder de mensen.

Maar dat is heus niet waar. De mens heeft veel vonden gezocht. De mens is een pure vijand van Gods genadewerk van het vrije welbehagen wat onder de mensen wordt volvoert. Wanneer wij hier zo samenzijn dan denk ik, zoals ik dacht als ik in de Oud Gereformeerde Kerk gekomen ben: het is een grote familie die voor de waarheid staat. Maar je komt er zo goed achter, dat wij in Adam verloren mensen zijn en Gode vijandig ten opzichte van de boodschap van vrije genade. Dan kan een mens als het ware in het uitwendige waarin de godsdienst gepredikt wordt, allerliefst voorkomen. Maar wanneer ik hier zie wat er in het diepste van het hart, in de harten van mensenkinderen leeft, dan zeg ik, ze zijn als verscheurende wolven. En dan moeten de schapen, of dan moeten de lammerkens van de kudde van Christus hun arbeid doen. Ze worden als het ware uit de binnenkamer van het liefdewerk van God uitgeleid en gezonden in dit werk om door doornen en distelen bezet worden; in moeiten en in strijd. Dus dat is het onderricht.

2. Ten tweede, het onderricht wat de Heere Jezus Christus geeft

Onze tweede gedachte het onderricht van de Heere Jezus Christus, Die Zijn discipelen samen gebracht heeft als degenen die Hem volgen. Die op Hem zien en Hem volgen en die naar Hem horen. En die onderwijs hebben gekregen zoals Hij dat heeft gegeven, zittend aan Zijn voeten; waar hij altijd wel zou willen blijven. Waar hij altijd zou willen vernachten. Waar hij altijd aan de lippen des Heeren zou willen hangen. Maar ze moeten als het ware, ze moeten naar buiten. Ze moeten gezonden worden in deze wereld. Ze moeten het werk van een evangelist, of van een prediker, of van een apostel doen.

En dan zie je wel dat de Heere het als het ware niet verborgen houdt. Dat woord van Hem was zoet in de mond, geestelijk onderricht hebben ze gehad. Hun gedachten werden gevangen. En hun harten werden in de vreugde van Zijn heil gebracht. Ze hebben daar de afdruk van. Ze hebben er de wetenschap van. Ze hebben er de zaligmakende kennis van. Zij weten wat het is in het hart te ondervinden de liefde Gods in Christus Jezus. Die hen uit de duisternis, uit hun doodsbestaan, uit hun ellendige zondebestaan heeft weg geroepen om gemeenschap met God te hebben.

En nu moeten de discipelen van de Meester, - waarvan ze zeggen het is een goede Meester - een weg gaan van strijd. En dan komen ze als schapen tussen de wolven. In andere Evangelieën staat er, *dat ze als lammeren zijn tussen de wolven*. Waarvan je zegt het is een overmacht, een kracht een veelheid.

Je zou als het ware zeggen, ... ja ons verband is maar een klein kerkverband, of onze gemeente is maar een kleine gemeente, maar we zijn net zo goed van dezelfde lap gescheurd. Wij hebben inwendig niets anders dan een levendig, ongedurig bestaan ten aanzien van de wil van God. Wij willen ons door Zijn Woord niet gebonden weten. Wij willen ons door dat Woord niet laten gezegd. Wij willen van dat Evangelie geen getuigenis geven. Wij zijn mensen die zichzelf handhaven.

Het is als het ware zo, dat de wolvennatuur in gedachten genomen moet worden. Zoals Saulus van Tarsen, een leraar der wet. Je zou denken, Gode welbehagelijk te zijn in de vervolging die hij gedaan heeft. Maar hij is van een wolf een lam geworden. Dat komt door de kracht van de heerschappij van het gezegende eeuwig blijvende Woord, waarvan onze vriend een bedienaar mag worden in het midden van de gemeente van Benthuisen.

En wanneer wij als ambtsbroeders hier samenzijn aan deze plaats of aan welke plaats dan ook, dat wij getuigenis mogen geven aan de mensen, dat de genade van God een heerschappij heeft om van een wolf een land te maken. En van een doorn en distel, een mirtenboom te maken.

Maar ze worden wel gezonden. Ze moeten dat wel ervaren, dat het een bange strijd is, het is een bange worsteling die Gods knechten hier in de tijd moeten maken. En de Heere Jezus Christus verbergt dat niet. En degenen die Hem kennen, die weten het.

Want als je een godsdienstig mens bent, alleszins godsdienstig naar de letter, en als je enig onderzoek doet onder de mensen, en als je over de een of andere waarheid komt te spreken, daar geeft de duivel niks om. Maar wanneer het waarheid in het binnenste mag wezen en je hebt de kracht der Godzaligheid in je leven ontmoet, dan zul je weten welke vijandschap er is en wat er van twistingen gekend worden.

En de Heere bereid hen als het ware daarop voor. Hij zegt het. Hij toont het. En Hij zegt, dat is niet het enigste, maar Hij zegt: O, u zal smartelijke wegen moeten gaan en voor raadsvergaderingen zult u gesteld worden. Voor stadhouders zult u geroepen worden. En voor koningen zult u geplaatst worden. De gevangenis open.

Zien wij hier dan de eerste lessen die de Heere Christus aan Zijn discipelen geeft, dan denk ik aan de practikale zin die zij volgens het boek der Handelingen ondervonden, wanneer zij met Jezus verkeerd hebben en de reuk van Zijn liefde bij hen was. En dat zij bij God vandaan hebben te spreken: *Jezus Christus is opgestaan*. Het is de Koning die zij gekruisigd hebben. En dan gaan de deuren van de gevangenis open.

Je zult voor stadhouders geplaatst worden. Je zult zeggen, je kunt beste goed Oud Gereformeerd wezen, en in dit verband het Woord van God nog preken, maar als het Woord van God recht gesneden wordt, dan zullen ze je ophalen om in de gevangenis te leiden. Dat is hetgeen wij gemakkelijk kunnen zeggen, maar hier wordt het doorleefd. Hier wordt het ervaren, dat die helse hond, de vorst der duisternis, Zijn kerk en volk naar het leven staat.

De Heere verbergt het niet. Ze zullen te midden van valse broeders zijn. De valse geruchten tegen u komen opwerpen. De ligende alle kwaad van u spreken. Die de zaak van Christus naar beneden halen en ook van Zijn knechten. Je zou zeggen, hoe is dat toentertijd geweest? Het gaat over de Jodengenoten en degenen die een belijdenis hebben en die het met Mozes gehouden hebben.

Ja, maar ze leven nog! Ze zijn krachtig, ze zijn sterk en ze leven om het leven naar het leven te staan. Het leven Gods wat in de liefde openbaar komt; wat door Zijn genade geschied. Waarmee deze uitzending in het midden van de volkeren wezen zal. Opdat ze de heidenen het Woord Gods zullen verkondigen.

Alles, alles krijgen ze tegen. Maar ook degenen op wie zij denken te steunen. Die zich een broeder noemen van de kerk, maar valse broeders zijn. Het zijn stekende distels voor de kerk van God hier op aarde.

De Heere Jezus bereidt ze erop voor. Hij zal na deze lessen zeggen: *Zij hebben Mij gehaat, maar ze zullen u ook haten. Een discipel is niet meer dan zijn heer.* Hij heeft hen het Woord verkondigd. En zij hebben geluisterd. Hij heeft hen gepredikt het Woord des Vaders en het welbehagen van Zijn wil. En hebben ze dat verstaan? Hij heeft hen geopenbaard voor wie Hij gekomen is, van de Vader gezonden, en wie Hij in Zijn Wezen en in Zijn werken is. En hebben ze zich voor Hem gebogen? Hebben zij Hem bemind? Hebben ze Hem krachtens Zijn eigen wil nagevolgd?

Nee! Dat is hier te zien. Dit is het onderricht wat de Heere Jezus Christus geeft. Er is niemand in de wereld die Hem een welkom geboden heeft. Er is niemand die voor Hem een huis geopend heeft toen Hij gekomen is in deze wereld. Hij was van allen veracht en gesmaad.

En wat zegt de kerk van God, in de uitzending waarmee ze gekomen zijn? *Wie heeft onze prediking geloofd?* Niemand. Het is ploegen op rotsen. De discipel is aan zijn meester gelijk. En de Meester heeft hier gestaan; en wie is een Leraar als Hij?

Maar ze hebben niet gebogen. Zij hebben niet geluisterd. Ze hebben het Woord niet ontvangen. Zij hebben het Woord en ze hebben Hem verworpen. Ze hebben het Evangelie smaadheid aangedaan.

En Christus verbergt hen niets. Zij hebben met Zijn omgang te maken gehad. Zij waren met de vroegere vrienden toen zij zo hemels gesteld waren, met de liefde vervuld geweest. Dat was de kring die wel zouden luisteren?

Maar de dienaar van dit Woord, ziende op de Meester moet Hem gelijk worden. En dan moet je hier in gedachtenis houden: Hij zendt hen heen tussen de valse broeders, tussen de wolven, met het overleg om hen kwaad te doen, om hen de dood te bezorgen. Ja, met de toeleg van hun hart om hen te verwerpen, hen te doden. Dat is hetgeen wij in deze predicatie zien?

Ja, zegt de Heere. Omdat wij allemaal gelijk zijn. Het is de menselijke natuur. Het is onze dodelijke vijandschap. Het is de val van Adam die hier beleefd wordt. En dat de knechten van God het niet zouden vergeten van hun eigen staat en ziel, welke in vijandschap geleefd heeft. En ze hoeven ook niet te denken, dat ze dit te boven zullen komen. En dat zij in de voetstappen die zij van Christus drukken, zij het wel zullen verstaan, *dat een dienstknecht niet meer is dan zijn heer.* Als ze dat aan het groene hout gedaan hebben, wat zullen zij aan ons doen? Wat zij aan de allerliefste en allerliefbaarste Heere Jezus Christus gedaan hebben, wat zullen zij aan Zijn knechten doen?

Nou, laat maar horen. Ziet de geschiedenis maar door. Hoe Jeremia alleen gestaan heeft. En hoe hij in de gevangenis opgesloten werd. En dat ze in plaats van de zegeningen die in het Verbond der genade liggen, ook geleden hebben in hetgeen wat Christus leed. En dat dit hen tot zegen zal wezen om meer en meer geoefend te worden in Zijn lijden en in Zijn sterven. Dat staat u te wachten.

Het is niet in een opgaande weg, het is niet dat de mens gekroond zal worden. Het is niet dat de dienaars hun vlees niet zou gekruisigd worden in deze weg die ze hebben te gaan. Het is een weg van strijd. En als je er dan zo voorstaat en je moet daar meemaken wat Hij heeft meegemaakt en je hebt zulke knellende banden in je leven, maar je mag dan ook weten dat het zo gaan zal en dat de kerk de moed niet zal verliezen. Dat ze op Jezus mogen zien. Dat de dienstknecht op zijn Heere ziet. Dat de discipelen op hun Meester zien. En dat het genoeg is om op Hem te zien. En dat het naar het lijden en sterven van Christus toe zal gaan. Wanneer je hier lijden moet om Zijnentwil.

Je zou haast zeggen dan leefde ik niet in die kennis. Dan denk je: ik ben dat te boven. Je leest het niet wanneer je door het Evangelie bevrijd mag worden door het zoete, lieve woord. Wanneer je gekust wordt met de kussen van Zijn mond. En wanneer de vrede van de verzoening met kracht in je leven is. En dat je hart en je leven verruimd mag worden in de gedachte aan de liefde die Hij aan uw ziel geopenbaard heeft, die Hij de zondaar heeft toegekend.

En dat doet ervaren wat de oudjes zeggen in het persoonlijke leven: *welkom in de strijd!* En dan worden de dienaars van het Woord in diezelfde strijd toegerust, dat ze in de verdrukking komen onder het verbondsvolk, in hun synagogen, in hun raadsvergaderingen. Dan komen ze tegen wat een mens is. Nochtans mogen zijn vervuld zijn met de liefde Gods om het Woord van Gods te verbreiden en te spreken tot de onbekeerde mens.

Maar in de arbeid, wanneer ze hier als het ware maar eventjes hebben te zien op hetgeen wat zij meemaken en moeten ontmoeten, dat ze dan als het ware met de apostelen terugkomen en zeggen, *dat ze verblijd zijn, dat de duivelen hen onderworpen zijn. En dat de ziekten door hen genezen worden.* Maar dat Christus dan zegt: *Verblijdt u daarover niet, maar dat uw namen opgetekend staan in het boek des levens.* Hij heeft de Vader gedankt, dat deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen zijn. Maar de Zijnen, Zijn discipelen, Zijn jongelingen, ja Zijn kleinen die hier in deze grote wereld dienen, die stemmen het toe, tegen een menigte van vijanden en verheugen zich dat het hen geopenbaard is van God.

Zaligmakende kennis hebben ze verkregen. Van niemand hebben ze dat kunnen verkrijgen, vanuit boeken niet, noch wijsheid, noch ratio, noch verstand, maar het is door de Heilige Geest. Het is door de Vader dat zij dit geleerd hebben. En die het de Zoon wil openbaren.

Bij Zijn roeping, toen Hij daar stond in de Jordaan, toen heeft de Vader getuigenis van Zijn Zoon. *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Welke Ik Mijn welbehagen heb. Hoort hem!* En dan zijn er zovelen die het gehoord hebben, maar het toch niet hebben gehoord. Maar deze jongelingen, deze onwetenden, deze discipelen hebben het gehoord. Het is Jezus Christus. Het is de Zoon des Vaders. Zij zijn niet gaan dwalen; ze hebben geen mensen, maar zij hebben Hem nagevolgd. Dat is een ware zaligmakende kennis.

Ze zijn gekomen als een vermoede en belaste. En ze hebben het van Hem gehoord, wie de Vader is, De Hem gezonden heeft. En dat het Hem behaagd heeft Zichzelf te openbaren, want Hij ontboezemt Zichzelf. Verklaard Zich als de Zoon van God. Die in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, die nooit bereid waren uit zichzelf om enige liefde aan Hem toe te kennen, noch naar Hem te vragen. Want hij is een mens die ligt in zijn doodstaat, Gode vijandig.

Als je daar achter komt dan wordt je schuldenaar. Dan gaat ge buigen. Dan wordt hij onder zijn eigen last van de drukkende zonden en de drukkende schuldenlast in zijn ziel gebogen. Deze roept Jezus toe: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.* Ze hebben Hem gehoord. Ze hebben Hem gekend.

Onwederstandelijk heeft Hij hen geroepen. En zij hebben hier Zijn last op zich te nemen. En dan zegt de Heere Jezus Christus: 'Nu krijgt u Mijn juk op in uw dienaarschap, in uw discipelschap waarin gij Mij gelijk zult wezen. Ze hebben Mij gehaat en ze zullen u haten. En ze zullen in deze weg u vervolgen, waar ze Mij in vervolgd hebben. U moet hier aan het lijden van Christus gelijkvormig worden.'

We moeten de voetstappen van Christus drukken. De vossen hadden holen, de vogelen hadden nesten, maar de Zoon des mensen heeft niets waar Hij Zijn hoofd kan neerleggen. U ook niet!

Ja maar, ik heb nog een huis. Ik ben net in de pastorie geweest en dan denk je is dat wel waar? Natuurlijk, natuurlijk heb ik een huisvesting gekregen in mijn eigen gemeente die ik dienen mag. Het is me gegeven, het is mij geschonken.

Maar het zou geen wonder geweest zijn, dat ze je kwamen weggagen. Want dat hebben ze de Heere Jezus Christus ook gedaan. Ze hebben hier nog een schuilplaats aan Hem ontzegd. Hij heeft alles wat er aan ontbering mogelijk is op Zich genomen. Uitgenomen onze zonden. Hij heeft al onze krankheden gedragen. En de zonde weggedragen. En zo wordt Hij aan Zijn kerk tot betekenis gegeven als de plaatsbekledende Borg, die Hij heeft gehad, opdat Zijn kerk hier vreemdeling zou blijven. Dat ze om zullen zwerven. Dat ze hier in dit leven voelen wat het is om Zijn discipel te zijn en Hij hun Meester. En niet in een opgaande weg met de toejuichingen

van mensen, met de verheerlijking van predikanten, maar tot een smaadheid van Christus.

U kunt vragen wat Hij hen oplegt? Het juk, het kruis.

Ze leggen u een kruis op. Ze zullen u laten dragen hetgeen Christus gedragen heeft. En ze moeten ondervinden dat het bloed van Jezus Christus droop aan het kruis in Zijn verdiensten. En dat om voor u verlichting aan te brengen onder uw kruis. En om uw mond niet stil te houden, om te belijden dat Jezus Christus is de Heere, door Wie wij zalig moeten worden. Onderrichting in de weg.

3. Ten derde, wat de weg van de kerk hier op aarde inhoudt

Het is een kruisweg! Het is een weg van lijden. Het is een weg, waarin ik Hem moet volgen door de dood, door de helse angsten en het vuur van de beproeving heen. Afgezien van al hetgeen wat we hier in dit leven moeten ontvangen.

Je zult ondervinden dat deze weg Christus gelijk is. Waarom? Omdat je de beeltenis van Hem hebt. Dat zal gezien moeten worden. Aan u en aan mij. Want de Schrift komt te getuigen dat Hij weer opricht het Beeld dat wij in het Paradijs verloren zijn. Wat betekent, dat wij de kennis van God weer in ons leven krijgen door Jezus. En met Hem verzoend zijnde, de gerechtigheid van Christus mogen dragen en Zijn heiligheid deelachtig worden.

En daartegen komt alles tegen op. Tegen u niet, als kerkmens niet, als Oud Gereformeerden niet, als belijder niet, maar tegen degene die het Beeld van Christus dragen.

Tegen degenen die in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid voren verordineerd zijn. Omdat het Beeld aan Zijn kerk geschonken is, vanwege de verkiezende liefde van de Vader. En door de verlossende liefde van de Zoon, De in Zijn kracht en Majesteit overwinningen doet op de hel, om de buit te ontnemen. Dan weet je gelijk waar je vandaan komt. Uit de grote nood en dood, waarin ik mij vrijwillig heb begeven in de harde dienst van die meester de duivel.

Maar Hij heeft u eruit gehaald. En toen heeft Hij de kennis gegeven van Zijn eeuwige liefde, die Hij in uw hart heeft uitgestort door de Heilige Geest. En daarom kunt u de wereld niet meer dienen. En daarom wilt u de zonde niet meer dienen. Daarom verlaat u de dienst van de vorst der duisternis. Het is door de vrijage van Christus' liefde en door de omhelzingen van Zijn Woord. Om aan Hem verbonden te zijn. Dat heeft onder de prediking plaats. Dat heeft op de dag des Heeren onder het Woord plaats. Of je het wil of niet, het is onwederstandelijk. Het is het vrije Godswerk.

En ze moeten komen uit dat helse bestaan, uit hun dode bestaan. En Hij roept hen door Zijn krachtdadige, onwederstandelijk Goddelijke roeping. Ze zijn Zijn eigendom. Voor hen gaf Hij bloed. Of, in dit geval van de discipelen, zal Hij nog bloeden. Want het moet allemaal nog gepasseerd worden. Dat is de prediking van het koninkrijk der hemelen en de bekering tot God. Het is de weg tot de vergeving van zonden, die door Jezus Christus gebaad is. Wanneer Hij het kruis op Zich neemt. En met de smaad en de schande wordt overladen, wat Hij gewillig en met vreugde gedragen heeft.

En zo moet het dan ook voor u wezen, Mijn discipelen. Het is als het ware een opleiding, het is een onderzoek, om het duidelijk te maken wat hier voor de kerk komen zal. Ze moeten er een voorproef van krijgen wat ze straks in het apostelschap ten volle overkomen. Ze moeten lijden en blijven in Zijn gehoorzaamheid. Blijven in de beproevingen waarin de smet en al het vuil van de zonde naar boven gebracht wordt. Zo leer je je eigen steeds meer kennen als een onwillige in jezelf. Maar vrijwillig gemaakt in Christus.

Want ik hou niet van lijden. Ik wil de smaad niet. Ik wil niet van de mensen veracht worden. Ik wil niet over de straat heengaan door valse geruchten. Ik wil Hem niet gelijk worden, Die ze Beëlzebul genoemd hebben.

Ik weet nog dat ik in Staphorst op een bezoek was en zo door de duivel geplaagd werd, dat ik nauwelijks mijn bezoek kon voleindigen. Dat ik nauwelijks nog een stukje

kon lezen. Dat ik nauwelijks nog een gebed kon doen. Het werd mij onmogelijk gemaakt vanwege de influisteringen van de satan. Dat je jezelf in alles bedrogen hebt. En dat je niet anders denkt dan alle andere mensen, dat je ten opzichte van de bekering en dienst je vergist hebt. Anders zou het wel anders zijn. Je bent een satanskind. Je komt openbaar.

Nou, dan heb je het niet zo breed meer. En in de radeloosheid werd ik in de polder van Staphorst heengejaagd, niet wetende rust te vinden. En ineens kwam dit woord: *ze hebben Hem Beëlzebul genoemd, de overste der duivelen*; en zou het dan kunnen wezen dat Zijn discipelen niet Satans kinderen genoemd worden? En dat ze zeggen, dat zij een valse leer aanhangen?

Dat hebben ze bij Hem ook gedaan. En in alles zweeg Hij stil. Want Hij heeft openbaar gesproken in de tempel. En openbaar op de straten en in de wegen, waarin het voor iedereen duidelijk kon wezen Wie Hij was. Maar ze hebben Hem gekruisigd.

En we doe er aan mee. Ze hebben Hem gedood. Hij wil de waarheid niet horen. Hij wil de Persoon niet aannemen. Ze hebben geen geloof in Hem. Het moet alles geschonken worden.

En wanneer je in de voetstappen drukt, en wanneer het beeld van Christus als een merkteken in je hart gedrukt is, als in de klei van ons aardse bestaan, - want dat kom je niet te boven, natuurlijk - ; want de vijandschap leeft ook van binnen, de oude natuurlijke mens, die uit het klei van de aarde genomen is en nooit wil wat God wil. Daarom komt hij hier te klagen dat hij zo wordt gekweld, omdat hij het voor zijn vlees goed willen hebben.

Maar God heeft gezegd dat dit niet het geval zal zijn. Want een dienstknecht kan niet boven zijn Meester zijn. En in die klei staat het liefdebeeld van God ingedrukt. Die is onderscheiden van alle letterkennis en gedaante van Godzaligheid. Deze woorden je grootste vijanden, omdat het leven in je gezien wordt. Want het is de vijandschap tegen het Beeld van Christus. In de wereld moeten wij Hem gelijkvormig worden. Want er wordt gezegd, dat wij met ons hart, met het nieuwe leven, Hem moeten volgen.

Maar daar struikelen ze juist zo vaak in. Ze zijn niet zoals ze wilden wezen. Hij zegt: *zijt heilig, want Ik ben heilig*. Ze moeten veel over hun ongelijkvormigheid treuren en over de weinige overeenkomst met Christus.

Al wat in hen is en de driehoofdige vijand komt er tegen op. De wereld ziet het. Ze blijven niet onopgemerkt. Dat is een kind van God; dat is een knecht van God; dat is een ware knecht van God.

Ook in het midden van al de godsdienst. Het geeft allemaal niks wie je bent, zwaar of licht. Of je nu met een lange broek aan het Avondmaal zit of niet, of je nu in het zwart gekleed bent of niet, het geeft allemaal niks. Je kunt zeggen: het is beter dat je het zo doet.

Maar ik moet zeggen, het is allemaal mis, als Hij niet gekomen is. En als Hij komt dan openbaren ze de vijandschap tegen God en Christus en tegen de ware gehoorzaamheid en tegen het liefdewerk; waar het ook is.

Wat dat betreft kun je zeggen, ik heb al genoeg meegemaakt. Dan ga je soms helemaal onderuit. Dan zou je er onder komen te bezwijken. En dan zou je zeggen: nou weten ze het wel. Nou hebben ze het wel geleerd; nu hebben ze het zoveel gehoord.

Maar ze hebben er nog niks van gehoord. Dode vormen, plichten en godsdienst, zonder Godsvreze. Schuld waarover wordt gepraat, maar niet wordt ingeleefd. Over de Heere Jezus Christus een beschouwende kennis, maar geen levende kennis. Geen zielskennis en geen zielsverbondenheid en geen zielsgemeenschap. Het liefdewerk in het hart wordt gemist. En als het dan openbaar gaat komen dan moet je zeggen: *O, hou mij toch vast; hou mij toch vast*.

Want ze zijn de bittere vijandschap tegen Christus toegedaan. Ze verwerpen Hem, zoals de bouwlieden Hem verworpen hebben, Die tot een Hoofd des hoeks geworden is.

En nu moet je niet denken, dat het bij jullie anders zal geschieden, zegt de Heere Jezus Christus. Ze zullen u ook verwerpen. Dit is Mijn weg!

Het is de weg van lijden. Het is een weg van lijden en strijden waarin u hier moet wandelen. Kun je dat begrijpen? Dat het voor mijn vlees niet meevalt maar dat het voor mijn geest zo profijtelijk mag wezen. Opdat ik hier kan zeggen de heiligheid van Christus deelachtig te zijn. Want dan ben je als het ware opgeschreven onder de vrede- en keurbende en de lievelingen van Christus. Dat zijn de gouden medailles die ze hier in hun leven krijgen. Dat ze u oneer aan doen om Zijntwil.

Je kruipt als het waar weg. Je bent bang. De grote massa is tegen je. Ze moeten je niet meer. Het is nu duidelijk Openbaar gekomen wie je bent. Eerst afgetast, als je pas begint. Iedereen loopt u na. Kerken lopen vol. Hier en daar zie je ze steeds weer terug. Ze lijken met je zeer ingenomen te zijn.

Maar ze beluisteren u naar hun eigen oordeel. En als ze dan met enige zekerheid gaan denken, dat de knechten van God wat hebben, dat zij niet hebben, dan gaan ze stoken. Dan gaan ze bijzondere dingen uithalen. Dan brengen ze een vals gerucht. Dan proberen ze je af te zetten. Dan proberen ze je te doden. Dat is nu Christus' weg. Nou, dan ben je als het ware verslagen. Was er dan maar een regeling om uit het ambt te gaan. Was er maar een weg waarin ik het zou kunnen ontvluchten. Zoveel smaadheden die over je uitgespuugd worden.

Maar als je dan ziet wat Christus Jezus Zelf moest ondergaan! Als je zelf ook maar op Hem ziet, dan gaat het nog wel. Hij stond in de Raadsvergadering en zag op Zijn discipelen. En dan moest Hij getuigen op de vraag: *Zijt Gij de Zoon van God?*

Toen kon Hij niet langer zwijgen, want Hij is het. Maar in andere dingen zweeg Hij. Dus ja, de kerk van God moet dat ook doen. Het is nog maar een nabij-komen, zou ik zeggen. Het is nog niet eens zoals het bij Hem is. Het is een eer wanneer ik aan Hem gelijk mag worden.

Dan denk ik, als ik straks in de hemel bij Hem mag wezen. Ja, dat is uw loon. Na dat bloedige strijden, na dat de bloedige lijdensweg van smaad teneinde is.

Maar ze zien de heiligheid van Christus in uw hart. U bent oprecht. U bent voorzichtig gemaakt. U bent eerlijk gemaakt. U gaat met de mensen eerlijk om. En u spreekt onbedrieglijk, u spreekt de waarheid Gods. Als u op bezoek komt ook. Het gaat niet over koetjes, het gaat niet over kalfjes; zodat je moet zeggen: dat moeten we eerst 1 uur lang en daarna nog 5 min en wij moeten een gebed doen. En de rest was de wereld, wereld, wereld. Stof, stof en aarde. En dat is alles. En als je dan vraagt: hoe heeft God u bekeerd? Dan weet ik het niet.

En nu gaat het er niet over om de bekeerde mens uit te hangen; maar u hoeft het niet eens te zeggen. Het moet aan u gezien kunnen worden: *deze heeft met Jezus verkeerd*. Toen de discipelen gedwongen werden om hun mond te sluiten en in de gevangenis gebracht werden, toen moesten ze bekennen, wie het ook waren, *dat dezen met Jezus geweest waren*. Niet omdat ze dat gehoord hadden, want dat kun je lezen.

Dat hebben ze natuurlijk wel gehoord. Hun stem maakte hen openbaar, Galileeërs, plumpe Galileeërs; geen wijze mensen. Academisch hebben ze niet gevolgd. De Schriften hebben ze niet geleerd. Aan de voeten van Mozes hebben ze niet verkeerd. Maar ... ze zijn met Jezus geweest! En dan doen ze ook als Jezus. Vriendelijk, ootmoedig, zelfverloochening, gehoorzaam in de weg des Heeren. Daarin komen ze openbaar.

Dat is anders. Dat is anders dan bij de godsdienst. Dat is anders dan bij de mens, de natuurlijke mens. Het is anders dan het in de wereld gaat. Want de wereld heeft je eerst al lang uitgespuwd. En de godsdienst doet het ook even later. Want ze moeten je gewoon niet. Wij moeten het van nature gewoon niet.

En die zijn eigen hart kent de weet het het beste. Want dan zou je het uit je consciëntie wel kunnen toestemmen: het deugt hier van binnen niet. Wij zijn geen volgelingen van Jezus. Wij drukken Zijn voetstappen niet. Wij willen Zijn kruis niet op ons nemen. Wij worden er spoedig aan geërgerd. Dat was je straf, je vervolging.

En als je nu ook naar de Raad zou moeten gaan; wat heb je dan te getuigen? Ik wil het niet hard zeggen, natuurlijk. Moet ik het met smart zeggen? Niks, niks, niks. Het is leeg. Geen vreeze Gods. Geen zaligmakend geloof. Geen levend Godsbeginzel in het hart door de nieuwe geboorte.

Het is zo nodig dat we dat krijgen. En al wordt je van de wereld en de godsdienst onteerd, dan zou je de moed verliezen. Want dan zegt de Heere Jezus Christus: *wordt niet ontmoedigd!* Want een discipel is niet meer dan zijn heer. De knecht komt niet boven de heer uit. In een normale zin. En u ook niet.

Het is de weg Gods. U moet hem gaan. Het zijn de bewijzen van de echtheid. Het zijn de bewijzen van de waarheid. Het is niet om eigen schuld, hoor. Als ik nu zou zeggen, ik ben eigenmachtig in de dienst des Heeren; dat ik als het ware als een paus de dienst ga uitoefenen in het midden der mensen; en als ik dan ga zeggen: hier sta ik. U moet weten dat ik een knecht van God ben. Hoog bekeerd.

Nee, zo gaat het niet. Maar dienende. Dienende mijn taak vervullen. Ziende op de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs.

En dan zeg ik, de oneer van de wereld doet u het opgeven.

Maar Christus zegt: *hou vol! Die volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.* Maar zulken zullen vervolgd worden met vijandschap; het kruis moet u dragen en in een vleeskruisigende weg moet u dat ondervinden. Het is van God. En het zal u een eer wezen, als je aan Hem gelijk mag wezen. Ja, bijkans gelijk. Maar nooit erboven. Niemand zal kunnen betwisten, dat iemand die Jezus volgt, boven de Meester komt.

Dat lijkt soms eigenlijk wel. Dan gaat het niet om Christus maar het gaat om de christen. Het gaat niet meer om Zijn Naam, maar het gaat om mijn naam. Het gaat er niet meer over, dat eer en dankbewijzen naar Hem toekomen, maar dat ik lofbetuigingen van mensen krijg.

Het is afgoderij. Ik zal daar bovenuit moeten komen. Maar het zal mij een eer wezen de smaadheid te mogen dragen en Hem gelijk mogen wezen. Of, bijna gelijk mogen worden. Het wordt mij van de Heere gegeven om te lijden. Niet als een kwaaddoener, maar omdat Zijn beeltenis in mij is.

Het is net anders dan u dacht. U denkt, het gaat fout. Ze moeten mij niet meer. De kerk loopt leeg. Ze willen niet horen naar het rechtsnijdende Woord van God. Dan moet mijn versierde godsdienst weg. Je kunt onder de zwaarste preken blijven, zonder dat je het iets doet. Je kunt kerken vol krijgen. Maar wanneer het levend is, dan snijdt het diep in. Het tast je bestaan aan. Je zekerheden, je vakanties, je uitgaan, bibliotheken en discotheken, en al die dingen meer.

Blijf eraf. Komt er niet aan. Dat zeggen ze natuurlijk niet maar ze bedoelen het wel. En als ze even kunnen, dan grijpen ze je. Dan pakken ze je aan.

Het geeft niks, zegt de Heere. Het is een teken, een ereteken, het is een medaille op de rij van uw vest waarmee het kleed van Christus u bedekt. Het zijn de strepen van een waar christen die in de dienst des Heeren tot bloedens toe hebben tegengestaan, staat er, tegen de zonde. Die oprechte de zonde hebben aangewezen. Oprecht het woord hebben bediend. Oprecht gezegd wat nodig is. In de Waarheid staande gebleven, in de kracht Gods door Jezus Christus.

Dat is de weg. En uw loon zal groot wezen in de hemel. Dan legt gij af alles wat de dood is van u, en al de kwellingen van de mensen, ze blijven achter. Die gaan niet mee naar binnen. Want daar is ook de Meester. Waar Hij is daar zijn Zijne kinderen.

Het gaat door de diepte heen. Het gaat door de dood heen. Het goud door het vuur heen, door de strijd heen.

'Ja, maar dat bedoel ik niet. Allemaal loze woorden, allemaal loos gepleister; wij zijn van Jezus, wij hebben Hem aangenomen.'

Maar dan moet eens even de hitte van de verdrukking komen. Dan is het weg, want het geeft geen wortel in de aarde. Het is als een vroegkomende wolk. Het wordt door de wind heengedreven, als de wolken aan de hemel. Het is niks. Het is een beeld.

Maar de wezenlijkheid wortelt in de genade en in de heerschappij van deze machtige Koning, die de kerk regeert. Daar ligt het vast. Het ligt onbeweeglijk op de grond van

Gods eeuwige gedachten. Van het eeuwig welbehagen van Gods verkiezende liefde. Op de grondsteen die Hij gelegd heeft. Op het Fundament Jezus. Zo smadelijk veracht, niemand wil Hem dienen.

We moeten ons afvragen: *Wie heeft onze prediking geloofd? En aan wie is de arm des Heeren geopenbaard?* Aan de discipelen. Aan deze kruisdragende discipelen. En nog wat erbij. Deze gehate en gesmade knechten, die over de tong van de wereld en de godsdienst gaan.

'Dat zijn liefdeloze mensen, een vreemd volk, die doen een vreemd werk.'

Omdat het het genadewerk is. Omdat het liefdewerk is. Omdat het van God is. Daarom haatten zij hem. Dat zijn de kentekenen van hen die deze liefde hebben in het Beeld wat God heeft opgericht. Dat is de weg, de weg van Gods knechten.

Ik heb gedacht, je moet dit preken, je moet dat preken, zou ik zus preken, zou ik zo preken, ... Alleen dit! Dat de weg van Christus die door de hel heengaat naar de hemel. En omdat Hij met zekerheid, omdat Hij de Christus is, u daar brengt. Anders zou hij omkomen op de weg. Dat is de wereld van de vijanden. Je zou ten onder gaan. Je wordt uitgeblust. Je kunt er niet meer tegenop. Het is aan een einde gekomen.

En hoe meerder jaren voorbijgaan, het wordt steeds zwaarder. Want u krijgt de kentekenen van meer zwakheden gebreken, ziekten. Maar toen u nog in de bloei stond, toen u nog de toejuichingen van de mensen kreeg, toen werd u geprezen. Maar hoe het nu allemaal gaat. Het wordt allemaal minder, allemaal minder, minder. *Want Hij moet wassen. En ik moet minder worden.* En wanneer Hij wast, dan komt er nog meer vijandschap. Dan wordt die nog steeds groter.

En dan denkt hij, misschien blijft hij nog alleen over, net als Paulus in de gevangenis. Enkele vrienden nog. Een enkele vriend die hem nog kwam te bezoeken.

Je leest als het ware van geen dood van de discipelen en de apostelen. Maar ze zijn de dood wel gestorven, net als hij. Maar om welke dood ging het? Om de dood en de opstanding van Christus. Daarom hoor je niet meer over de dood van de apostelen. Ja, je kunt in de ongewijde geschiedenis lezen, omdat zij Christen werden, moesten ze gekruist en gedood worden. Maar verder lees je niet meer van hen. Je kunt er niets meer van lezen. En je kunt er ook geen afgoderij mee plegen. Je kunt het ook niet in een boek schrijven. Er wordt helemaal niks meer van de apostelen gezegd.

Want het ging om Jezus! Om Jezus. Om Jezus alleen. En niets anders dan Hij. Daar ging het om. Om Zijn dood en Zijn lijden en sterven en Zijn opstanding. Dat weet ik. En het mijne dan? Die is erin verzoend, verzoend. Die is verzoend. God is in Hem verzoend.

Gelukkig volk dat het kruis van Christus mag dragen in deze tijd.

Eerst ging het nog wel. Toen wilde je nog bijtekenen. Toen zag je het nog wel. Ja, zo ging het toen de Heere mij in de bediening stelde. Toen zei Hij, dat ik veel lijden moest in de Hervormde kerk. Nou, dat is gebeurd.

Toen dacht ik, ik zal niet veel lijden in de Oud Gereformeerde Kerk. En daar vergiste ik me in. Daar heb ik mij in vergist. Voel je het wel? En dan zou je als het ware je eigen weg willen zoeken. Laat ik maar naar Amsterdam gaan. Daar moeten nog mensen horen. De luisteren misschien wel. De Oudgereformeerden zijn zo verzadigd, die weten het zo goed, daar hoef je geen boodschap meer voor te hebben. Maar de mensen in Rotterdam weten niks. Laat ik daar maar heengaan. Laat ik er maar mee stoppen.

Nee, zegt de Heere, niet doen. *Volg Mij! Volg Mij.*

Ik zeg tegen mijn vrouw: ik geloof dat ik maar schrijver wordt. Net als dominee Van Rhenen.

'Dat hoef je niet te doen, zegt mijn vrouw, we hebben oudvaders genoeg. Maar je wilt er onderuit.'

Je wilt er onderuit. Maar de Heere zegt: *volg Mij. In Mijn kruis.* En je wordt in dat kruis vertroost met Jezus. Dat is, u bent Zijn discipelen. En u bent aan Hem gelijk. Of, je mag Hem gelijk worden. Niet groter. Nee, dat zou onbetamelijk wezen je komt er nooit bovenuit.

Maar het is een verwaardiging om er iets van te krijgen. En het is een verwaardiging om er wat meer van te krijgen. En het is een verwaardiging om er het meest van te krijgen. Van Gods kinderen, van Gods harte-kinderen, van Zijn smarte-kinderen. Die hebben er veel van gekregen.

Dat kun je ook veel beter zien. Ze worden steeds meer Hem gelijkvormig. Ze laten steeds meer varen. Ze vertrouwen steeds minder op mensen. Ze hebben steeds minder verwachting van zichzelf en van mensen. Hun hoop is op God.

Mijn hoop is op God. Die geleden en gestreden heeft voor mijn zonden. *O lieve Meester!*

Noem er in de wereld eens een die daarvoor staan kan? Mijn vader en moeder niet. Ofschoon ze mij liefhebben, ze kunnen daar niet voor staan.

En Jezus weet dat. Dierbare meester, hé? Lieve Borg. Amen.

Wij willen zingen van Psalm 27 het 5e vers.

*Mijn hart zegt mij, o Heer van Uwentwege,
Zoek door gebeên, met ernst Mijn aangezicht.
Dat wil, dat zal ik doen, ik zoek den zegen
Alleen bij U, o Bron van troost en licht.
Verberg toch niet Uw oog van mij, o Heer.
Ik ben Uw knecht, zie niet in toorne neer.
Gij waart mijn Hulp in al mijn zielsverdriet.
O God, mijns heils, begeef, verlaat mij niet.*

Daar wij willen overgaan tot de bevestiging van ouderling Van Veen, tot het lerend-ouderlingschap, willen wij dat nu doen. Maar eerst lezen wij het daaraan voorafgaand onderwijs.

Geliefden gij weet, hoe wij nu tot onderscheiden reizen u voorgedragen hebben de naam van onze tegenwoordige medebroeder die tot de dienst van het lerend-ouderlingschap in deze gemeente verkoren is, om te vernemen of iemand wat had, waarom hij in zijn ambt niet behoorde bevestigd te worden. Het is nu alzo dat er voor ons niemand is verschenen die iets wettigs tegen hem voortgebracht heeft waarom wij thans in de Naam des Heeren tot de bevestiging zullen voortvaren. Enzovoort.

Het formulier tot bevestiging van ouderlingen wordt voorgelezen.

Wilt u nu opstaan van uw zitplaats?

Teneinde dan, geliefde broeder Pieter van Veen, een iegelijk moge horen dat gij gezind zijt de voorzeide dienst aan te nemen, zult gij antwoorden op hetgeen u voorgehouden zal worden.

En eerstelijk vraag ik u, of gij niet gevoelt in uw hart dat gij wettiglijk van Gods gemeente en mitsdien van God Zelf tot deze heilige dienst beroepen zijt?

Ten tweede, of gij de Schriften des Ouden en des Nieuwen Testaments houdt voor het enige Woord Gods en de volkomen leer der zaligheid en alle leerlingen verwerpt die daartegen strijden?

Ten derde, of gij belooft uw ambt, gelijk het hiervoor beschreven is, volgens deze leer getrouwelijk naar uw vermogen te bedienen; gij ouderling, Pieter van Veen in de kerkbediening nevens de dienaars des Woords en ook belooft u in alle godzaligheid te gedragen mede u onderwerpende aan de kerkelijke vermaningen, indien gij uw kwaamt te ontgaan?

Pieter van Veen, wat is daarop uw antwoord?

Ja ik.

De Alvermogende God en Vader geve u Zijn genade, opdat gij u in deze uw dienst getrouwlijk en vruchtbaar moogt verkeren. Amen.

Wij willen hem nu toezingen Psalm 119 het 9^e vers.

*Doe bij Uw knecht weldadigheid, o Heer,
Opdat ik leev', Uw woorden moog' bewaren.
En dat Uw geest mij ware wijsheid leer,
Mijn oog verlicht, de nevels op doe klaren.
Dat mijne ziel de wond'ren zie en eer,
Die in Uw wet alom zich openbaren.*

Geliefde vriend.

U hebt hier wat dit werk betreft, niet vreemd te wezen in Benthuizen, om hier uw arbeid te hebben. De Heere heeft in deze weg, waarin u gebracht bent, - dat moeten wij toch zeker erkennen, wanneer wij in de achterliggende tijd gezien hebben uw moeite en uw strijd - dan hebben we gezien dat de Heere bevestigd heeft in deze weg dat gij verbonden bent aan de gemeente die u bekend is. Om het woord des Heeren uit te dragen. En dat dit de kudde is, waarover gij uw arbeid hebt te verrichten.

Het kon ons eigenlijk niet ontgaan, en wij willen ook niet zo persoonlijk wezen, dat onze vriendschap dateert van zoveel jaren terug. Dat hebben wij ook in de Psalm 105 gevonden, daar wij hebben gezien, dat de Heere wonderlijk Zijn eigen weg is gegaan. En dat Hij in het verborgene waarin deze zaak geschied, dit heeft uitgewerkt. En dat wij nu ook u bevestiger mogen zijn.

Maar eigenlijk is het zo te zeggen, dat wij hier helemaal hebben buiten te vallen. Dat kent u vanzelf ook. Wanneer het is dat wij zeggen, dat wij hier samengebracht zijn onder het woord des Heeren, dan heb ik als het ware moeten afvragen: *Heere, wat wilt Gij toch dat ik preken zal?* En dan heb ik daar verschillende teksten gezien en toen hebben wij gedacht dat iets geschikt was. Maar dat heeft de Heere weer toegesloten. En toen heb ik in de Jacobus' brief gezien, dat indien u wijsheid komt te ontbreken, dat gij ze van God begeren zult.

En nu hoop ik, dat gij hier in vrijheid mag staan in uw arbeid en werk; waarin het opgedragen wordt dat gij deze kudde hebt te weiden. Waarin de Heere u de bekwaamheid geve, zoals het ook van de gemeente u is toegebeden en ook toegewenst. En ook hier zo met het woord hen zou bekend maken, dat de Heere Zelf in het woord over zou willen komen. En dat Hij ook, wat u in het verleden tijd van Hem hebt ervaren, dat geve Hij u ook in de toekomstige tijd te ervaren.

Wij zien dat ten opzichte van deze bediening er twee dingen te vinden zijn. En dan is het ene, dat ik de zoetheid en het andere dat ik de bitterheid zal smaken. En je weet het misschien wel beter dan ik. Wanneer wij in de Openbaring lezen, dat Johannes de rol moet nemen, net als Ezechiël, en die moet eten, dat deze rol van binnen en van buiten beschreven is. Dus dat deze van twee kanten beschreven is. Dat is de raad van God. Die als het ware zoet in de mond mag wezen. En dat is dan in de bediening van het Woord van God, wat u lief en dierbaar hebt te wezen. En dan mag u zeggen dat dit in uw leven ook veel zoetheid heeft gegeven. En dat u er ook door gesterkt bent met de kracht van God in de grote strijd die u hier gekend hebt.

En als ik er hier dan aan denk dat het bitter in de buik is, dan heeft het u in de jaren die achter u liggen ook niet aan strijd ontbroken. En u moeten ook niet denken, dat de strijd dan minder zal worden nu u ouder wordt en nu gij dan temeer in de ambtelijke bediening staat. En dat dit lijden wat u gezegd is, ook in uw leven zal plaatsvinden.

Dan zijn er twee dingen: de Heere laat u in het lijden niet omkomen, Hij geeft daarvan de zoetheid en hij zal u daarin niet begeven. En Hij geeft ook de waarde van het Woord, waarmee gij de kudde hebt te weiden en doe eten. Dat wil zeggen, dat ge er zelf ook steeds in gesterkt moet worden, in hetgeen wat u bedient hebt en als u in

wegen gaat, die met dit woord ook gemeenschap heeft. Wanneer ik een tekst heb te spreken waarin de dierbaarheid de heerlijkheid van de Persoon uitgehaald wordt, dan heb ik als het ware de vrucht er ook van, dat de Heere daarin ook geeft mee te eten, dat voor je eigen ziel is. Zeker wanneer het is dat we in de ambtelijke bediening staan. Maar ook wanneer we in het leven moeilijke paden hebben te gaan. Dan moet je wel denken, dat de Heere je daar ook in mee komt te nemen.

Ik weet nog wel toen ik bij dominee Mouw een keertje onder de prediking zat, over Job, toen had de Heere weldadigheid aan mijn ziel willen bewijzen, en toen sprak de Heere: *Hij voert mij in de gevangenis*. Toen was er een vriendin, ik liep met haar te kerk uit, en zei tegen haar: *voert de Heere dan in de gevangenis?*

En dan zei ze: ja, dat is de weg van Gods kerk.

Maar ik dacht, daar ben ik nu net uit; ik dacht: daar kon ik niet meer in. Dus ik verstond dat niet. Ik stemde het wel toe. Maar later gebeurde het. Toen sprak ik haar weer opnieuw en toen vroeg ik haar: waarom doet de Heere dat nou? Want Hij weet toch dat ik Hem liefheb? Hij weet toch dat ik in Zijn weg gaan? Waarom zijn dan deze dingen toch zo nodig?

Toen heeft Hij mij zo ontkracht en Hij heeft mij zo leeggemaakt, dat ik weer in de hel kwam, aan de rand van de hel. En toen dacht ik: nou is het verloren. En toen heb ik gezien, dat er iets was dat er niet de vorige keer was. En dat was de liefde Gods. En toen zeg ik: *Heere, als ik daar nu moet wezen, dan hebt U recht gedaan. Maar daar zal ik U dan nog liefhebben.*

Maar de hel, die ik van binnen voelde heeft mij uitgespuwd. Daar kan God niet geliefd worden en daar wil hij ook niet meer met God te doen hebben.

Maar het is wel diep gegaan. Ik kon geen boterham meer smeren en geen stoel meer op beuren. En toen zegt ze: *dat moet je de Heere vragen.*

En toen ben ik in een opgaande weg gekomen. Maar toen ben ik buiten mezelf geoefend. En toen zei ze tegen mij: weet je waarom je dat nou moeten meemaken? Ze zei: anders kun jij de anderen niet leren die in diezelfde diepte verkeren.

En toen ben ik een jaar in de Universiteit verloren. Want ik heb op de Academie gezeten en toen heb ik bevonden: *dat het alzo is!* Dat Zijn woord de waarheid is. En dat ná het kruis de kroon is. En dat ná lijden en strijden verblijden komt. En dat ge daar uzelf te boven komt, waar gij nooit uzelf meer hoeft te bedoelen. Daarom moet ik steeds de doodsteek krijgen. Daarom word je omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd worden, dat je jezelf nooit meer opricht. Zodat God alleen Alles en in allen is. En daar ben je het beste mee af. Dan geef je een goed getuigenis van een goeddoend God, van de vrije genade.

We hadden net elkaar aan de telefoon en toen zei je: *het is vrije, vrije genade.*

Amen, zei ik daarop. Maar het wordt wel uitgewerkt. En dan ga ik juist mijn eigen ook tegenkomen. En dan denk ik: hoe zal ik nou van mijzelf verlost worden? Dat is daar waar je op Christus ziet. Geloof me maar. Dan is de zonde dood. Maar als je op jezelf en ook op mensen ziet, dan is het zonde, niets anders dan zonde. En nooit wordt het beter. Maar in Christus' bloed is alles goed en zoet.

Maar als ik dan zeg, dat ik hier het lijden moet hebben, dan moet ik zeggen: *het is ook zoet*. Dat moet ik op de pratikale oefenschool leren. Dat het lijden ook zo zoet is. Anders dan sla ik met de verzenen tegen de prikkels. Dan ben ik het er nooit mee eens. Dan loop ik maar te klagen.

Nou doe dat dan toch niet. Geef hoog van uw Meester op, dat u verwaardigd bent om Hem te volgen. Ook in Zijn lijden, maar ook in Zijn kroon. Maar dat kun je niet bekijken. Er zijn tegenwoordig mensen die kunnen dat bekijken. Maar het is hier voetje voor voetje. Uw Woord is een lamp voor mijn voet. Ik kan geen straat alleen doen. Nou, ik heb wel 10 jaar predikant geweest en ik heb wel gedacht, ik heb al 10 keer overwinterd en nu sta ik er achter, op de berg de Gij vastgezet hebt in Uw goedgunstigheid.

Dan ben je al aardig dominee zou ik haast zeggen en dan gaat de Heere Zijn aangezicht verbergen. En dan word je verschrikt. Afgekeurd, afgekeurd, afgekeurd! En

zo wil de Heere het hebben. Hij werkt met afgekeurde. En pas op als ze je goed gaan keuren. Dat is de eer van de wereld; dat zijn de grootste vijanden voor je ziel. Blijf er ver vandaan. Stop je oren ervoor. Het is afgodendienst. Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen.

En ik wilde het zo graag. En ik zou zo graag doorgaan. Maar God komt er niet in mee. Om het af te leren; dan voel je hoe onprofijtelijk het is. Dat zijn niet je vrienden, ook al zijn het je vrienden. De je komen op te beuren en een mooie stoel in de kerk zetten met leuning en met kussens. Dan kom je in de kerk en dan zeggen ze: nou we hebben voor die bekeerde mens een prachtige stoel. Dan kan iedereen het zien.

Ja maar, zo gaat het niet, hoor. Op de achterste bank. In de gevangenis. En daar is God. Ja, ik wens je dat niet toe, ik heb nu wel al die dingen gezegd, maar ja, ik denk dat kan die man ook niet hebben. Want hij is net zo zwak als ik. We hebben veel overeenkomst, ja gelijk; maar het zal met ons niks worden. En het zal met ons nooit verbeterd worden. En dat kan ook niet.

Maar dat God goed is. En dan ben je handelbaar. Kneedbaar, elk voetje voor voetje. Geen grote stappen. Geen 10 jaar tegelijk.

'Ik heb zoveel aantekeningen gekregen; ik zou wel een herdenkingsdienst kunnen houden.'

Ja; nee, zo gaat het niet. Hij moet de eer ontvangen. En ik zit aan Zijn voetbank. Dat is Zijn eer. Spreek maar goed van God. Het andere?

Niks ervan. Er mag niks tussenzitten. En als de Zon gaat schijnen dan gaat de maan verdwijnen. En de maan is de kerk. En ze schijnt in de nacht en ze krijgt het licht van de Zon. Daarmee kom je de nacht door.

Maar als je opgaat, als we straks als het ware Boven mogen zijn, dan zullen we niks anders zien dan Jezus alleen. Je kunt mekaar nog wel horen. Wel horen? Omdat: Gij hebt, Gij hebt, Gij hebt het gedaan. U bent ermee begonnen en U bent ermee voortgegaan en U bent ermee voleindigd.

En als dat nu eventjes zou teruggedraaid worden, dan was het omkomen; omkomen! Dan was het verloren. Dat gaat de kerk hier leren. En waarom is dat niet gebeurd? Omdat God eeuwig trouw is voor ontrouwen. Daar gaat het om. En dan hoef ik niet hier onder aan de trap te staan en te zeggen hoe goed ik wel ben. Dat is mijn natuur. Daar had Paulus ook nog last van. En toen heeft hij 15 jaar gezwegen nadat hij het grote voorrecht had gekregen, in de hemel opgetrokken te zijn. Of het in of buiten het lichaam was geschied, wist hij niet. Hij had grote stukken beleefd. En dan 15 jaar zwijgen. En toen werd hij genoodzaakt om er wat van te zeggen. Omdat het werk van God tegengestaan werd. Het was het werk van God. En weet je wat hij toen gekregen heeft? Een scherpe doorn in zijn vlees. Nou daar houdt u en ik ook niet van. Waarom? *Op dat we ons niet zouden verheffen.* Dat zit zo diep in ons gekankerd, de hoogmoed; verheffen. Een doorn, een doorn, vele tegenheden, veel tegenheid en slagen van de vorst der duisternis. Omkoming en ontrooning opdat je je eigen niet zou verheffen. Hij op de troon.

En daar is rust. Geborgen in God. Het hangt niet van u af. En van de gemeente niet, van een kleine niet en van een grote niet. Of ze er wel zijn of ze er niet zijn. Het hangt niet van u af. Van mijn Meester. En mijn Meester doet het alleen maar goed.

Er zei een ouderling, van de uitgetreden was het; ja, hij zei: ik zie dat je veel aan 't preken bent midden in de week. Toen was ik nog niet zo ontkracht als nu. Hij zei: als ik in de buurt ben dan kom ik. Maar je moet wel in de gaten houden, zegt hij, *de Heere is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen.*

Het hangt niet van mij af. Het zijn een wonderlijke zaken die je moet doen, maar Hij doet het. Hij gebruikt het. Slijk aan Zijn vinger. Slijk is niks. Niks, en ja, daar heb je nu heel je leven werk mee, om niks te worden. En de kerk weet wat niks is, anders gaan ze er te hoog van opgeven. Het is zalig, zalig niets te zijn in eigen oog. Was ik nou, was ik nou maar altijd niks.

Ja, dat is maar een ogenblikje. En wat is dat daar gemakkelijk, hé? Wat wordt de ziel daar verruimd en krijg je dan toch veel van God te zien. Ik wou dat ik altijd maar zo

was. Maar helaas, helaas, helaas, het is bijna altijd anders. En daarom: zuchten onder het lichaam dezes doods. *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?*

Nou als het tegen in de wind gaat, dan heb je nog zoveel stank van dat lichaam niet. Het waait achter je heen. Maar als het vóór de wind gaat, dan loop je in je eigen stank van het lichaam dezes doods.

Dus in die zin wens ik u geen voorspoed. Wel voor de ziel. Maar als je voorspoed hebt dan gaat het lichaam stinken van eigen bedoelingen, van eigengerechtigheid, van zelfbedoeling. Als er tegenheden komen dan gaat het een beetje - het is er wel - achter je heen. En dan zie je vooruit. *Ik ellendig mens*, ik loop met dat lichaam van de dood op mijn rug, dat oude, oude onbekeerbare, natuurlijke bestaan.

De bruid zegt niet: ik ben zwak geweest. Maar ze zegt: *ik ben zwart*. Dat is zo gebleven. Tegenwoordig worden ze bekeerd. Maar Gods kerk blijft wat ze is: zwart. En God liefelijk in de genade voor een zwarte zondaar.

Dus ik hoop dat je maar nooit je eigen te boven komt.

Vaarwel in je gemeente; het goede in je gemeente die je zo bekend en geliefd is en doe je arbeid. Weidt de kudde Gods; hebt opzicht over haar. Maar voer geen heerschappij. Want het gaat hier niet om Van Veen. Het gaat over de grote Herder der schapen. Van Veen is een heerser; Van Veen is een man die op de troon zit. Dat is een man die naar een kroon staat.

Nee, niet Van Veen op de troon. Maar Hij! En wees een voorbeeld van de kudde. En wees met lijdzaamheid vervuld en met een priesterlijk en bewogen hart over de onbekeerde zondaar. Ik zou zeggen, daar mankeert het niet aan; maar er mankeert álles aan. Want daar heb je altijd gebrek aan. Het is een wonder als je er iets van krijgt. En gelukkig als je er veel van krijgt. Maar het is geen vrucht van eigen akker.

Liefde tot de onbekeerde, liefde tot Gods volk, liefde tot de dienst, liefde tot het Woord, liefde tot de sacramenten, liefde tot God en liefde van God tot alle liefhebbers Gods. Door Jezus Christus, De Zich doodgeliefd heeft. Die stervende de zondaren tot Zich trekt. En In de Bloedfontein en reinigt. *Dit deed Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood moest sterven*. Waar is mijn zonde nou? In Christus verzoend.

Waar is nu mijn schuld? In Christus verzoend. Hoe staat het met de ure van het gericht? Vrijgesproken op grond van het bloed. Door het bloed der verzoening. Volgens Gods heilig recht. Die Zijn recht handhaaft. En het recht lief hebt. Voor de zondaar die zich in dat recht Gods verdoemd ziet; maar door Jezus Christus is verzoend die de plaats heeft ingenomen en Zich in zijn plaats gesteld. Want Christus gaat tussen de zondaar staan en tussen God, de heilige God.

Eigenlijk kun je zeggen, de bekering is, bekering is zo kort op te noemen als het maar kan. 'Als Hij er niet tussen gekomen was, dan was ik in de hel geweest. En Hij kwam ertussen. En God zag mij in Christus aan. En Hij is uitgetoerd en uitgewoed in Zijn toorn op Christus. Hij schenkt mij vrede. Het recht ging vooruit, genade vergezelde en vrede volgt. Vrede door het bloed van Christus.'

Er wordt in het leven van mensen een korte schets gegeven. Hij is geboren, hij gewon kinderen, en hij stierf. Dat is onze levensschets. Kort hé? Ik weet niet eens meer waar het staat in Genesis. U weet het misschien beter. Ze werden 100 jaar, kinderen winnen, en sterven en dan eeuwigheid. Dus het moet hier gebeuren. Hij moet hier met God verzoend worden.

Óók een korte schets. Hij is geboren, Hij stierf, Hij stond op en Hij geeft mij het leven en rechtvaardigheid. En zaligheid om niet. Onuitsprekelijke zaligheid.

Als je daar ooit wat van gevoeld hebt ... maar je staat er buiten in je gangen en je kunt je pad niet meer recht houden en je valt keer op keer 't ondersteboven en je moet steeds weer bekeerd worden. Maar dat vergeet je niet. Je vergeet het nooit. *Ik zal Hem nooit vergeten, God mijn Helper heten*. Ook als Hij je weer door helpt.

Maar daar ging het alleen niet om. Het gaat om Zijn eer! Wij denken, als ik maar door komt en het geopend wordt in deze tijd. En als ik de tijd maar in de gaten houd en als

ik maar opening krijgt en als ik maar dit of dat zou kunnen doen, ... maar ja, daar gaat het eigenlijk niet om. *Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen.*

En dat is mijn eten, dat is mijn drinken en dat is mijn leven en dat is mijn zaligheid. Ik hoop dat je er veel van mag krijgen. Dat zij zo.

Wij willen het afsluiten met de vermaningen. (Slot van het formulier)

Zo wees dan gij ouderling, naarstig in de regering der kerk die u nevens de dienaars des Woords bevolen is. Enzovoort.

De slotsom is Psalm 35 en daarvan het 13e vers.

*Laat vromen, juichend t' allen tijd,
Om mijn gerechtigheid verblijd,
Dien lust, dien ijver nooit bedwingen.
Maar zeggen, onder 't vrolijk zingen:
'Verheerlijkt zij de hoogste God;
Hij schenkt Zijn knecht een vreedzaam lot!'
Dan meldt mijn tong, met diep ontzag,
Uw recht, Uw lof den gansen dag.*

Tracht dan uw harten te verheffen tot God. En ontvang nu de zegen des Heeren.

De genade van onzen Heere Jezus Christus

en de liefde Gods, die des Vaders is

en de troost volle gemeenschap des Heiligen Geestes,

zij en blijve met u allen. Amen.

4. Belijdenispreek

Donderdag 18 april 2013, Oud-Beijerland

Zingen Psalm 130: 4.
 Lezen, 2 Korinthe 12 vers 1-10.
 Gebed.
 Zingen Psalm 22: 1, 15.
 Zingen Psalm 98 vers 2.
 Zingen Psalm 33:11.
 Psalm 121:1
 Psalm 72: 7.

Geliefden,

De Heere komt ons voor te stellen wat wij in deze bijzondere zaak van Paulus moeten zien. Want wanneer hij van deze dingen heeft gesproken, dan weten wij waar we jaloers op kunnen wezen, geliefden. En toch is de mens niet jaloers. En dat hebben wij hieraan toe te schrijven, dat de mens ten aanzien van hetgeen hij weet *de waarde niet ziet*, van die dingen welke behoren tot het koninkrijk Gods. En daaraan kunt u weten dat de mens uit de aarde aards is, dat hij niet weet hetgeen wat Godes is; dan God alleen.

En dan hebben we gezien geliefden, dat de apostel mag weten dat de Heere hem begunstigd heeft. Wat een wonder van vrije genade is geweest in het leven van Paulus. Waar zou u dan jaloers op kunnen wezen? Dat u weet, dat dit in het leven hem is gegeven, dat God hem op de weg tegengekomen is. En dat God hem in de band van het Verbond brengt, ja in Christus Jezus, het Hoofd. Een dienst die eeuwig is.

En wanneer wij deze dingen weten, dan zeggen wij, hij heeft ten aanzien van dit getuigenis een roeping gekregen. En dan wordt het woord van God gepreikt, zoals het onder ons nog klinkt. Want, wanneer hij nog spreekt nadat hij gestorven is, dan heeft hij op een bijzondere manier met het woord te doen. Hetwelk het woord van God is wat uit de mond van Paulus kwam. Paulus was een apostel, een geroepen apostel.

En wanneer ik dan denk dat er drie zijn die zich kenmerken, dan weten wij dat hij is geweest de *apostel des geloofs*. Dat wil zeggen, wanneer het over het zaligmakend en rechtvaardigmakend geloof gaat, hij heeft in de brieven die hij schreef heeft daarvan een uiteenzetting gegeven. Om de aard en de natuur van het zaligmakend geloof te verklaren in de eigenschappen zoals het in het leven van hem en een christen behoort te wezen.

Maar waar is dan de hoop, geliefden? Dan hebben wij te denken aan de apostel Petrus, die de *apostel der hoop* wordt genoemd.

En wanneer ik daaraan denk, sla ik de Bijbel open en ik weet er nóg een. Dan weet ik dat er een *apostel der liefde* is. En dan heb ik ze alle drie. Dat wil dus zeggen, geloof, hoop en liefde.

De apostel Paulus mocht getuigenis geven van dit geloof wat rechtvaardigend is. Wanneer ik dan zeg, geliefden, dat hij daar kennis aan gekregen heeft, door Wie heeft hij er kennis aan gekregen? Dan heeft hij door Gods genade de kennis gekregen. Maar als ik nu naar hem kijk, dan denk ik, wat zie ik toch als ik de apostel zie?

Als u enige bekendheid heeft met deze apostel zoals in het woord des Heeren geschreven is, en zoals hij geweest is in de tijd van de Handelingen, en waarvan hij later getuigd heeft van zijn bekering, dan weet ik ten aanzien hiervan wat dit wil zijn.

Kijk eens, hij wordt geslagen, geliefden. Als ik denk, als ik u in de kerk zie neerzitten, bent u ook geslagen? U zit hier neer en ik kan dát niet zien. Maar ik zie de apostel die wordt geslagen. En dan denk ik, waarom wordt hij dan geslagen, geliefden?

Ik zie dat deze man, ja met vuisten geslagen wordt. En er wordt op deze man die de genade en de gunst van God gekregen heeft, harde klappen toegebracht. En dat is te zien in het woord van God. Maar wanneer ik weet dat deze discipel, een apostel van God, zó begunstigd is geworden met de liefde Gods, dan zeg ik: waar komen toch die slagen vandaan?

En kan ik ook zeggen dat het bij u is te vinden? Als u in de kerk komt, u zit daar terneer, dan denk ik: wordt u geslagen? Dan zou ik naar uw omstandigheden kijken. Als ik de huisbezoeken doe, zoals we vandaag bij verscheidene gedaan hebben en de mensen dan gaan spreken, dan hoor ik dat ze geslagen zijn. Ja, ze zijn geslagen door veel moeite die in dit leven is. En wanneer ik zeg: die slagen zijn hard, dan hoor ik dat, als ik een weduwe bezoek. Wanneer ik denk: waar is uw man? Dan hoor ik: 'ik ben geslagen want de Heere heeft mijn man onttrekt, Hij heeft mijn man weggenomen; of een kind heeft Hij mij ontnomen. Ik ben geslagen.'

Dan begrijpt u gelijk waarom de apostel ook geslagen is. Maar als ik dan vraag waarin is hij geslagen? Dan zeg ik, u weet het wel. Want dan wordt er geschreven, dat de duivel op hem wordt losgelaten, die hem met vuisten sloeg. Hij wordt geslagen van de duivel. En wanneer ik dat zie, waarom doet die duivel dat dan? Waarom slaat hij hem dan? Ja, dan zegt het woord van God ervan: hij is hij een deserteur.

Bent u ook een deserteur, geliefden? Ja, ten opzichte van deze zaak, dat wil zeggen dat wij God veroorzaakt hebben. En dat een mens zichzelf in deze smarten gebracht heeft. En ik noem er een woord bij, en u weet het wel, dat het over de zonde gaat. Daarom is de mens met vele smarten doorstoken. Maar wanneer ik hier dan moet denken, dat de duivel het doet die hem zo komt te slaan, dan denk ik: hij is een deserteur. Maar hoe dan?

Wel, eerst diende hij de duivel en eerst was hij zijn bondgenoot en leefde in de vijandschap tegen God. En toen is God gekomen en Die heeft hem als een brandhout uit het vuur gerukt. En toen is hij van het ene koninkrijk in het andere koninkrijk gekomen. En nu gaat de duivel hem als een deserteur zien. En hij ziet deze man als een gevaarlijke man. Waarom? Omdat het rijk van de vorst der duisternis afbreuk gedaan wordt. En dat zou u kunnen weten.

En wanneer er dan staat, dat de duivel dit doet, dan komt dat omdat Paulus preekt. Ach, je mag van de duivel alles preken, het maakt niet uit van welke kleur, maar wanneer u het woord recht spreekt en wanneer u van God komt te spreken, en wanneer u van God komt te verkondigen en die ene Naam Jezus Christus wèl doet luiden, dan komt die duivel ook bij u om u op de mond te slaan en u met vuisten te slaan, omdat hij niet wil dat u zult spreken in de Naam van God en over de Naam van God.

Geliefden, nu weten wij het, Paulus is een dienaar van het woord des Heeren. En wanneer hij die goede belijdenis komt te doen, dan krijgt hij moeite. Wanneer u in de tijd waarheid in het binnenste krijgt, dan weet de duivel dat ook. En wanneer het in uw hart ligt, dan weet hij u wel te vinden. En dan is het *dat u een grote verdrukking kent*, wat de Heere gezegd heeft dat die er zal zijn, wanneer ik Hem mag navolgen.

Ik wil nog één ding zeggen, voordat ik de tekstwoorden noem. En dat is, *waarom laat de Heere dit nou toe?*

Dat is, omdat ik aan Zijn zijde gebracht ben. Wanneer ik van het ene koninkrijk af ben en in het Koninkrijk der liefde mag wezen. En wanneer ik onder die goede Meester mag dienen, welke Christus is en welke de Zoon des Vaders mag wezen. En welke mij door genade de staf heeft toegereikt en mij doet naderen voor het aangezicht van Hem, Die leeft tot in alle eeuwigheid.

Daarom het is, dat er zulke smartelijke wegen gegaan wordt. En waarom er zulke smartelijke klappen in uw leven vallen. En waarom dat geweld van de vorst der duisternis tegen u is. Wat is toch de reden dat de Heere dit heeft toegelaten?

Ik kijk naar mijn Bijbeltje, en dan weet ik dat boven alles wat hij gekregen heeft van God, hij door genade nog een uitzonderlijke openbaring werd gedaan. Of het nu in het lichaam was, of dat het buiten het lichaam was, hij wist het niet. Hij is opgetrokken

geworden tot in de hemel en heeft onuitsprekelijke dingen gehoord. En wat heeft hij toen gedacht?

Wat hijzelf was. En wat was hij? Hij was net als u en ik. En wat betekent dat dan?

Dat een mens hoogmoedig is. En de apostel gaat het zeggen, waarom de verdrukking nodig is. *Opdat die mens dan zichzelf niet zou verheffen*. Daarom kreeg hij het, geliefden.

Ik denk eraan, dat het in het midden van ons mensen zijn die deze dingen geleerd hebben van God. En waarom krijgt u dan een kruis opgelegd? Waarom krijgt u dan een juk te dragen? En waarom komt u toch aan die doorn die in uw vlees is? En hoe komen toch al die slagen en die verdrukkingen in uw leven? En waarom moet u toch al die moeite ervaren?

Opdat u nooit iets zou kunnen worden!

Ga in de gezelschappen van de mensen en u krijgt een prachtige stoel en u kunt toch zo vertellen van de wegen des Heeren. Maar ik lees van de apostel, dat hij meegemaakt heeft, wat nog niemand zal kunnen zeggen, dan hij. En hij schrijft: *vóór 14 jaar*. En hij schrijft dat het gebeurd is vanwege de roem die hij zou kunnen hebben; *maar dat er geen andere roem is dan God alleen en Christus alleen*. En niet de mens, en niet de godsdienstige mens en ook niet de geestelijke mens.

Maar u moet naar beneden gehouden worden; *opdat ik mij niet zou verheffen*. Dan zal u kunnen zeggen: *Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen*.

En wanneer ik dan zeg: Hij alleen krijgt die eer, dan ga ik zakken, geliefden. Dan ga ik zakken, ja dan ga ik steeds verder zakken.

En dan ga ik zeggen: er is er Een op de aarde die de Meester genoemd mag worden. Het is Johannes de Doper geweest die dat ondervonden heeft als hij in de gevangenis zat. En wanneer zijn hoofd er afgaat. Dan had hij er het meeste van, geliefden. En dan heeft God Zijn eer gekregen en dat is de zaligheid voor de kerk, geliefden. Het is allemaal enkel genade.

En daarom willen wij dan deze woorden gebruiken, wanneer wij in het 9^e vers onze tekstwoorden lezen, het eerste deel. Het eerste deel van het 9^e vers van 2 Korinthe 12, onze tekstwoorden:

En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg. Tot zover onze tekstwoorden.

Wij willen in de eerste plaats dan stilstaan bij ***de verwerving van deze genade; de verworven genade die genoegzaam is.***

En in de tweede gedachte ***de geschonken genade***. We zouden ook kunnen spreken van de genoegzame genade.

En in de derde plaats van ***de vernederende genade***.

De verwerving van deze genade

- Dus in de eerste plaats wanneer er gesproken wordt van de verworven genade, dan moet die ergens vandaan komen. En dat wil dus zeggen, dat ze verdiend is. En dan weet uzelf wel door Wie, geliefden.
- En wanneer wij dan denken aan die genade die God verwierf, dan kunnen we ook hierbij stilstaan: heeft Hij dat voor Zichzelf of voor anderen gedaan? Dus dan kan het zijn dat Hij het niet voor Zichzelf verdiend heeft, maar dat Hij het voor anderen verworven heeft. Dus het is een geschonken genade, waarvan je veel uitbreidingen kunt geven: dat die genoegzaam is, overvloedig is en vermenigvuldigende is.
- En in de derde plaats zouden wij kunnen denken aan het verband waarin dit geschreven is. Waarvan ik net gezegd heb, dat juist in die openbaringen een mens in de nederigheid moet gehouden worden. En daarom hebben wij deze woorden genoemd, die Christus uitspreekt tegen Zijn kind. Gedacht moet worden aan deze vernederende genade, geliefden.

1. De verwerving van deze genade

Wanneer wij aan de bekering van Paulus niet hoeven te twifelen, is het nodige dat wij het voor ons eigen weten, geliefden. Wanneer wij hier op reis naar de eeuwigheid zijn, dan moet u denken: zal ik dan, zoals ik nu ben, voor God kunnen verschijnen? Ik zie dat u gekomen bent onder het woord van God. En ik vraag: wat is de reden hiervan? En wanneer u gezegd heb: ik heb een doel gehad om onder het woord te wezen, en u erbij denkt, ik ben een vriend van deze twee mannen die in het midden van u belijdenis doen. En ik denk eraan om dan naar de kerk te gaan. Of, dat u komt uit gewoonte om onder het woord te wezen.

Is dat uw doelstelling? Mag ik u vragen: is dat het alleen? Maar u bent hier niet op de aarde om alleen uw godsdienst te vervullen. Of is het waar, dat u schreeuwt tot God om genade? Geliefden, ik hoor niets; het is stil. En u kijkt naar mij en ik kijk naar u.

En dan denk ik, ik hoor wat. Ja, ik hoor wat, het is zingen. En ik kan wel denken dat ik niets zal horen, maar het woord Góds klinkt. En dan zijn er onder ons misschien die roepen: *O God, wees mij zondaar genadig*. En bent u daarom in de kerk gekomen?

Als u zondaar bent, dan roept u om genade. En als ik dan zeg, u bent het niet; dan roept u niet om genade. Maar dan zeg ik: luister eens naar het Evangelie, *dat de Heere Jezus Christus niet in de wereld gekomen is om rechtvaardigen te roepen maar de zondaren tot bekering*.

En nu gaan we weer naar Paulus, geliefden. Wanneer wij deze brieven lezen, dan weten wij dat hij ook van zichzelf spreekt. En hij bedoelt, dat hij ontvanger is geworden van iets wat hij tevoren niet had. Wanneer de mens zijn schuld en zonde gewaar wordt, dan heeft hij niets anders dan schuld en zonde. En als ik dan zeg, dat er genade toe nodig is om ze te vergeven, dan heeft Paulus gezegd: *Hij heeft ze mij vergeven*. Net als David. Wanneer Paulus in de Romeinenbrief over David komt te spreken, dan zegt hij: David kende dat ook. En dan schrijft hij ervan: *u moet dat ook leren kennen!* En daarom bent u in de kerk, opdat u in uw leven genade van God moogt ontvangen.

En als hij dan zeg: ik heb die genade gekregen; dan mag hij zeggen: *mij de grootste der zondaren is barmhartigheid geschied*.

Kijk, luister nou eens. En luister eens naar jezelf. Wanneer ik zeg: er is genade in uw leven geschied? Dan wil ik u vragen, waar is dat toch vandaan gekomen? En wanneer ik zeg: wanneer is dat gebeurd? Dan ga ik in mijn gedachten rond en u gaat in uw gedachten rond en dan weet u de plekken waar u zondaar voor God geworden bent. En waar u aan een eind gekomen bent. En waar uw hoofd op het blok werd gelegd. En dat Gód de mensen zaligt. En op welke grond? Dat is op grond van de bloedige verdienste van Christus. Die het Offerlam is, waarvan Johannes gesproken heeft: *zie het Lam Gods, wat de zonde der wereld wegneemt*. Daar is alleen genade te vinden.

En nu kijk ik naar anderen, geliefden en u zit naar iemand te kijken en zegt: wat is dat voor een man? Of wat is dat voor een vrouw? Er zitten ook kinderen en er zitten jonge mensen in de kerk. En dan zeg ik: wat zijn dat voor mensen? En dan weet ik, dat ik niet mis ben en niet verkeerd, als ik zeg, *dat we allen zondaren zijn*.

Maar als ik tegen u zeg: bent u een begenadigd mens? Hebt u genade gekregen?

Dan zegt u *ja óf nee*. En als u *ja* zegt, dan denk ik: vertel het dan eens. Dan zegt u: ik ben het niet in mezelf, maar ik heb het in een Ander gevonden. En Die kan ik wel beschrijven. Die heeft het mij verleend.

Nou luister ik naar u. En dan sla ik mijn Bijbeltje na, of het klopt in uw leven. En dan zie ik een Man en als ik die Man zie, dan denk ik, als de zonden vergeven zijn, dan moet ik naar Golgotha toe. En dan zie ik een Man; en wat is dat voor een Man? Die Man loopt onder een kruis. En wanneer ik die Man ga bekijken, dan zie ik iets bijzonders aan die Man. *Voor de meeste mensen is er geen de gedaante noch heerlijkheid aan te zien*, zegt Jesaja. Maar ik kijk verbaasd. En dan denk ik: wat is er bijzonder aan die Man? En ik kijk naar Zijn gezicht. En ik denk: wat is Hij toch vriendelijk, wat is Hij toch vriendelijk.

En als ik dan naar u kijk, of u ook zit te luisteren, vraag ik: bent u ook zo vriendelijk? Dan zeg ik, als u zo vriendelijk bent als Hij, dan zou ik kunnen denken dat Zijn beeld in u te zien is. Maar wanneer u niet vriendelijk kijkt, maar als u boos kijkt en als u hatelijk kijkt en wanneer u vijandig bent, dan denk ik: ik zie niet het beeld van mijn Meester. Ik zie niets van Christus in u. Want ik zie dat de oude Adam in u niet gestorven is en dat u niets met deze Man gemeen heeft.

En dan ga ik weer naar Hem toe, geliefden. Hij is zo vriendelijk te aanschouwen. En ik zoek daar een verklaring van. En ik weet, dat er in Jesaja gezegd is, *dat deze Man de Man van smarten is. Die verzocht is in krankheden.* En die Zich hier in Zijn allerliefste openbaring als een onschuldig Lam aan mijn oog komt te vertonen.

En ik kijk dan naar dat vriendelijk gezicht en ik zie een kroon op het hoofd van deze vriendelijke Man van smarten. En u weet welke kroon dat het is. En dan moet u goed opletten, het is een kroon van doornen. Het is een doornenkroon. En ik denk: wie is nu die doorn? En dan kijk ik naar mezelf en ik zie die doorn. *Want de aarde is om onzentwil vervloekt en die brengt distelen en doornen voort.* En als ik daaraan denk, dan moet ik naar mijn eigen kijken. En dat het nu zo een wonder is, dat er voor die doorn en distel een mirtenboom opgaat of een dennenboom opgaat. Ik weet nu wie die doorn is die aan de kroon van Christus is gevlochten. Dus, dan zie ik dat.

En als ik weet wie die doornenkroon is, dan zie ik bloed. En als ik het bloed zie, dan denk ik: daarom ben ik in de kerk, want dat heb ik nodig. Waarom heb ik dat nodig? Omdat een mens een zondaar is en dat hij in de schuld staat bij God. En omdat er zonder bloedstorting geen vergeving is, dan weet ik, dat ik het bloed nodig heb. En ik zie het bloed, want het stroomt uit de wonden waarmee Hij geslagen is, uit de wonden van die doornenkroon, waarvan ik zei, dat het over Zijn vriendelijk gezicht loopt.

Het is een Man, waar ik steeds naar moet kijken. Dus nu kijk ik niet meer naar u; tenminste nu nog niet. Want u wordt geroepen om naar Hem te kijken. Want er wordt gezegd: *zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.* En als dat gezegd wordt, dan luister ik. Dan kijk ik naar die Man en denk: wat gaat Hij doen? En ik let er op, want mijn schuld en mijn zonde en mijn ongerechtigheid moeten verzoend worden. *O God wees Gij mij, de zondaar genadig.* Dus wanneer ik daarnaar kijk, dan zeg ik: daar gaat Hij heen naar het kruis. En dan zie ik ook iets anders. En dat zijn de wrede, ruwe soldaten. En ze rukken Hem de klederen af. En wanneer het kleed afgerukt is, wat dan? Dan zie ik nog meer bloed. Dan zie ik bloed. (Onder de ziekenbezoeken lette ik er op, want ik dacht, ik moet vanavond preken. En dan lette ik op het bloed; en het is één bloedmassa.)

En hoe is dat gekomen? Omdat Hij gegeseld werd. En toen Zijn kleed werd weggerukt, toen zag ik dat bloed. Want als het kleed er nog voor hangt, dan zie ik het bloed niet. En nu krijg ik van God de genade om met mijn ogen te zien. Het is al zo lang geleden, maar ik weet het nog om het te mogen zien. Maar als nu het kleed weg is, en ik dorst naar Zijn bloed en ik kijk naar Hem en ik zie Zijn bloed. Want deze Man van smarten heeft overal bloed. En dat heb ik nodig, geliefden. O, dat heb ik zo nodig.

Maar als ik onder de prediking zit, en ik kijk naar het Oude Testament, dan wil God bloed zien. De Vader wil bloed zien. En de gelovige zegt ook: *ik wil bloed zien.* En daarom kwam naar de kerk. En u zegt: ik ben in de kerk om dat bloed te zien. Want hier vanbinnen zie ik mijn zonden en ik zie daar het bloed om mijn schuld en zonden weg te nemen. En dat is alleen door het bloed van Jezus Christus. En nu kijk ik en zie: het kleed wordt weggerukt en ik zie het bloed. Geliefden, toen gingen ze Zijn klederen verdelen. En wat hebben ze met zijn klederen gedaan? Daar hebben ze volgens de Psalm over geloot en de dobbelstenen gegooid. En misschien hebt u dat ook wel eens gedaan. U zat te drinken in het café en het is daar dat u met dobbelstenen de belangen voor de tijd wilde verwerken. Maar ik denk dan, ik heb een ander kleed nodig. En dat is het kleed van de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. En dan zie ik dat het bloed van Jezus Christus dat kleed heeft geverfd. En dat het kleed van Jezus Christus een blankheid verft; een blankheid om de zonde weg te nemen.

Maar nu ga ik nog naar iets anders kijken. Ik ga naar iets anders kijken, want ik lette op die doorn.

En hoe komt u daarbij? Wel, ik lette op die doorn omdat ik in dit tekstgedeelte lees dat die soldaten de klederen verdelen. En nemen die nou die doornenkroon ook? Nee, er is geen soldaat en er is niemand van Gods volk die die doornenkroon of die doornen wil hebben.

En dan ga ik nog een keer kijken. En dan zie ik die almachtige en die grote en die heilige en die rechtvaardige God. En Die heft Zijn hand op. Hij heft Zijn hand op; en wat gaat Hij daar nu meedoen? Hij heft Zijn hand op, en ik weet wat Hij er mee gaat doen. Want in Jesaja staat geschreven: *hij heft Zijn hand tegen Zijn Geliefde op*. En wat doet Hij nu? Hij verbrijzelt Hem!

En nu moet uw goed opletten. Paulus werd geslagen. En als ik dan vraag: werd hij verbrijzeld? Dat was hij al toen God hem ging bekeren; toen werd hij niks meer. En als er nu een hand is die Paulus met vuisten slaat, zoals de duivel dat doet, dan moet hij denken: *wanneer de Rechtvaardige wordt geslagen als Hij aan het kruis hangt, behaagde het de Heere Hem te verbrijzelen*. En de Heere neemt daar op een oneigenlijke wijze Zijn hand om Hem te doorwonden en te priemen en het bloed uit Hem te persen om het Offerlam te zijn wat voor ons nodig is.

Nou kijk ik nog een keer naar die hand. En nu gaat Hij, nu gaat die hand naar Christus en die pakt een doorn. Hij neemt een doorn. En wat gaat Hij dan met die doorn doen? Ik volg die hand en kijk naar Paulus en die krijgt een doorn. Hij krijgt een doorn uit de kroon van de Middelaar. En als ik dan vraag, zijn er nog meer aan wie Hij die doorn geeft? Dan denk ik, dat David er ook een had. En ik denk dat Hizkia er ook een had. En ik denk dat Petrus er ook een had.

En nu kijk ik naar u en ik kijkt naar uw rechterhand en zeg: hebt u ook een doorn? Hebt u van God een doorn in uw leven gekregen? En wanneer u dan zegt: ik heb het moeilijk. En wanneer u zegt: ik draag een kruis en u denkt aan dingen waarin u zo bestreden wordt met de angsten der hel en wanneer die slagen op de ziel gelegd zijn, en wanneer u de diepten van satan in uw hart beleefd, en dat u vanmorgen opgestaan bent met de vloeken en de lasteringen in uw hart en wanneer de zonde van de wereld, ja uw boosheid groot en veel in uw hart zijn; en wanneer u in plaats van wat u eens mocht genieten nu gebukt gaat onder de beproevingen en in de moeite en de aanvechtingen, ... Hebt u dan ook zo'n doorn? Gaat het in je gezin niet goed? Gaat het op je werk niet goed? Gaat het in de kerk niet goed? Hebt u ook zo'n doorn en hebt u ook zo'n strijd gekregen in uw hart en leven, nooit zo erg tevoren? En hoe bent u er dan onder? Gewillig of niet?

En als ik nu zeg, die genade is verworven, dan ga ik kijken wat Christus ontvangen heeft. De doornen. Dan ga ik kijken wat Hij ontvangen heeft. Dat zijn de slagen in het huis van Zijn liefhebbers. Hij is geperst en geslagen door al die mensen. En waarom moet ik dan die doorn krijgen? Omdat ik Hem gekroond heb met spot en met smaad en met verachting. En omdat ik Hem heb verworpen. Er staat in Psalm 118: *de Steen die de bouwlieden verworpen hebben, is tot een hoofd des hoeks geworden*. Ik heb dat gedaan. Ik heb Hem die smaad toegebracht. Ik heb Hem die slagen toegebracht. Ik heb Hem verzaakt. Ik heb geen liefde voor Hem gehad. En nu krijg ik het terug en het wordt mij tot schuld. En ik zeg, zou er dan genade kunnen zijn voor zó een?

En dan nog hoor ik daar: *Mijn genade is u genoeg*. Mijn genade is u genoeg! Dan moet er iets meer wezen. Ik kom kijken, maar u zegt: ik heb niks; ik heb schuld. Ik ga kijken, en u hebt strijd. Ik ga kijken, en u hebt een kruis. En ik zie, u wordt verdrukt en u bent tot een smaad op de wereld. En u wordt terneer gedrukt. U hebt niet veel vrienden. U wordt veracht.

En dan zeg ik: kan ik dat genade noemen? Wat is het dan, genade te hebben van God?

Dan kijk ik weer naar Christus, want daar moet u altijd naar kijken. Dan zeg ik, als u die Man ziet maar verzwijgt Zijn Naam, dan wil ik u als het ware vragen: kent U Hem? Kent U hem wel? Dan zegt u: natuurlijk ken ik Hem, want het staat allemaal in de Bijbel. En

ik hoor steeds weer onder het woord van die ene Naam die onder de hemel gegeven is.

Maar ik wil u nog eens vragen: kent U Hem? Kent U hem echt? Kent U Hem Zelf? De bruid zegt: het is niet nodig dat ik het u zeg. Want u weet het wel dat Zulk een mijn Liefste is.

Wanneer u denkt, u hebt toch anderen die u bemind; ik noem mijn man, ik noem mijn vrouw en ik noem mijn kind. Maar ik zeg dan: wat is Hij meer dan andere liefsten die u kunt noemen?

En dan zegt zij: *Hij is blank en Hij is rood en Hij draagt de banier boven tienduizenden.* Dat is die Allertiefste. Dat is die Allerdierbaarste. Het is die aller-gezegendste Heere Jezus Christus, Die Zich dood geliefd heeft aan het kruis. En die Zichzelf overgegeven heeft in de dood. En Die ook zo'n smaad heeft ontvangen. Die Zich gebonden wist aan het woord van de Vader. En Die het recht van God verhoogde en die de deugden van God heeft verheerlijkt. Die Zichzelf niet heeft geacht, maar Zichzelf bloedend heeft overgegeven om de Vader te bevredigen en de strijd te beslechten in het voordeel van de kerke Gods. Die de duivel met zijn vuistslagen kent. Dus dan weet u het, geliefden. Maar nu heb ik wat gezien. Wat hebben we gezien? En die het weet kijkt met ogen des geloofs en hij zegt: *ik zie het nu.* Want Hij heeft het verkondigd. En ik let er op en zie een Lam, die stemmeloos is geweest voor hen die Hem scheert. En Hij deed Zijn mond niet open. En hij klaagde niet. Hij heeft tegen die vijanden niets gezegd wat verkeerd is, maar Hij heeft alles gezegd wat goed is voor. Maar als u zegt: Hij zegt wat, dan ga ik luisteren. Wat zegt Hij nu? Dan moet u ook luisteren, geliefden.

2. De geschonken genade

Dat zien wij in onze tweede gedachte dat Hij de geschonken genade heeft verworven. En wanneer heeft Hij dat gedaan? Dat heeft Hij aan het kruis gedaan. En wanneer ik al de zonden van de kerk op Hem zie aanlopen, dan is er maar één die ze kan verzoenen, en dat is de Zoon. Hij is de Zoon des Vaders en Hij is dáár gekomen. En ik zie dat het altaar wordt getimmerd. Het altaar waar Hij opgeofferd wordt, op het hout, dat is hier te zien: het kruis. Maar er is hier ook een ander altaar en dat is Zijn Goddelijke natuur waarop het Lam werd gelegd. Waar Hij door God is geofferd geworden in Zijn menselijke natuur. Opdat Hij door Zijn lijden en sterven mij genadig zou zijn.

Maar goed, u hebt het gezien en ik heb het ook gezien en nu ga ik luisteren. Zegt Hij ook wat?

Als u in de kerk zit waar ik ga preken, dan zegt u: zegt hij ook wat? Dan zou u er raar kijken als ik niks zeg. Want u verwacht van mij dat ik iets zeg. Maar als ik nou zeg: ik zwijg; en er wordt niets gezegd; wie gaat er dan wat zeggen?

Dat moet van God zijn. En als het van Gód is, dan zeg *ik* het niet meer, want ik moet het Woord van God preken en niet iets anders. Dus ik spreek het woord van God omdat Hij gezegd heeft: *predik het woord van God.* En daar kwam u voor om naar het woord van God te luisteren. Dus u zit in de kerk, u zit neer en u gaat luisteren. En u denkt: is het de dominee of preekt God?

En ik hoor hier vragen: mag er eens een woordje voor mij bij zijn?

Of niet?

Mag er een woordje vanavond ter rechtertijd gesproken worden?

Nu, ik zal er u vijf noemen. Ik kijk nu naar het kruis en ik zie de Man van smarten. Ik zie Hem in Zijn bloed. En Hij kijkt zo vriendelijk. Hij kijkt naar beneden en Hij kijkt naar boven. En waar kijkt Hij dan naartoe als Hij naar boven kijkt?

Naar de Vader. Naar de Vader én voor wie Hij gekomen is. Want de Vader heeft gezegd: *Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet zou verderven.*

Dus dan kijk ik naar de Vader en dan kijk ik ook naar die Man. En die Man staat daar en ik hoor er naar en luister ernaar. En wat zegt die Man van smarten dan? Wat zegt die stem dan?

Dat deed Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven!

Zondag kwam er iemand bij mij in tranen en hij zegt: ik heb het gehoord. Hij zegt: *ik word gedreven, door Gods Geest en ik moet het u zeggen.*

Ik heb het in de lijdenstijd ook gepreekt en ik merk dat hetgeen ik zeg de waarheid is. Dat de meest vruchtbare preek het bloed van Jezus Christus is.

En hij zei: 'ik heb nog nooit zo onder de preek gezeten. Ik heb nog nooit zo geluisterd. En ik heb nog nooit zoveel bloed in een preek gehoord.'

Maar het is toch het bloed van Jezus wat ik moet preken?

En hij ging wenend weg.

Dat zijn de vruchtbare predikers, geliefden. Het kruis van Christus. En als ik dan verder ga, dan zegt Hij er nog iets bij: *dat deed Ik voor u, omdat gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.*

'O wonder toch, o God!'

Onbegenadigde, ellendige, gans verloren en bedorven zondaar, dat deed Ik voor u!

Anders was ik in de hel geweest. Anders was het afgelopen met mij. En nu luister ik naar die stem, ja naar die gezegende stem. En u weet het wel wat er staat een Psalm 45. Genade is in Zijn lippen uitgestort. Het vloeit naar binnen toe. En die gezegende lippen van die Zaligmaken spreken tot mij. En wat zegt Hij dan?

Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen. O, het dringt zo naar binnen, hé. Het drinkt de zo naar binnen. *Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen.*

'Heere Jezus Christus, bent U dan de Voorbidder en Voorspraak?'

Ik luister dan naar wat er in 1 Johannes 2 staat, de eerste 2verzen. *Kinderkens, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige; en Hij is een Verzoening voor al onze zonden.*

O, dan moet ik luisteren. En wat heeft Hij toen gezegd? Het schalt in Zijn triomf over die doodsakker op Golgotha: *het is volbracht!* Het is volbracht. En ik zink weg geliefden; en wij zinken weg. Het is een woord wat de Engelen horen; en de duivel hoort het ook. En hij houdt op met slaan; hij houdt op met slaan. *Het is volbracht.* Hij heeft overwonnen, de dood en de hel.

De satan is er bij en de macht van de zonde. *Het is volbracht!*

Ik luister verder. En wat hoor ik? *Die dorst heeft die kome en die drinke van het water des levens om niet.* Dat zoete bloed druipt uit deze wonde. Er is een Fontein en ik heb dorst, dorst naar het bloed van Jezus Christus. En Hij zegt: *die dorst heeft die kome!*

En nu hoor ik nog iets wat tot mij komt. U weet die woorden wel. Hij zegt: *komt herwaarts tot Mij die vermoeid en belast zijt; en Ik zal u rust geven.* Een wonder, geliefden. Hoort u dan die stem die tot u spreekt?

U zegt, ik hoor niks. Maar ja, dat komt omdat er geen geloof is. Die horende doof is, is dood in de zonde en de misdaden.

Maar wanneer ik hoor, dan ga ik leven. Omdat Hij het leven voor mij geworden is, toen Hij Zijn leven afgelegd heeft. En toen ik met Hem stierf, toen Hij het volbracht heeft. En dan zegt Hij: *O alle gij dorstigen komt tot de wateren; en gij die geen geld hebt, komt koopt zonder geld, zonder prijs, voor niets.* Zonder de werken.

Dan ga ik nog wat horen. Ik wil het u zeggen. 'Heere, ik ben zo'n grote zondaar. Ik ben zo'n grote zondaar.'

En Hij antwoordt: *Mijn genade is u genoeg.* Kijk maar.

Heere, ik heb zo menigmaal al gezondigd; voortdurend gezondigd.

Mijn genade is u genoeg.

Heere, ik ben tegen beter weten ingegaan. Er werd gepredikt, ik zat onder het Evangelie, ik werd ernstig aangesproken en ik luisterde niet.

Mijn genade is u genoeg.

Heere, ik heb heel mijn leven verknoeid.

Waarin dan?

Ik ben aan de drugs geweest, ik ben aan de drank geweest, ik heb met vrouwen omgegaan.

Mijn genade is u genoeg. Mijn genade is u genoeg.

Heere ik heb tegen de stem van mijn geweten in gezondigd. Ik wist het wel dat ik het niet moest doen. Mijn vader heeft me wel gewaarschuwd; de ouderlingen hebben wel gewaarschuwd; de Schrift waarschuwde me; God waarschuwde me Zelf. Maar ik luisterde niet. Nu kan het nooit meer.

Mijn genade is u genoeg.

Ja, maar ik ben nog slechter dan slecht.

Mijn genade is u genoeg.

Ja, maar dan moet je eens kijken, man. Daar moet je jezelf toch over schamen? Dan moet ik toch... Heere, moet ik heb mezelf dan opknappen?

Mijn genade is u genoeg.

Moet ik dan meetellen in de kerk? Moet ik een studie volgen?

Mijn genade is u genoeg.

Moet ik eerst voorwaarden gaan vervullen?

Mijn genade is u genoeg. Pure, pure, pure Gods genade! Voor de slechtste van de slechten.

Maar ik weet geen redenen meer; en ze zijn er zat. Maar ik heb tot de hoofdschedel toe, ja tot mijn voetzool toe, van binnen en van buiten alleen maar zonde gezien.

Mijn genade is u genoeg.

En nu, nu ga ik het verliezen. Nu ga ik het verliezen, nu kan ik er niet meer tegenop. Ik buig mij neer, ik buig mij neer. Ik buig mij neer bij het kruis. Ik buig mij neer op de grond, want ik durf niet meer op te kijken. En wat gebeurt er dan?

Er wordt iemand bij geroepen. En ik kijk ernaar. Wie wordt er nu bij geroepen? Wie is daar dan nog meer? Ik zal het u zeggen. *De Heilige Geest.* Die wordt erbij geroepen. Wat doet de Heilige Geest dan? Hij geeft mij geloof. Geloof in Christus. En het pak valt van mijn rug en de schuld is weg. Die wordt begraven. Dan kijk ik omhoog. Wie heeft dat gedaan? Ik zie de Borg. En ik kijk naar de Borg omhoog en ik kijk langs de Borg heen.

En ik zie God. Toornt Hij nu nog? Nee, Hij kijkt mij vriendelijk aan. Door het geloof in Christus Jezus. En Hij verleent mij genade. En wat ging daaraan vooraf? Het recht van God want er moest betaald worden. En ik kijk naar de Borg en er is betaald. Waarmee?

Bloed! En God spreek mij vrij. En nu ga ik zingen: *Die al uw krankheden geneest en uw leven verlost van het verderf. Genadig en barmhartig is de Heere, groot van goedertierenheid. En zo ver het oosten is van het westen zover doet Hij al mijn overtredingen van mij.*

En ik word gekust. Wat gebeurt er nu toch?

Ik word gekust. Van Wie word ik dan gekust? Van de Vader. Waarom doet Hij dat dan? Dat doet Hij uit liefde. Het is de liefde des Vaders.

En ik krijg er nóg een kus bij. En dat is de liefde des Zoons.

En ik krijg er nog een keus bij. Het is de liefde des Heiligen Geestes. Enkel liefde. Ik word overstelpt door de genaderijke liefde van God. En ik zink helemaal weg, helemaal weg. Ik ben woordeloos. Weergaloze liefde van een Drie-enig God. En zo mag ik leven en lig in die armen van liefde.

En wat is die kus nog meer?

Het is de kus van de verzoening. Ik zie nu geen zonden meer. Waar zijn ze dan gebleven? Daar, aan het kruis; verzoend. Waar zijn ze dan gebleven? Kijk eens naar dat gat wat er in de grond zit. Ze zijn begraven in het graf van Christus. Kijk eens naar die zee. Ze geeft niks meer terug: het is weg! Het is weg in God door Christus. Wat heeft Hij dan met die rekening gedaan?

Er is onder geschreven. Hoe heeft Hij dat dan gedaan? Hij heeft Zijn vinger in het bloed van Christus gedoopt. En hij schrijft er onder: *het is voldaan!* U vindt het niet meer. U kreeg genade, genade van God.

Nog een paar dingen. We willen eerst nog een versje zingen, Psalm 98 vers 2.

*Hij heeft gedacht aan Zijn genade;
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt,
Dit slaan al 's aardrijks einden gade
Nu onze God Zijn heil ons schenkt.
Juich dan den Heer, met blijde galmen,
Gij ganse wereld, juich van vreugd;
Zing vrolijk in verheven psalmen
Het heil, dat d' aard' in 't rond verheugt.*

Geliefden, wanneer we nu besluiten zal ik in 't kort proberen dat te doen. Dan kijk ik naar Paulus en dan denk ik: Paulus wat loop je toch kreupel; wat loop je toch kreupel? Mag ik dat zeggen? Ja, want ik lees het. En als ik dan zeg: Paulus waarom loopt u zo kreupel?

Dan zegt hij: ik heb een doorn. Een doorn in mijn vlees. Dan vraag ik mij af, zijn er nog meer van die kreupelen? Maar nu moet ik het niet teveel uitbreiden. Ik kijk naar Jakob. Jakob, wat hink je toch? Wat hink je toch?

Dan denk ik, zijn er nog meer van zulken? En, nou ik zie het niet. Maar straks gaat de kerk uit en dan zie ik het. Daar is een Mefibóseth. Die was ook kreupel. Wie zijn er nou kreupel? Wie zijn er hinkende? En wie zijn er nou lam?

Kinderen Gods. Dan gaat de kerk uit en het is *amen*. En dan ga ik nog niet weg. De ouderlingen zeggen: wat doe je toch? Nou, ik zal het vertellen. Ik ga nog niet de kerk uit, want ik wil eerst even kijken. Ik heb *amen* gezegd, het orgel gaat spelen en u staat allemaal op en u loopt de kerk uit. Ik denk: er zijn geen kinderen Gods in deze gemeente. Er zijn geen kreupelen, er zijn geen lammen en er zijn geen hinkenden. En dat is bij Gods volk wel zo. U gaat allemaal weg en ik denk: het is in Oud-Beijerland ook al niks. Allemaal lopen ze nog.

Maar goed, nu hoor ik het: er is er nog één die loopt kreupel. Ik denk: dat kan er wel eentje van wezen. Want ik ben geen hartenkenner, natuurlijk. En als ik dan zeg: er is er nog eentje die blijft achter, die kan niet lopen. Waarom hebt u dat dan niet gezien?

Wel, die benen zaten onder de bank, die lamme benen. Dus ik zag niks.

O, dat leer mij wat. Maar het gaat hier dan ook over geestelijke dingen. Dus u gaat wel weg, maar ik hoef er niet over te oordelen. Want u bent wel kreupel, maar het was meer dan het lichamelijke. Het was geestelijk.

Ik kijk naar Paulus en ik vraag: je bent kreupel.

Hij zegt: ja.

Dan zeg ik: waarom neem je die doorn dan niet weg? Waarom haal je die doorn er dan niet uit?

Hij zegt tegen mij: dat kan ik niet.

Waarom kan u dat niet?

Omdat ik in die doorn van God gekregen heb. Daarom kan ik dat niet.

Maar wil u dan van die doorn niet af? Ja, ik heb er drie keer om gebeden, en de Heere nam hem niet weg. *Mijn genade is u genoeg.*

Ik gaan nadenken en ik vraag: Paulus, u bent een geoefend kind van God, hoe zit dat?

Hij zegt tegen mij: hebt u ooit een akker bezaaid die nooit werd beploegd en bewerkt?

Ik snap het.

Hij zegt tegen mij: hebt u ooit vrucht aan een boom gekregen die u niet hebt besnoeid?

Ik snap het. Ik heb twee van die boompjes in mijn tuin en ik wil veel takken hebben en dan kunnen er veel vruchten aanhangen. Dus ik ga snoeien en ik haal de uiterste puntjes er af. En ik maak er een mooi boompje van. En het andere jaar kijk ik; en er zit niks aan. Nou komt de snoeimant het andere jaar en ik zeg: het is mislukt. Wil u het

eens doen? En hij gaat er in hakken en knippen en ik denk: er blijft geen boom over. En ik wacht ... en ik heb nog nooit zoveel vruchten gezien.

Nu gaan we naar het Zuiden toe en daar staat een palmboom en daar leggen ze een knal grote steen in. Ik denk: waarom doe je dat?

Anders groeit hij te hard. Hij moet naar beneden gedrukt worden en dan draagt hij veel meer vrucht.

Ik denk, ik wil de kanttekening ook nog eens vragen. En wat staat er in de kanttekening? Die zegt: 'Er wordt een beeld gebruikt voor die doorn, een voetangel.' Dat doen ze bij het rijdieren; een bobbel aan het been; plat gezegd.

Ik vraag: waarom gebeurt dat?

Anders maakt hij te grote sprongen en dan gaat hij op een weg die niet goed is. En hij gaat verloren. Dus, hij laat hem van die grote sprongen niet maken. Hij laat hem niet op een verkeerde weg lopen. Hij drukt hem neer. Hij houdt hem op zijn plek. Hij houdt hem nederig.

Ik snap het. Snapt u het ook?

Ik luister nog meer naar het Woord. En dan dit: de melk, wat brengt die voort? *Boter*.

En die drukking van de neus? *Bloed*. En ik kijk naar mijn Bijbeltje en ik ga zingen: *Hun bloed, hun tranen en hun lijden; zijn dierbaar in Zijn oog*. U lijkt op Christus. U gaat de weg van Christus. U klaagt niet, u moppert niet. Want ik heb de Heere drie keer gebeden en Hij heeft gezegd: *Mijn genade is u genoeg*. Ik moet van genade leven.

En als ik dan straks op mijn sterfbed lig, wat blijft er dan over?

'Ja, je bent dominee; oud gereformeerd. Je hebt geprobeerd heilig te leven. Je wordt geprezen voor wat je allemaal kunt zeggen. En je hebt bekeerlingen gehad.'

Ik acht het schade en drek om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Zaligheid in Christus Jezus. Enkel genade. Pure genade. Soevereine genade, achtervolgende genade, overvloeiende genade, vermenigvuldigende genade. Hij voegt er aan toe: het houdt nooit op. Weergaloze genade. En deze genade is mij genoeg.

Waarom hebt u dat nodig?

Ik heb zo'n trots, hoogmoedig hart!

Waarom zo'n vlees kruisigende weg?

Vanwege mijn begeerte. Als ik dat niet had, dan had ik nu op de kermis gezeten. Als ik dat niet gekregen had, liep ik nou aan het strand bij mooi weer. Als ik dat niet gehad had, had ik niet zo'n dichtbij leven gehad. Maar nu heb ik een dichtbij leven. God houdt mij kort. Kort, ja, kort. Ja, heel kort bij de grond. Bij Jezus. Aan de troon der genade. Aan het liefdehart van God. Bij Zijn lippen dat ik Hem horen mag. Zegt U het nog eens. En die fluisterende stem des Geestes zegt: *u hoort Mij toe*.

Ik dank U, Heere voor deze grote genade.

U begrijpt het. Amen.

Wij willen nog een versje zingen uit Psalm 33 vers 11, voordat die 2 belijdenis doen.

*Laat ons alom zijn lof ontvouwen,
In Hem verblijd zich ons gemoed.
Omdat wij op Zijn Naam vertrouwen,
Die Naam zo heilig, groot en goed.
Goedertieren Vader,
Milde Zegenader,
Stel Uw vriend'lijk hart,
Op Wiens gunst wij hopen
Eeuwig voor ons open.*

En dan zeiden die oudjes: *heilig steeds alle smart*. Niet alle smart weren en wegnemen; dat kunt u wel begrijpen. Dat willen wij niet. Maar ze zeggen niet: ik wil eigenlijk die doorn niet. Nee, zeggen zij: Hij geheiligd het. Heiligen;

Heilig steeds alle smart.

BELIJDENIS DES GELOOFS

Wij hebben tot twee keer toe voorgesteld de namen van degenen die in het midden van u belijdenis des geloofs hopen te doen. En daar er ook geen zijn geweest die bezwaren hebben ingediend, willen wij thans - opdat hun voornemen vervuld zou worden, - u vragen van uw zitplaatsen op te staan.

In tegenwoordigheid van God en Zijn gemeente willen wij u vragen:

Ten eerste. Verklaard gij, dat gij de leer onzer kerk die gij geleerd, gehoord en beleden hebt, houdt voor de ware en de zaligmakende leer overeenkomende met de Heilige Schriften?

Ten tweede. Beloofd gij, dat gij door Gods genade in de belijdenis van deze zaligmakende leer standvastig zult blijven en in haar zult leven en sterven?

Ten derde. Beloofd gij dat gij overeenkomstig deze heilige leer uw leven altijd godvruchtig, eerbaar en onberispelijk zult inrichten en dat gij uw belijdenis met goede werken zult versieren.

Ten vierde. Beloofd gij, dat gij u aan de vermaning, terechtwijzing en kerkelijke tucht wilt onderwerpen en onderworpen zult zijn indien, wat God verhoede, het mocht gebeuren dat gij u in leer of leven kwam te misgaan.

Marinus Mourits, wat is daarop uw antwoord? *Ja.*

Arie Willem Mourits, wat is daarop uw antwoord? *Ja.*

De goede en grote God verleende u goedertierenlijk tot dit uw heilig voornemen, Zijn Goddelijke genade en zegen door onze Heere Jezus Christus. Amen

Wij willen hen toezingen uit de 121^e Psalm het 1ste vers. Psalm 121 vers 1 willen we hen staande toezingen

*'k Sla d' ogen naar 't gebergte heen
Vanwaar ik dag en nacht,
Des hoogsten bijstand wacht.
Mijn hulp is van den Heer' alleen,
Die hemel zee en aarde,
Eerst schiep en sinds bewaarde.*

Het is eigenlijk een gebed wat je is toegezongen. En het is tegelijk een verwoording van wat er in je hart zou moeten wezen. En wanneer je zegt: het moet niet alleen in mijn hart wezen maar het moet in ons aller hart zijn; maar het is niet bij iedereen. We weten, waar God gekomen is, daar is het. En anders is er de wereld. Dan ga je hart niet naar het gebergte uit, naar de plaats van Zijn woning, waar de Heere te vinden is en de Heere vertoeft. Maar als ik dan zeg, dat we allemaal reizigers zijn dan ben je het met mij wel eens, hé?

We hebben samen gesproken, hebben een tijd geleerd, uit de Heidelberger Catechismus, wat er in dit leven nodig is een gekend te worden. Wat God in dit leven doet bij Zijn volk tot troost in leven en in sterven. Maar als er dan twee wegen zijn; - dat weet je ook wel, er zijn er geen drie - die tijd is aangebroken. Maar die tijd was er altijd, dat de mens vele vonden zoekt. Al is het dat er maar twee wegen zijn, dan zegt de mens: het is niet bij die twee alleen. Dat zeggen dan sommigen.

Ik heb laatst geschreven in het laatste kerkblad, dat de Heere zegt: kijk, voel eens aan je hart. Wat is dat hart? Moet ik dat voelen? Is het koud of warm? Koud of heet? Ja, het een of het ander.

Er is een tijd dat het ook lauw is. Lauw. Maar dan zegt de Heere: *dat smaakte niet. Ik zal u uit Mijn mond spuwen.* Dus er zijn maar twee wegen naar de eeuwigheid.

Hier staat dan in Psalm 121, dat het de pelgrim is, die reist naar de stad van God. We zijn allen op reis naar de eeuwigheid. We zijn allen op reis. Maar niet iedereen reis naar de stad van God, zegt Christus. De ene weg leidt naar het verderf, en de andere leidt naar de eeuwige stad Gods. In deze Psalm hebben we er een voorbeeld van. Dan gaat hij zeggen: *ik reis naar het gebergte heen*. Dat is daar waar de Berg Sion is, waar God Zijn tabernakel, waar God Zijn woning houdt. Toen David in ballingschap verkeerde, vroeg hij niet: mag ik weer naar mijn paleis toe? Mag ik dan weer bij mijn vrouwen zijn? Mag dan de hofhouding er weer wezen en mijn raadgevers? Hij zegt: *nee, mag ik daar in die tempel zijn, om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen*. In Psalm 84 heb je het ook. Die mussen vinden daar een nest. En die zwaluwen vinden daar een nest, bij het altaar, met het oog op het bloed. Met het oog op die Christus, om dicht bij God te zijn.

Nu zijn we in het land onzer vreemdelingschappen en moet die reis gedaan worden. Je moet niet denken, dat het gemakkelijk is. Maar het is wel een profijtelijke weg. Het is de weg van God. *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven*. Er is dan een strijd te verwachten. En die is er evenwel, maar het moet de goede strijd zijn. Er is moeite genoeg, maar hier ontvang je een strijd die je een kroon biedt. De kroon des levens. *Ik heb de goede strijd gestreden, het geloof behouden en voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, die de heilige Rechter mij geven zal; en niet alleen mij, maar al degenen die Zijn verschijning hebben liefgehad*.

Toen ik hier op school zat trok het naar die dijk toe. Niet naar de kerk toe. En dan kun je wel denken dat dát trekt, hé. Want je bent jong.

Maar de Heere trekt ook. En Hij zegt: *mijn zoon, mijn dochter geef Mij je hart*. Wie zou nou het gelukkigste wezen? Op de dijk of in de kerk van God?

Nou, als ik eerlijk ben, dan gaat toch die wereld mij wel wat te boven. Maar ja, straks dan moet ik sterven; en ik probeer het dan toch nog wel een beetje goed te houden. Dus ik ga naar de kerk. Maar horen wij nu wel bij de Kerk?

Ja, zeg je, want ik heb belijdenis gedaan. Ik sta opgeschreven, ik ben ingeschreven. Prima, maar hoor je nu bij die Kerk?

Ja, ik weet wel wat u bedoelt, want wij hebben catechisatie gehad; en hier heb ik het ook gehad. Wij moeten bekeerd worden, hé dominee.

Juist. Nou, lopen we dan zelf niet die kant op? Nee. En hoe vind Hij dan jou? Hij neemt een wapen, een groot wapen. En hij dwingt je.

Dwingt Hij je? Maar dat is toch niet goed?

Hij heeft geen slaven in dienst, maar kinderen. Dán kan het goed zijn.

Hij zegt: die wet dan?

Die wet? Die leert wat ik doen moet. Och ja.

Maar wat leert het Evangelie dan?

Wat ik geloven moet. O, en dat is van je eigen afzien en naar Hem zien. *Ik sla de ogen naar het gebergte*. Wordt je daarmee beschaamd? Hij heeft toch een wapen?

Ik zie een zwaard. U ziet hem niet, maar ik heb hem gezien. En toen was ik zeker, net zo een beetje van jullie leeftijd. En dat zwaard hing boven mijn hoofd. Ik was nergens meer gerust. Want dat zwaard kon mij zo elke dag afsnijden uit het land der levenden. Een wapen. En toen heb ik ook gezien dat het wapen, toen ik het verwachtte, er Een tussenbeide kwam staan. En ik luister naar die Bijbel en daar staat: *Zwaard ontwaakt tegen die Man, Die Mijn Metgezel is. Sla die Herder!* Hij ging er tussen staan. Ik wil je eerlijk zeggen, als dat niet gebeurd was, was ik in de hel geweest. Dan had ik geen preekstoel beklommen. Er is veel gebeurd in mijn leven. Ik kan er boeken van schrijven. Maar nu zal ik van mijn bekering iets zeggen.

Dat moet u niet doen dominee, dat moet je niet doen.

En toch doe ik het. Als Christus niet tussenbeide gekomen was had ik in de hel geweest. Dat is mijn bekering. Dat is mijn bekering, en ik hoop dat het jou bekering ook mag worden. Dat Christus tussenbeide komt. En geliefden, dat zwaard ging in Zijn hart. En ik was vrij. Ik was vrij. Weet je dat dan niet? Jawel, dat weet je goed hoor. Mijn vrouw zit er ook bij.

Ik zeg: hier ben ik geboren in Beijerland. Ik ben een Beijerlander, geboren hier vlakbij; in de natuurstaat. En in Zwolle heb ik een tweede geboorte ondergaan. Hier ben ik geboren in mijn Adams natuur en in Zwolle ben ik wedergeboren in Christus; door het geloof in Christus. Hij kwam tussenbeide.

En dat wens ik je toe. Dan gaat de strijd beginnen. En dan zeg je, dan ben je bekeerd? Nee, ik ben altijd niet bekeerd. Weet je wat er de tweede keer gebeurde? Ik heb voor de tweede keer aan de rand van de hel gestaan. Eerst had ik de liefde niet en de tweede keer had ik de liefde. Maar toen ging de Heere met heel mijn bekering afrekenen, hoor. Want ik was toch wel een beetje bekeerd. Maar ja, ik had mij nooit als een bekeerd mens aangesteld. Want als je zo als slijk en modder van de straat gehaald wordt, dan word je nooit wat. En toch was ik wat. En ik wist het niet, ik was er niet aan ontdekt. En dat was de eigengerechtigheid. En toen ging de Heere me weer onbekeerd maken. En dan dacht ik: wat doet U nou? Nu neemt de Heere mij alles af. En toen stond ik weer voor de hel. En toen zei ik: *Heere, als ik daar nu moet wezen, dan zal ik U toch liefhebben.* En toen zag ik dat de hel mij niet wilde hebben. Mijn hele bekering ging eraan. En God bleef over. En God is mijn leven en God is mijn liefde, door Christus. Dat hield ik over.

En daarom preek ik zo. En daarom kan ik niet anders preken. En ik wil niet anders preken. Weet je waarom? Omdat Hij zo'n machtig wapen gebruikte. Een machtig wapen. Weet wat het voor wapen was? De liefde. De liefde was het wapen. Ik ging hier naar toe en dan dacht ik: hoe heb je het vol kunnen houden? Al die jaren preken, alles tegen, je eigenlijk tegen, hoe heb je het toch vol kunnen houden?

En ik wist het: het was de liefde. Het was de liefde. En toen zei ik tegen de Heere: *hebt U nou nog een beetje liefde vanavond voor die twee jongens? Maar ook voor die andere jongens en voor die gemeente?*

Want eerder mocht je niet op pad. Daar hebben jullie bijgezeten.

Petrus, ken jij de Heere Jezus? Dat vraagt een meisje.

Nee hoor, Die ken ik niet. Die ken ik niet. Maar was het nu waar wat Petrus zei?

Nee, hij loog want hij kende Hem wel. Hij loog. En toen begon hij nog te vloeken en begon nog te zweren. Nu moet je eens kijken hoe dat af gaat lopen. Petrus is een kind van God. Maar dan komt de Heere. Hij keek hem aan en dat zegt genoeg. Ik ga daar nu niet meer over beginnen.

Maar waar ik nou terecht wil komen, is bij het meer van Galiléa. En toen zei de Heere: *heb je Mij lief? Liever dan deze?* En loog hij toen ook? Toen loog hij niet meer. En wat zei hij dan? *U weet het wel, Heere.*

Die liefde, hé. Daar mee heeft Hij hem verslagen. En toen hij drie keer zei: *ik heb U lief*, dan zegt Hij: nu mag je op pad gaan. Nu mag je dominee worden. Ik wil geen dominee hebben zonder liefde. Ik heb geen slaven in dienst. Eerst liefde en als je liefde hebt, dan mag je op pad gaan. En dan ga je, goed van God spreken. O, je hebt toch zo'n goede Meester.

Ik zeg het tegenwoordig veel meer; want de mensen willen hebben, dat ik mensen volg. En dan zeg ik steeds maar: *ik volg mijn meester. Ik volg mijn Meester.* Ik ga niet meer praten, want daar valt niet over te praten. Maar de mensen volg ik niet, hoor. Echt niet.

En dan zou je zeggen, dat komt omdat u een vrijbouter bent. Je luisterde nooit naar iemand.

Ja, ik luister naar niemand, want ik luister naar Één, hoor. Maar mijn Meester. Want ik heb, - kijken hoor, - 24 jaar de duivel gediend. 24 jaar. En ik heb nou 37 jaar die goede Meester gediend. En het is de liefde geweest die de banier boven mij was. En de liefde vergaat nimmermeer. En daarom kan het, want de liefde maakt het werk licht. En dat geneest ook.

Ik heb een medicijn voor jou. Als je het moeilijk hebt: *liefde.*

Ik heb raad voor jou: Christus is de Weg, Christus is Raad, Christus is Heil. Christus is het Leven, Christus is Alles. En dan zeg ik van de zalving: *Gij hebt de zalving der*

heiligen en weet alle dingen en gij hebt niet van node dat iemand u lere. Want gij zijt zelf van God geleerd.

Ik hoop dat de Heere optrekt met je. En dat ik je straks mag weerzien in de hemel. Want dat heeft de Heere ook gezegd, hoor. Ja, in de weg van strijd. En ik kwam boven en toen ging er een lichtstraal op en ik zak zo in elkaar. En toen heb ik iets gezien wat ze in de hemel deden: *God groot maken*. En toen zegt de Heere, *dat ik dat ook eenmaal zal doen*. Dáár; nou dan ben je daar toch. Of niet? En ik zakte zo in elkaar. En toen heb ik uitgeroepen: *Heere, is het echt waar? Is het echt waar? Is het echt waar?* En het was echt waar! Als de Heere nu gezegd had, dat het de hel zou wezen, had ik dat veel beter kunnen geloven. Want daar liep ik mee. En dan voor zó een? Voor zó een is dat! Die de hel verdiend heeft. En daar is het een wonder voor. Ik hoop dat de Heere je dat geeft. Dat zij zo. Ga maar zitten.

Wij willen een versje zingen, Psalm 72 het 7^e vers tot slot.

*Nooddruftigen zal Hij verschonen,
Aan armen uit genade
Zijn hulpe ter verlossing tonen
Hij slaat hun zielen ga.
Als hen geweld en list bestrijden
Al gaat het nog zo hoog,
Hun bloed, hun tranen en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.*

Gaan dan heen in vrede en ontvangt nu de zegen des Heeren.

***De genade van onze Heere Jezus Christus,
en de liefde Gods des Vaders,
en de troost volle gemeenschap des Heiligen Geestes,
zij en blijve met u allen. Amen.***